

34

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

TUDOR NEGOIȚĂ

Imprevizibilul joc

EDITURA MILITARĂ

TUDOR. NEGOIȚĂ

Imprevizibilul joc

roman

EDITURA MILITARĂ – 1977

I. „Hello, boy!”

Străbătea cu pasul lui relaxat, de lungan flegmatic, holul mare al aeroportului Otopeni, alături de Dana, o puștoaică nălțuță, cu nas obraznic și ochi de veveriță. Dana insistase s-o conducă la aeroport, era prima deplasare pe care-o făcea în lotul național, ce-i drept ca rezervă, iar Vlad n-o putuse refuza. Mai ales după ce apucase să-i spună că avea ziua liberă. Ba poate avusese un anumit rol și faptul că nu se cunoșteau decît de trei zile, reflectă Vlad amuzat.

— Dana !

— Da, dragul meu.

— Cine e tipul ?

— Care tip ?

— Blondul cu plete pe lîngă care-am trecut adineauri.

— Nu știu, zise Dana. Nu l-am văzut niciodată, adăugă ea cu convingere, în timp ce-și aranja din mers gulerașul alb, altminteri impecabil, al deux-pièce-ului cafeniu.

Îi venea de minune croiala costumașului ăsta, culoarea la fel, se armoniza perfect cu fața bronzată și părul cu reflexe arămii. Dar Vlad se îneruntă ușor și o privi cu atenție, ca și cum cineva i-ar fi șoptit la ureche că Dana nu era Dana, ci o soră a ei geamănă, pusă pe șotii. În viață sînt unele întîmplări mărunte — își aminti el deodată cuvintele colonelului Dumitrescu — aparent lipsite de însemnătate, pe lîngă care ai putea trece făcîndu-te că nici nu le-ai observat. Dar care, dacă te-apuci să le zgîndărești... Dumitrescu își întrerupsese atunci remarca, mulțumindu-se să ridice din umeri cu aerul său morocănos,

iar el nu întrebase nimic, schimbaseră vorba. Pînă la cei 32 de ani pe care-i avea, Vlad constatasese și singur că în general nu-i bine „să zgîndărești“, dacă vrei să nu-ți complici existența. Acum, de pildă, avea sentimentul, greu explicabil, dar foarte clar, că dăduse peste o astfel de întîmplare și că cel mai cuminte pentru liniștea zilei lui libere ar fi fost să lase lucrurile cum erau.

Totuși, de ce naiba îl mințea Dana ? !

Trecuseră cu numai cîteva clipe în urmă pe lîngă un individ cam plinuț, blond, cu plete și obraz de față, care aruncase o privire spre Dana părăind s-o recunoască. Vlad trăsese cu coada ochiului spre rezerva numărul unu a lotului național, care-l zărise și ea pe blond, dar întorsese repede capul spre Vlad, îi aranjase puțin mîneca suflecată a cămășii, spunînd ceva despre „fetele care deja au venit“. Individul plinuț răsucise atunci și el capul, dar în direcția opusă, înțelegînd parcă intenția Danei de a nu-l recunoaște.

Sigur, era posibil ca totul să fi fost o simplă coincidență, ori o impresie pur subiectivă, și Vlad ar fi putut să nu mai întrebe nimic acum, din moment ce Dana susținea cu atîta fermitate că nu-l cunoștea pe blond. Dar pentru asta ar fi trebuit să nu fie Vlad.

Se opri lîngă unul din fotoliile sălii largi, lăsă jos sacoașă de voiaj și privi spre Dana cu capul puțin plecat, așteptînd parcă o revenire asupra celor spuse. Dar Dana își făcea de lucru cu brățara subțire de la mîină, care părea să o intereseze în mod deosebit.

— Să nu mai minți, fată dragă, surîse Vlad. Nu te pricepi.

— Eu mint ? ! se zburli Dana.

— Vezi, începu Vlad, aranjîndu-i o buclă, un om nu poate fi atît de sigur că n-a mai văzut *niciodată* pe cineva, fără să arunce, reflex, încă o privire spre cel despre care vorbește. Tu ai omis acest amănunt. Și-ai întrebant „care tip ?“ doar ca să cîștigi timp.

— Pisălogeala asta se cheamă „o scenă“ ? ! izbucni Dana pe neașteptate. În definitiv, de ce crezi că ai dreptul să-mi faci o scenă ?

— Trucul numărul trei, observă Vlad. Supărarea agresivă cînd te simți prins cu ocaua mică. Mai știi și altceva ?

— Ah, ești îngrozitor ! Pur și simplu, îngrozitor ! Mi-au zis fetele că așa am să pățesc cu... Chiar nu poți să trăiești fără să suspectezi în fiecare minut pe cineva ? !

— Faci progrese, remarcă Vlad. Chestia cu „deformarea profesională“ reușește uneori ! Dar eu n-am complexe, cine-i tipul ?

— Împăratul Patagoniei !

— Și mai bine acum ! aprecie Vlad. Zeflemeaua reușește deseori ! Dar cel mai grozav e să spui adevărul. Cu candoare, s-ar putea ca tocmai asta să nu cred. Încerci ?

Ochii Danei se opriră în ochii lui.

— Zău că așa s-a prezentat, o luă ea în glumă. „Împăratul Patagoniei“ ! E un băiat amuzant ! Ernest îl cheamă. Ernest Müller sau așa ceva, mi-a făcut cunoștință cu el Nela, aseară. În hol la Lido !... Mai ai și alte întrebări în loc de „drum bun“, dragul meu ?

— De ce mi-ai ascuns că-l cunoști ?

— Pentru că văd cât ești de gelos ! Cât de groaznic ești de gelos, fără nici un motiv, orice ai spune ! Și pentru că... știu unde lucrezi ! Te cred în stare să mă oprești să plec, așa, ca să previi „o catastrofă“, desigur ! Pentru o prostie ca asta ! Ia spune, ai fi în stare ? !... Vlad !

Privirea Danei era realmente alarmată.

— ...Îți doresc succes la Ankara ! Să nu veniți fără cupă !

— Ah ! Dar asta e cu totul altceva ! se luminează Dana. Și tu faci progrese rapide, meriți un premiu ! Îți dau voie să mă săruți, dar repede, au să țipe la mine c-am întârziat.

Vlad privi ochii căprui cu sclipiri ștremgărești, se înclină ușor și abia atinse cu buzele mîna fetei.

— Dacă vrei să mai fim prieteni, să nu mă mai minți niciodată. Nu te pricepi, încă ! Iar amatorismul m-a plictisit întotdeauna. Drum bun !

Văzu cum Dana îl privi cu atenție, cîteva clipe lungi, apoi își smulse mîna din mîna lui, luă geanta de voiaj, se răsuci brusc și porni în fugă spre grupul de sportive care se grăbeau să intre în camera de control a aerogării.

Vlad se întoarse și constată că, între timp, Ernest Müller dispăruse. Müller ! Ernest Müller ! Unde mai văzuse figura bălaie a nemțisorului ăsta ? ! Și unde dispăruse ? ! A ! La biroul de informații era !

Vlad se apropie cu pas lent și mai apucă să audă cum, într-o germană corectă, funcționara în costum de stewardesă îi explica blondului plinuț :

— ... peste o oră și jumătate, iar timpul este excelent, domnule, fiți liniștit.

Ernest Müller mulțumi și se îndepărtă.

— Dumneavoastră ? întrebă funcționara. Era o fată nostimă, pistriuată, cu părul roșu.

Vlad o privea cu un aer contemplativ, așteptînd de fapt ca Müller să se îndepărteze suficient de mult. Fata surise, dar reveni de data asta în franceză :

— Doriți o informație, domnule ?

— Da, spuse Vlad în românește, cu o voce scăzută, luîndu-și acum un aer afectat. În ce direcție pleacă următoarele două avioane ?

— Spre Ankara și spre Viena, peste un ceas și respectiv un ceas și jumătate... De ce ?

— Am... o dimineață liberă, explică Vlad senin. Mă gîndeam să fac o mică plimbare, dar Viena sau Ankara... Hm, o să mă mai gîndesc, hotărî el pe un ton din care era imposibil să-ți dai seama dacă glumește sau o spune-n serios. Se îndepărtă apoi în direcția opusă celei luate de Müller, sub privirea nedumerită a funcționarei roscate, care parcă aștepta ca bărbatul să se întoarcă și, izbucnind în rîs, s-o întrebe dacă n-are cumva o după-masă liberă. Dar Vlad își continuă drumul preocupat.

Așadar, Viena... Și... interes pentru ca nu cumva timpul să-i amîne plecarea...

De unde ? De unde îl știa pe acest Müller, care acum se așezase cam cu spatele spre locul unde era Vlad și fuma cu un aer neglijent, indiferent, absolut indiferent și nepăsător față de tot ce era în jur ? Alt truc vechi, chiar dacă acest Müller era mai stăpîn pe el decît Dana. Și-l chema într-adevăr Müller ?... Și... ?

Vlad coti pe coridorul larg al aerogării și intră într-o cabină de telefon.

— Hotelul Lido ?

— Da, vă rog, se auzi în aparat o voce bărbătească.

— De la O.N.T. sînt, începu Vlad precipitat, am o rugămintă la dumneavoastră.

— Da, vă rog.

— Un domn, Ernest Müller, are să ne achite prețul unui autoturism pe care l-a închiriat. Puteți să-mi faceți legătura cu camera lui ?

— Nu, vă rog !

— Nu cumva a plecat ? se neliniști Vlad.

— Ba da, domnule, dar în oraș, revine, n-aveți nici o grijă.

— Revine precis ?

— Precis, a achitat chiar acum două ore prețul camerei pe încă o săptămână.

— A, mulțumesc ! Încă o clipă, vă rog. Müller sînt mulți. Domnul acesta pe care-l caut...

— E blond, grăsuț, cu plete.

— Înseamnă că nu este el, făcu Vlad dezamăgit. Alt Ernest Müller nu aveți ?

— Nu, îmi pare rău.

— Iertați-mă pentru deranj !

— Pentru puțin...

Alt truc vechi deci, pe care, meticulos, Müller nu se sfiise să-l folosească. Avea interes ca cei de la hotel și deci oricine s-ar fi interesat despre el să nu bănuiască măcar că pleacă azi. De ce ?

Ernest Müller ! Müller, Müller, Müller !

Și deodată Vlad își aminti. Cu trei zile în urmă, îl zărise pe acest Müller pe o bancă, în părculețul unei piațete a orașului. Müller stătea cu un ziar în mînă, pîrînd că așteaptă pe cineva, iar ei îl crezuseră chiar „o cunoștință“ a celui după care umblau. Se dovedise totuși că nu era așa și acțiunea continuase, uitase complet de acest Müller, pînă acum.

Și totuși... nu numai de-acolo îl cunoștea ! Nu. Undeva în memorie figura acest Müller ; cîndva, în trecut, întilnise figura acestui „Împărat al Patagoniei“ ! Cînd ? Unde ?

Hm ? ! Împărat al Patagoniei ! ? ! !...

Vlad căută altă fisă și intră grăbit în cabina din care abia ieșise.

— Mihai ! ?... Auzi, vreau să te întreb ceva... despre un tip care te interesează.

■

Telefonul pe circuit interior sună din nou. Era al cincilea apel în primul sfert de ceas al dimineții de lucru pe care o sperase liniștită și, fără a fi superstițios, Dumitrescu începu să aibă presimțiri sumbre cu privire la întreaga zi. Când mîriiturile cutiilor de ebonită colorată începeau în acest ritm de la opt dimineața, o țineau de regulă așa toată ziua. Întinse mîna să apuce receptorul, cînd telefonul verde din dreapta, directul, sună și el scurt, repetat, parcă pentru a-i transforma în certitudine presimțirea ce-l încerca. Dumitrescu ezită o clipă, apoi apucă receptorul verde.

— Da.

— Căminul de fete ? se auzi în receptor o voce bărbătească grăbită. Vă rog cu...

— Ați greșit numărul, spuse Dumitrescu și închise.

Asta era o „distracție” suplimentară. În ultimele zile, numărul unui cămin de fete din Capitală fusese, se vede, schimbat. Și se apropia la diferență de numai o cifră de numărul telefonului său, pe care îl avea de ani de zile și pe care, din motive foarte complexe, nu-și permitea să-l schimbe. Hotărî să solicite schimbarea numărului de la cămin, altfel zilele de lucru amenințau să se transforme într-un calvar. Pe puțin zece persoane greșeau zilnic, deranjîndu-l inutil, în momente uneori cu totul „fierbînti”, cerînd cu nevinovăție să vorbească cu Viorica, Ligia sau cu naiba mai știa cine ! Cîte trebuiau să fi fost toate apelurile zilnice la cămin, dacă erau atîția cei care greșeau ? !...

Interiorul plînsese iar, lung, și Dumitrescu ridică receptorul cu un gest resemnat.

— Colonel Dumitrescu. -

— Salut, bătrîne ! se auzi în receptor o voce veselă.

Era clar, ziua începuse prost. Vocea era a colonelului Anghel. Se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, de pe timpul cînd Anghel era un tînăr tehnician reparator de aparate de radio. Atunci îl cunoscuse Dumitrescu, îl convinsese să intre în securitate, iar acum... De cele mai multe ori, veștile pe care i le dădea Anghel erau neplăcute. Iar cînd Anghel mai era și vesel, cum era azi, însemna că vestea era de-a dreptul îngrijorătoare.

— Salut, tinere ! bombăni Dumitrescu.

— Am o veste grozavă !

Pentru Dumitrescu fusese mult timp un mister cum putea omul acela să dea și mai ales să primească cele mai neplăcute vești cu zîmbetul pe buze. Odată, în urmă cu vreo cinci ani, intrase în cabinetul lui Dumitrescu și-l anunțase din ușă, rîzînd : „Știi, doctorii au decretat azi : am cancer ! Iei o țigară ?“ Din fericire, alarma fusese falsă, dar de atunci Anghel se lăsase de fumat, ceea ce îl făcea pe Dumitrescu să bănuiască, în spatele nonșalanței zîmbărețe a lui Anghel, o frămîntare perfect mascată.

— Dă-i drumul ! făcu Dumitrescu, uitîndu-se urît la cele trei dosare de pe biroul său, pe care nu apucase să le deschidă. Și își planificase să le studieze minuțios, „azi, neapărat“ pînă la 11,30, cînd intra într-o ședință cu șefii serviciilor de contrainformații militare din teritoriu.

— M-am gîndit că te plictisești, din lipsă de ocupație, spunea Anghel, pregătindu-l parcă pentru „veste“.

— Ai nimerit-o !

— Așa că am să-ți dau ceva cu care să te distrezi măcar o săptămînă.

— Mă mai fierbi mult ?

— Bătrîne, azi-noapte la ora două fix, 224 a emis iar.

— Pe aceeași lungime de undă ?

— Da, dar cu altă cheie de cod. Acum o oră am reușit să-l spargem, eu și doi băieți ai mei. E încurcată, bătrîne, e vorba de obiectivul tău favorit, mai exact de ambele tale obiective iubite, unde te lăudai că nu s-a mai întîmplat în ultimul an nimic. Informațiile transmise sînt de-acolo, par să aibă cîte un om în fiecare... Mai suporți ?

— Mai e ? mormăi Dumitrescu.

Într-adevăr, vestea era proastă de tot. 224 emitea prin mesaje „comprimate“, care ajungeau în eter sub forma unei simple păcănituri, strecurate într-o emisie de radio-amator. Dacă însă păcănitura aceea banală era „decomprimată“, adică reînregistrată și ascultată pe o bandă cu turație lentă, apăreau cifre, un șir de cifre, mesajul propriu-zis. Restul era o treabă „de rutină“, trebuia „spart“, codul, mai exact găsită cheia care se schimba periodic.

Ar fi fost o greșeală ca radioamatorul să fie arestat, atît timp cît puteau controla activitatea lui nestingheriți

și cît timp nu reușiseră să-i identifice pe culegătorii de informații.

— Mai e, continuă Anghel. În sensul că textul descifrat o să-ți pice plocon, cît de curînd, dar probabil... de sus ! Ți-am spus, ca să nu faci un atac de cord cînd te-o chema generalul și ți-o pune hîrtiuța noastră în față !

— Ești drăguț ! zise Dumitrescu.

Pînă atunci 224 se mulțumise să transmită date aproape banale. Acum însă... Cele două obiective „favorite“ ale lui Dumitrescu, de care se preocupa adică în mod special, erau o unitate de aviație și un institut de proiectări.

— Ca întotdeauna. Te las, mă sună șeful ! Salut, bătrîne !

— Salut !

Nu închise bine telefonul, că cel alb, interjudețean, și cel roșu, special, sunară simultan, de parcă s-ar fi înțeles.

Locotenent-colonelul Pavel Ion se privi în oglinda din micul hol al apartamentului. În civil constată că arăta tare rău, hainele i se păreau largi, cumva străine, parcă îmbrăcase ceva de căpătat. Se întoarse cu pas șovăitor în sufragerie, luă servieta de pe un scaun, privi încă o dată la biletul pe care-l lăsase pe masă.

„Voi lipsi cîteva zile, nu vă îngrijați, sînt în misiune“.

Se răzgîndi. Scrise alt bilet în care nu mai existau cuvintele „nu vă îngrijați“ și „sînt în misiune“. Medită iarăși cîteva secunde. Prin fereastra deschisă pătrundea din apartamentul vecin o muzică vioaie, de la un transistor uitat probabil deschis.

Rupse toate biletele și scrisese altul. „Voi lipsi un timp“. Asta i se păru bun, arse celelalte hîrtii și le aruncă la gunoi, se întoarse în cameră, intră în dormitor, unde dintr-o fotografie mare, de pe noptieră, zîmbeau, cu zîmbetul universal al copiilor, Iulia și Costin.

Dintr-o altă fotografie, de pe peretele opus, surîdea un tînăr locotenent, în costum de zbor, cu casca de pilot în mînă. El era, el acum mulți, foarte mulți ani...

Îmbrățișă camera cu o privire lungă, ieși, încuie cu grijă apartamentul și se strecură pe scara blocului, cu servieta veche în mână.

— Șaptesprezece puncte, plus cărțile și spația ! Iar ai pierdut !

— Amestecă-le și taci ! Dacă la fel oi fi măsluind și hîrțiile blocului...

— Hai, nene Iorgule, fără de-astea, că mă supăr ! Spune mai bine că nu te pricepi ! Asta e, dacă m-apuc să joc cu pensionarii. O să-mi stric stilul !

Cel apostrofat își scoase o batistă mare cu care își șterse chelia, oftă și se plînsese :

— Cel puțin dacă n-ar fi căldura asta !

— August, de ! Te pomenești că d-aia pierzi !

— Nu-mi dai să tai ?

— Stai, stai așa ! Uită-te la asta care vine ! A pornit-o de dimineață !

Din holul blocului în care stăteau cei doi bătrîni se vedea o grădiniță ce dădea în artera aglomerată a orașului. O femeie ca la treizeci de ani, brunetă, cu ochelari mari de soare, se apropia de intrare cu pas grăbit. Intră în hol, rămase o clipă surprinsă dînd cu ochii de cei doi bătrîni, pe care nu se aștepta să-i găsească acolo, porni pe scară în sus.

— Pe cine căutați, vă rog ? se interesă administratorul.

Femeia aruncă peste umăr, continuîndu-și drumul :

— Pe tovarășul arhitect Balaban.

— Nu-i acasă tovarășu' !

— Nu-i nimic, îl aștept, spuse femeia pe un ton corect și dispăru pe scară în sus. Tocurile ei ascuțite se mai auziră păcănind un timp. Bătrînii se priveau semnificativ.

— Uite-așa e în fiecare zi ! Am să pun problema în comitetul de bloc ! La prima ședință !

— Ce problemă ?

— E o rușine, domnule, o rușine, dumneata nu știi că plecai la serviciu, dar eu, în fiecare zi, de patru luni de cînd

s-a mutat Balaban ăsta aici, casc gura la pațachinele care-și flutură fustele pe sub nasul meu !

— Te mai distrezi și tu ! zise nea Iorgu.

— Lasă-mă, domnule, cu distracția, că m-apucă damblaua !... Le cară aici una după alta ! Uneori două pe zi ! Niciodată aceeași, mereu altele ! Cînd pe motocicletă le-aduce, cînd vin singure, le dă cheia, ca ăsteia, și-l așteaptă sus ! Îți spun că e o rușine ! De ce nu se-nsoară ? !

— Arhitecții ăștia...

— Ce arhitect, că-i un zugrav nenorocit ! Vopsește decoruri de-alea pe la teatre, ba o dată l-am văzut, eu, cu ochii mei l-am văzut, la moși, dînd cu pensula, să ia bani !

Discuția continuă pe aceeași temă, de care în cazul acesta Balaban era total străin. Femeia cu ochelari mari de soare trecuse cu un surîs pe lângă apartamentul de la etajul trei, pe care era o plăcuță cu numele „arhitectului“, urcă mai sus un etaj și rămase cu urechea lipită de-o ușă, ascultînd.

Leo Maican se plimba cu pas degajat, fumînd ultima țigară înainte de intrarea în sala de control a aerogării. Părea totul în ordine. Absolut totul.

Un sentiment deprimant, un sentiment de panică inexplicabilă îl încerca totuși în mod bizar, manifestîndu-se printr-o senzație neplăcută de gol în coșul pieptului. Un presentiment ? Nu credea în presentimente.

Recapitulă rapid situația. Nici un material compromițător asupra lui, nici o armă, nici măcar un microfilm ascuns, ori o peliculă suprasensibilă care să se voaleze la prima geană de lumină. Pașaportul în ordine, cu viza de intrare pusă corect, fotografia lui fixată cu timbru sec.

Activitatea din ultima lună ? Relații absolut inofensive, cu persoane care nu se gîndiseră în viața lor la spionaj, mai exact relații absolut neimputabile sub aspect legal. Cu condiția să nu li se cunoască sensul ascuns. Dar acest sens era imposibil de aflat, constată mai liniștit Leo. Singura întîlnire cu o persoană ce ar fi putut fi reperată anterior — pentru că lucra în România de mai mult timp — fusese realizată în condiții de maximă pru-

dență, după un contrafilaj savant, efectuat reciproc, timp de aproape două ore, pe jos și în mașini. Atunci ? !...

Vocea plăcut timbrată a funcționarei aeroportului răsună ca un balsam în megafoane : pasagerii erau invitați în sala de plecare și li se ura drum bun.

Fără să se clinească măcar, deși ar fi dorit să se re-peadă primul spre sala controlului vamal, Leo lăasă să se adune majoritatea pasagerilor, apoi stinse cu un gest liniștit țigara și porni agale, se așeză la sfîrșitul rîndului de bărbați și femei ce aveau să-i fie tovarăși de drum.

Și aici părea totul în ordine. Totuși, senzația ciudată, acel aparent rău de aer care îi stăruia în coșul pieptului rămînea prezent, simțea că avea să rămînă acolo pînă la decolarea avionului.

Nu, nu era totuși făcut pentru meseria asta ! Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi avut asupra lui documente compromițătoare sau ar fi avut în România misiuni mult mai periculoase, contacte cu agenți dubli, așa cum aveau să-i fie date, probabil, pe viitor ? !

Fără să vrea, ridică din umeri ușor, amintindu-și că își mai pusese această întrebare cîndva, după ce văzuse primul om murind sub ochii lui. Fusesse un coleg, la școala de spionaj. Lucra de fapt pentru alt serviciu și fusesse dibuit. Au încercat să-l înhațe discret, dar tipul le scăpase ca prin farmec și pusese mîna pe o armă automată cu care își făcuse un fel de harakiri modern.

Imaginea muribundului prăbușit pe podea la numai doi metri de el îl obsedase pe Leo nopți în șir. Influențase probabil și testarea la care erau supuși periodic, pentru că la sfîrșitul cursului i se repartizase o misiune absolut de rutină, apoi cea de acum, din România care, de asemenea, era lipsită de risc. Și totuși... avusese încă de atunci, încă de la început, sentimentul straniu că va capota...

La rînd, în fața lui, un negru și un ardelean de prin părțile Mureșului se înțelegeau dificil într-un cocteil anglo-franco-român, rîzînd însă foarte veseli, aproape la fiecare replică. În spate... Auzi o voce cu tente golănești, marcînd cuvintele tărăgănat pe un ton net masculin, în românește :

— Colosală tipa ! Lîngă fereastra din dreapta. Uită-te puțin ce picioare !

Un al doilea bărbat, tot în spatele lui, se mulțumi să aprobe cu un „Ohoho !“ entuziast. Leo nu se întoarse spre cei doi, dar nu rezistă ispitei de a-și răsuci puțin capul spre dreapta, trăgînd cu coada ochiului pentru a o vedea pe „tipa colosală“. În dreapta, însă, lîngă fereastra prin care pătrundea lumina limpede a dimineții de vară, nu era nimeni care să justifice cît de cît asemenea aprecieri. Leo medită o clipă la subiectivismul omenesc și se întoarse să vadă, de curiozitate, figura bărbatului care lua drept extraordinar ceva cu nimic ieșit din comun.

Întîlni figura zîmbitoare a unui lungan blond, blond ca și el, dar tuns scurt, care îl privea cu o atenție concentrată, părăind încîntat de revedere și care îi șopti abia auzit :

— Hello, boy !

Golul din stomacul lui Leo explodă brusc, ceva ca o senzație electrică de frig îl cuprinsese, subit palmele îi transpirară. Lunganul făcuse un pas înainte, ajungînd astfel lîngă el, și continua să-l privească surizînd amical.

Leo reuși să nu clipească măcar, să nu-i tremure nici un mușchi de pe față. Intui însă în aceeași fracțiune de secundă că era pierdut, pierdut cu desăvîrșire, că presentimentul care îl încercase nu fusese un presentiment. Aceeași figură, a blondului zîmbăreț, o întîlnise în urmă cu un sfert de ceas, ochii aceia fără expresie se fixaseră doar o clipă în ochii lui, și trecuseră mai departe. Omul care venise cu Dana la aeroport ! El era !

— Cu mine vorbești ? ! zise în germană Leo și se arătă chiar ușor vexat, reușind să se stăpînească încă perfect.

— Nu, Herr, nu cu dumneavoastră, îl informă candid lunganul, la fel de scăzut, dar tot în românește, vorbeam cu... împăratul Patagoniei !... Voiam să-l întreb dacă n-a uitat cumva să ne lase și de data asta pliculețe !

— Nu înțeleg românește ! replică Leo sec, dar își dădea seama că numai puțin înainte, întorcînd capul pentru a se uita după tipa „colosală“ se trădase școlăresc de simplu. Aprecîierea cu privire la „tipă“ și la locul de lîngă fereastra, în dreapta, fusese făcută tot în limba română.

Pe drept motiv, blondul rânjea batjocoritor, iar Leo intui că jocul încăpuse pe un făgaș fără ieșire. Ah, acel „Hello, boy !...“

Cu aproape șase ani în urmă, Leo își permisesese o glumă care acum i se părea idioată, o glumă de puștan, de licean prost, dar care pe timpul acela o considerase magnifică.

Lăsase atunci pe la mai mulți prieteni plicuri închise pe care aceștia să le predea „unor oameni care ar întreba de el“. Apoi Leo bătușe la mașină un denunț către securitatea orașului Sibiu unde locuise. Scria că Leo Maican se făcuse vinovat de un delict, minor, dar care știa bine că-i va înfuria pe ofițeri, lovindu-i în amorul propriu. În finalul denunțului anonim indica și adresa unde s-ar afla ascuns. La adresa indicată însă ofițerii avuseseră surpriza să li se ofere un plic în care era doar o hîrtie cu două cuvinte : „Hello, boy !“ Întrebat de Leo, prietenul spusese că acesta s-ar afla la altă adresă, pe care i-o indicase Leo într-adevăr. Ajunși acolo, în alt capăt al Sibiului, securiștii primiseră alt plic cu același „Hello, boy !“ și așa mai departe. Vizitară un lanț întreg de cunoștințe ale lui Leo care, cu inocență deplină și neînțelegînd în mod real enervarea ofițerilor, le înmînau plicurile lăsate cu „Hello, boy !“ și le indicau alte adrese. Numai în ultimul plic, de la capătul lanțului de prieteni, Leo își permisesese să-i numească „polițiști stupizi, capabili să-l prindă pe împăratul Patagoniei, nu pe el“.

Dar atunci denunțul fusese pus la cutie de cineva, după ce Leo reușise să fugă din țară. Să fugă cu hotărîrea fermă de a nu reveni niciodată...

Oare aveau o evidență atît de perfectă încît să-l descopere chiar dacă venise în țară cu alt nume ? Sau blondul era unul din ofițerii din Sibiu pe care-i pusese el pe drumuri și care nu-l uitase ? Era posibil așa ceva ? După șase ani să-și aducă aminte de chipul lui dintr-o fotografie ? ! Și de acel „împărat al Patagoniei“ ? !

Dacă avea să fie arestat, era greu să le dovedească faptul că totul fusese o glumă, aveau să înceapă să scormonească, iritați de farsa lui de-acum șase ani, pe care

probabil n-o prea savuraseră, oare aflaseră ceva și de traficul de valută ? !... Mai puteau stabili pînă la urmă un șir de relații ale lui din ultima lună la București. Și puse cap la cap, toate acele relații...

Nu ! Singura lui șansă era să nu recunoască nimic, să joace tare, pînă la cap, pînă în pînzele albe, rolul inocentului ! Așa că, abordînd același aer distant, Leo repetă calm, tot în germană :

— Îmi pare rău, nu știu românește.

Blondul încetă să zîmbească, duse mîna la spate, scoase din buzunarul pantalonului o legitimație și o puse discret în fața lui Leo.

— Perfect ! spuse el, în germană de data aceasta, altminteri pe un ton foarte politicos., Vă rog să veniți cu mine, pentru o mică formalitate.

— Îmi pare rău, se apără Leo cu o voce sigură, dar pierd avionul și am afaceri importante care nu suferă amînare.

Debitase toată formula liniștit, dar pe un ton care nu permitea replică, privind distrat mica legitimație prinsă în pînză cafenie. Pe fotografia legitimației întîlnise același chip surizător, dar de data asta în uniformă. Leo își mută privirea pe coperta alăturată unde citi scris cu tuș negru : Căpitan Zețaru Vlad.

— Vă răpesc numai zece minute, replică blondul fără să pară impresionat. Zece minute, în care, fiți sigur, nu va decola avionul.

Inițial, Leo își propuse să amenințe cu ambasada. Știa însă că ambasada țării al cărei cetățean pretindea a fi nu ar fi fost deloc încîntată să auză măcar de numele său... Altă soluție era să încerce una din teribilele figuri japoneze, mult exersate în școală, și să caute să dispară rapid din aeroport. Măsură însă statura blondului zîmbăreț și renunță. Nu atît umerii largi și pectoralii care întindeau cămașa îl impresionau, cît fața osoasă, prelungă, gîtul puternic și spatele perfect drept, rar întîlnit la oameni înalți. Dovedeau un sportiv înnăscut. Era puțin posibil ca lunganul ăsta flegmatic să se lase surprins cu o lovitură, iar dacă chiar ar fi fost surprins, Leo observă cum milițianul înarmat

de la uşă privea atent spre ei, iar alături de Vlad remarcă abia acum un bărbat cam la patruzeci de ani, în civil, cu o faţă lată şi privirea aceea atît de specifică poliţiştilor din lumea întreagă. Era probabil cel ce spusese acel „Ohoho“ !

— Dacă voi întîrzia la avion şi voi pierde legătura la Viena, voi înainta un protest scris ministrului dumneavoastră, începu Leo cu voce foarte sigură, dar ieşi din rînd şi porni înapoi, defilînd prin faţa celor cîţiva întîrziaţi care îl priveau impasibil, preocupaţi de bagajele lor. Auzul lui Leo fu apoi izbit de rîsul viguros, simultan, al negrului şi al românului, care fuseseră în faţa lui şi care nici măcar nu remarcaseră că omul de lingă ei fusese reţinut. Lui Leo i se păru însă că şi ei erau poliţişti, că un cor întreg de poliţişti, cei pe care îi pusese pe drumuri la Sibiu, rîdeau acum de păţania lui. Ce ştiau oare ? Ce dovezi puteau avea ? ! Cînd le adunaseră ?

Lunganul blond mergea alături de el cu acelaşi pas relaxat, se opri în faţa unei uşi, o deschise şi îi făcu loc să intre. Leo intră. În încăpere erau doi tineri, dintre care unul în uniformă de miliţie. Însoţitorul său rămase însă în uşă. Părea că misiunea lui se încheiase.

— Va veni Mihai într-un sfert de oră, i-am telefonat, se adresă el celor doi. Începeţi formalităţile pînă atunci, domnul se dă drept neamţ. Vorbeşte săseşte, de fapt, binîşor. Să trăiţi !

Nedumerit, Leo văzu cum omul care îl reţinuse începuse să închidă uşa în urma lui. Doar în ultimul moment se răzgîndi, zîmbi iar larg şi i se adresă lui de data asta, dar tot în româneşte :

— Herr Leo, zece minute sau zece ani, asta depinde. Cu nişte „poliţişti stupizi“ nu poţi şti niciodată. Ridică apoi un deget la o şapcă imaginară şi salută cu acelaşi surîs imposibil care părea să spună : „Hello, boy !“

Leo se întoarse spre cei doi tineri care, după plecarea lui Vlad, păreau destul de nesiguri pe gesturile lor. În ciuda aerelor foarte severe pe care şi le luau, Leo intuitiv dintr-o privire că erau amîndoi la prima operaţiune de acest gen, aşa că scoase cu gesturi liniştite paşaportul, îl puse deschis pe masă şi anunţă calm, în engleză, pentru a produce mai mare derută :

— Colegul dumneavoastră face o confuzie. Sînt cetățean străin, dar nu german, după cum vedeți, nu mă cheamă Leo, actele îmi sînt în ordine, vă rog să verificați. Dar dacă nu primesc scuzele dumneavoastră și întîrzii la avionul care va decola foarte curînd, mă voi adresa ambasadei mele, care va proceda în consecință. Vă rog să cercetați actele, aștept, dar nu mult !

II. A dispărut o fată

Da, în camera asta nu era, în sfîrșit, nimeni. Ana intră, își strînse pe lingă ea jacheta despre care o colegă îi spusese că o îmbătrînește, dar care azi îi servea de minune. Cu tot soarele de august de-afară, îi era frig. Se apropie de telefonul aflat pe birou, formă numărul pe care îl citise în agendă și ceru repede, pe un ton care i se păru speriat :

— Cu tovarășul colonel Dumitrescu, vă rog !

— La telefon, se auzi o voce bosumflată.

— Paul, tu ești ?

— Eu, Ana. Care-i baiul ? întrebă colonelul.

Îl deranjase în mod clar. Ana ezită, simți deodată că nu era capabilă să zică nimic, regretă că telefonase. Ce putea să-i spună prin telefon ? !

— Nu știu exact cum să-ți spun, Paul, începu ea.

Repetă în mod agasant acest „Paul“, iar pe colonel cei mai mulți cunoscuți îl știau de Marin. Îl chema de fapt Paul Marin Dumitrescu, și cînd Ana îl întrebasese odată, la cîțiva ani după ce se vizitau deja în familie, de ce se recomandă cînd Paul Dumitrescu, cînd Marin Dumitrescu, cînd Paul Marin chiar, colonelul rîsesese : „În funcție de persoană, spusese el. Cînd am venit prima oară la voi în casă mi-ai părut o „cucoană simandicoasă“, cu toaletele tale elegante, cu sprîncenele astea mereu ridicate parcă a întrebare sau dispreț. Paul era mai potrivit !“

— Dacă e ceva deosebit, începu Dumitrescu, ar fi mai bine...

— Nu ! Adică nu cred... Bărbatul meu, se hotări deodată Ana, e... cam ciudat... în ultimul timp !

— ...De mult ? întrebă simplu colonelul.

— De azi-dimineață.

— Îhi ! Am să vorbesc eu cu el. Trec azi pe la voi.

— Bine, Paul. Bine, mulțumesc... Pe diseară atunci.

Închise repede telefonul, parcă cu frica de a-i mai spune ceva. Se gândi... ce putea crede colonelul despre convorbirea asta ? !... În urmă cu aproape cinci ani, Ana se trezise în ușa cu o domnișoară zveltă, șic îmbrăcată, care rămăsese foarte contrariată auzind că bărbatul Anei e căsătorit. După plecarea ei, Ana ezitase tot așa, neștiind ce să facă, pînă la urmă îi dăduse un telefon lui Dumitrescu, nu reușise să-i spună mai nimic, la fel ca acum, apoi, după aproape patru ore de frământare, îi telefonase din nou și-i spusese că ea divorțează. Dumitrescu rezolvase atunci rapid situația — stabilise că domnișoara șic era clienta miliției de moravuri, că se profilase pe șantaj. Avusese apoi cu bărbatul Anei o discuție de trei minute. Atît. De-atunci totul reintrase în normal, niciodată... Ana refăcu aproape în întregime numărul de telefon al colonelului, dar se răzgîndi din nou, închise și ieși din cameră.

La capătul celălalt al firului, Dumitrescu stătea nemîșcat, parcă așteptînd, cu buzele țuguiate a nemulțumire. Ieri, povestea asta i s-ar fi părut relativ banală, o cunoștea pe Ana. Azi...

Bărbatul Anei se numea Pavel Ion și era locotenent-colonel de aviație în unitatea despre care îi vorbise Anghel cu numai un ceas în urmă.

Cele două mașini de scris se opriră aproape simultan.

— Deleanca e bruneta cu ochi albaștri ?

— Da. E frumoasă, nu ?

— Mda, acceptă Marcela.

— Ai să le cunoști repede, sînt doar trei femei ofițer în tot serviciul. Iar pe Magda Deleanu ai s-o cunoști și

mai bine, pentru că... Se opri, pe uşă intrase chiar cea de care vorbeau.

— E gata ?

— Imediat, tresări Marcela. Citiţi între timp prima filă.

Noua venită purta o bluză grenă înflorată şi o fustă sport. Luă fila dactilografiată, se rezemă de masa cu plicuri multicolore de lângă fereastră şi începu să citească atentă.

— Ştiţi, începu Marcela, după ce păcănise grăbită două rînduri, l-am văzut azi-dimineaţă pe tovarăşul Zeţaru cu o fată nostimă foc. Cealaltă dactilografă îi făcu un semn discret, pe care Marcela păru să nu-l înţeleagă. S-au urcat amîndoi într-o maşină, continuă ea privind lung la femeia care citea liniştită, pîrînd total desprinsă de ce e în jur. Colega Marcelei smulse brusc foaia din maşină şi ieşi din cameră. V-am spus asta, adăugă Marcela netulburată, cu acea degajare specifică femeilor fără vîrstă, pentru că se zice că dumneavoastră l-aţi adus aici de la Braşov sau Sibiu.

Nici o reacţie. Tînăra cu bluză grenă citea fără măcar să clipească. Marcela zîmbi şi termină de dactilografiat pagina, după care rămase să privească ostentativ la această femeie ofiţer, care voia să lase impresia că n-o interesează nimic din ce era pămîntean. Termină în sfîrşit de citit şi privirea ei albastră, un albastru uimitor, intens, aproape violet, se opri asupra Marcelei, care aştepta cu coatele sprijinite de maşina de scris.

— Lucrezi în minister de puţin timp, nu-i așa ?

— De trei zile, zise Marcela plat.

— Reţine, te rog — vocea era foarte joasă, voalată, absolut liniştită — că discuţiile cu caracter particular n-au ce căuta în timpul programului. Pentru că tot ai început însă şi problema pare să te preocupe, nu mă interesează relaţiile extraprofesionale ale căpitanului Zeţaru. Am propus aducerea lui de la Sibiu, pentru că era omul cel mai potrivit într-o acţiune deosebită. Te rog acum să rebaţi fila asta în întregime.

— În întregime ? !

— Da. Ai sărit un rînd, aici, și e un document pe care nu se admit adăugiri sau ștersături. Revin peste zece minute.

Imaginea ei, imaginea ei stînd absolut goală pe taburetul albastru de catifea și pieptănîndu-se în fața oglinzii !...

Îi apărea limpede imaginea asta, cu o limpezime nemai-pomenită, acum, aici, în ciuda anilor care trecuseră cu repeziciune de atunci. Avea pe timpul acela doar șaisprezece ani. Ea douăzeci. Intrase ca un prost, fără să bată la ușă, grăbit să-i spună ceva lui Andrei. Și rămăsese încremenit, cu gura căscată, incapabil să se mai miște sau să spună un cuvînt. Ea — ea cra de fapt soția, foarte tinăra soție a lui Andrei care-i era văr — îl privise prin oglindă, ridicîndu-și numai puțin cascada părului lung, blond.

— Ieși afară !

O spusese fără grabă, fără furie, fără să țipe, fără cel mai mic gest prin care să încerce să se acopere, o spusese cu liniștea imperială a unei regine dintr-un alt mileniu, o regină care gonea un sclav.

Leo se dăduse înapoi buimac, se lovise de ceva, ieșise trîntind fără să vrea ușa în urma lui, fugise jos în sufragerie, unde rămăsese năucit, văzînd și revăzînd imaginea aceea care avea să-i rămînă în memorie, intactă, pînă azi. Auzise apoi pași, pașii lui Andrei erau, dar el tresărise, alergase, fugise din casa lor și nu mai revenise acolo cîteva luni.

Cînd s-au reîntîlnit, ea... ea l-a privit și i-a vorbit cu indiferență, cu o desăvîrșită indiferență, ca și cum nimic nu se întîmplase. Andrei doar zîmbea, privindu-l insistent și parșiv.

Andrei plecase apoi, fugise din țară. Și el s-a perpelit cîteva zile, s-a hotărît apoi, s-a dus, a sunat la ușa casei lor, în care acum nu mai era decît ea !... I-a deschis într-un tîrziu, plînsă, neglijent îmbrăcată și nepieptănată, l-a privit parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Să nu mai vii ! Niciodată.

— Dar...

Ușa s-a închis încet în fața lui. Au fost ultimele cuvinte pe care le schimbaseră pînă... pînă de curînd. Apoi, cînd ajunsese și el în străinătate, cînd Andrei îl ajutase... da, el îl ajutase să pătrundă în școala de spionaj, explicîndu-i că pătrundea într-un fel de castă secretă, vorbiseră despre ea puțin, foarte puțin, i se păruse că prea... convențional. Singurul aspect plăcut al misiunii lui în România fusese speranța revederii cu ea. Andrei îl rugase, îi spusese tot, îl instruisese în mod suplimentar cum să ia legătura cu ea, fără să riște nici unul nimic. Dar întîlnirea cu ea fusese arsă de teamă și de dorința reciprocă de a schimba în trei minute o mulțime de informații. Unele despre Andrei.

— Dar pricepeți o dată, domnule Maican, că nu vă servește la nimic tăcerea asta ! La nimic, înțelegeți ? !

Cuvintele ofițerului, Mihai spusese acel Vlad Zețaru că se numește, îl treziră doar parțial din reverie.

Nu, nu putea spune nimic ! Ei știau, foarte probabil că știau despre el multe, i-o dovediseră, dar despre ea și despre Andrei posibil că nu știau... Iar dacă începea să vorbească despre Andrei, trebuia să ajungă la ea. Aveau să întrebe, aveau să scormonească ei, chiar dacă nu le-ar spune... aveau să ajungă la ea ! Nu ! Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să facă în continuare pe prostul, cu încăpăținare.

Își aminti o zi, era de fapt o seară din copilăria lui, avea abia vreo cinci ani, cînd descoperise, intrînd în bucătărie, un gîndac. Era ceva nou gîngania asta, un gîndăcel tărcat, cum nu mai văzuse niciodată. Luase un pai de la mătură și-l atinsese ușor. Miniatura vie se strînsese deodată, „escamotîndu-și“ picioarele și rămăsese nemișcată, chiar cînd o întorsese cu burta în sus și-o chinuise în tot felul. Se făcea stupid, dar cu perseverență, că e moartă. Asta era arma ei de apărare, tactica ei, care îi reușise prea puțin. Plictisit în cele din urmă, Leo o strivise.

Avea să se întîmple probabil și cu el la fel, nimerise între roțile unui angrenaj care simțea cum îl prinde treptat, implacabil, indiferent dacă avea să vorbească și dacă aveau să-i acorde deci acele „circumstanțe“. Știa că nu va rezista, nu era făcut să reziste între zidurile unei

închisori nici măcar un an, la testul rezistenței în singurătate de la școală trișase întotdeauna.

Tot ce putea face, singurul lucru pe care îl mai putea face, era să tacă. N-ar fi putut suporta ideea măcar... a unei confruntări, ideea că ochii ei... s-ar fi fixat cu același dispreț asupra lui, pentru că o trădase... Și apoi, argument hotărâtor, ea era — totuși — unica speranță ! Dacă ea nu va fi prinsă și va fi anunțată că Leo „dispăruse“, va lua poate unele măsuri, pentru a șterge urmele activității lui de aici ! Ea era deci și ultima lui speranță !

— Nu am nimic de spus, zise Leo tot în germană. Păru să mediteze cîteva clipe și adăugă : Nimic !...

Petrache Merian decuplă aparatul de emisie-recepție și își scoase cu un gest obosit căștile de la urechi. Simți în aceeași clipă o împunsătură sub omoplatul stîng și auzi o voce de femeie, care spunea pe un ton foarte ferm :

— Nu mișca !

Porunca era de prisos, lui Petrache i-ar fi fost greu să facă o mișcare, înghețase.

Clipa ! Clipa coșmarurilor sale ! Venise. Totuși, venise ! Îl prinseseră „asupra faptului“, în ciuda yalei pe care, își amintea perfect, o încuiase, și a broaștei de fabricație ultramodernă care îi fusese procurată din străinătate. Cum de reușiseră să pătrundă în cameră ? Și cîți erau ? Cum de o femeie îl soma ? Privirea îi rămăsese fixată pe magnetofonul de construcție specială unde se afla banda pe care înregistrase emisia abia primită. Era „proba“, singura probă a vinovăției sale, dacă excepta tabelele de decodificare, pe care le ascunsese însă bine de tot. Între mîna sa și banda compromițătoare erau numai douăzeci de centimetri. Dar mîna sa, o privi lung, părea străină, și oricum era bătrînă, scheletică, cu vene mari, albastrii. Cei din spatele său aveau desigur brațe tinere.

— Nu întoarce capul și nu te gîndi la prostii, nu e securitatea.

Asta era desigur un vicleșug. Începeau „să-l joace“. Cei ce îi lăsau mesajele pe care el le codifica și trimitea în

eter nu aveau voie să vină aici sub nici un motiv. Trebuiau să nu se întâlnească niciodată, mesajele erau lăsate în locuri dinainte stabilite și schimbate periodic.

— Vei efectua operațiile de decompresare și decodificare fără să întorci capul, altfel te-mpușc ! E clar ?

Petrache Merian ezită, mormăi un fel de aprobare guturală. Știa deci de mesajele lui, de tabele, știa tot ! Oare de cât timp îl înregistrau ? !

— Unde-i cartea ?

Aici era aici, „cartea“ cu tabelele de descifrare ; s-ar fi putut ca ei să n-o găsească totuși în apartament și... în cazul acesta, nu aveau probe împotriva lui. Emisia înregistrată pe bandă era doar un mesaj banal, necompromițător, în afară de pasajul scurt, scurt de numai două secunde, care putea fi confundat cu un parazit atmosferic și de care el se putea face că n-are habar ! Nu, dacă nu găseau tabelele de decodificare, nu aveau probe suficiente împotriva lui, va susține că nu știe nimic despre acel „parazit atmosferic“ !

Două chei — dublurile cheii speciale și ale yalei, cele originale le avea în buzunar — fură aruncate, peste umărul lui, pe masă.

— Eu ți le-am procurat ! spuse vocea din spate, o voce aspră, de femeie ce părea că nu făcuse dragoste în viața ei. Le-ai găsit în ascunzătoarea din parc, acum trei luni. Unde e cartea ?

Era posibil să fie într-adevăr cineva din rețea ? !... Asta era... un punct luminos, o rază de speranță ! Oftă reflex, dar nu răspunse nimic, lăsînd să se înțeleagă că argumentele erau încă insuficiente.

— Frecvența parolei de rezervă e data nașterii tale !

Asta suna mai convingător. Niciodată nu folosisese acea frecvență, o stabilise numai în noaptea în care acceptase să lucreze pentru ei.

— Unde e cartea ?

— ...În locul unde mi-a indicat s-o țin, mormăi Merian.

Împunsătura țevii de revolver — Merian n-avea de unde să știe că era doar o brichetă tubulară — se accentuă.

— Dacă întorci capul, mori !

Auzi apoi pașii femeii care se depărta de el, o auzi scotocind în locul pe care credea că nu-l cunoaște nimeni în

afară de el și de omul care îl recrutase, pașii se apropiară din nou, cartea fu zvîrlită pe masă.

— La lucru !

O jumătate de oră mai târziu, cînd termină descifrarea — necunoscuta privise tot timpul peste umărul lui — Merian auzi o înjurătură furioasă, cum, pînă la vîrsta lui, nu-și imaginase că poate ieși de pe buzele unei femei.

— Scrie acum !

— ...Scriu, șopti el mecanic, speriat, reapucînd creionul pe care abia îl depusese pe masă. Alese și o foaie de hîrtie albă.

— „Sînteți niște imbecili“ !... Atît ! Cifrează ! Și transmite ! Pe lungimea de undă de urgență !

Asta era prea de tot ! Folosirea lungimii de undă de urgență era indicată doar în cazuri cu totul speciale. Să treacă pe ea doar pentru a transmite... Bătrînul făcu greșeala de-a întoarce capul, nu cu intenția de-a o vedea pe femeia din spatele său, pur și simplu de mirare ! Simți în aceeași fracțiune de secundă o lovitură în carotidă și capul îi căzu pe masă, peste foaia pe care scrisese doar cele trei cuvinte.

Femeia ezită doar o clipă, smulse cu o mișcare foaia de sub capul bătrînului, cartea de decodificare și hîrțile pe care se lucrase, scoase și banda din magnetofon și intră în camera de baie.

■

— Trăiți, tovarășe colonel, se auzi în receptor, sînt sergentul major Bălan Gheorghe de la punctul de control numărul doi, permiteți să raportez.

— Raportează, acceptă Dumitrescu, uitîndu-se și mai urît la cele trei dosare de pe birou.

— S-a prezentat un tovarăș care dorește să vorbească cu dumneavoastră, într-o problemă !

Dumitrescu se strîmbă. Exact așa ceva îi lipsea, pentru ca planificarea zilei să fie definitiv compromisă.

— Cum se numește ?

— Locotenent-colonel Pavel Ion.

— A !... Dă-mi-l încoace, făcu Dumitrescu.

— Să trăiți, tovarășe colonel ! auzi în receptor vocea parcă puțin răgușită a vecinului său.

— Salut, Ioane !

— Vă rog să-mi permiteți, tovarășe colonel, aș vrea să vă raportez ceva...

Dumitrescu se încruntă. Era și nu era vocea lui Pavel. Tonul omului care vorbea părea un amestec ciudat de oficial scrobrit — de ce ? se vizitau doar în familie, săptămînal, de opt ani — și de rugămintă încurcată, ușor disperată, total necazonă, cum nu-l auzise pe Pavel niciodată. Așa că Dumitrescu decise scurt :

— Bine, Ioane ! Rămîi unde ești, va veni imediat cineva să te conducă.

— Am înțeles, vă mulțumesc, tovarășe colonel.

Dumitrescu închise și rămase cîteva clipe cu un aer teribil de bosumflat. Își aminti de discuția telefonică purtată cu Ana. Se întîmplase precis ceva grav, dacă Pavel devenise subit atît de oficial. Își aminti printr-o ciudată asociație de idei de un figurant de teatru, fost coleg de școală primară, care se apropiase cu perseverență de Dumitrescu la un moment dat și care îl așteptase într-o seară la poartă, cînd pleca spre casă. Omul voia să pară că trecuse pe stradă și l-a întîlnit întîmplător, îl invită la o bere. Dumitrescu intui imediat ceva suspect, acceptă totuși, băură berea discutînd cîte toate, apoi colonelul se scuză și vru să plece. Abia după ce se convinsese că nu reușește să-l mai rețină cu nici un chip, figurantul „își aminti“ de o chestiune care „n-ar fi stricat să i-o spună“. Era de fapt o încurcătură groasă, urîță, în care omul intrase cam pînă în gît, dar o trata cu indiferență, total degajat, vrînd să lase impresia că e o bagatelă, uzînd tot mai des de apelative familiare și amintind mereu de vizita făcută cîndva în casa colonelului.

Prin contrast, aviatorul, care se cunoștea foarte bine cu Dumitrescu, părea că vrea să rupă orice urmă de apropiere dintre ei, renunțase automat la acel „Măi Marine !“ pe care veselul, exuberantul, excelentul amic Pavel Ion îl folosisese pînă atunci cu precădere în vizitele lor de familie. Voia parcă să arate că o barieră, o barieră de netrecut, se lă-

sase între ei, fiecare fiind de altă parte. Care putea fi aceea „barieră“ ? se întrebă colonelul.

Un minut mai târziu, Dumitrescu ieşea în întâmpinarea oaspetelui său, care, cu o geantă veche în mână şi îmbrăcat, ca niciodată, în civil, părea şi mai nefericit, încurcat în nişte haine pe care le simţea străine.

— Ia uite ! rîse Dumitrescu strîngîndu-i aviatorului mîna. Te-ai hotărît va să zică să vii şi tu pe la mine ! Că eu la voi în unitate sînt mai în fiecare săptămînă. Ia loc ! Bem întîi o cafea ?

— Nu, mulţumesc. O ţigară. Dacă-mi permiteţi...

— Serveşte-te ! făcu Dumitrescu întinzînd cutia de ţigări şi aşezîndu-se la rîndul său într-un fotoliu.

Pavel privi cutia distrat, alese o ţigară şi aprinse cu degete care tremurau uşor.

Dumitrescu îşi aminti o întîmplare pe care cineva i-o povestise — aviatorul nu vorbea despre sine nicicînd — şi care îl făcuse pe colonel să-şi stimeze şi mai mult vecinul de bloc.

La o demonstraţie aviatică se petrecuse fapta aceea, o demonstraţie făcută în faţa unui grup de elevi din primul an. Pavel pilota un avion de vînătoare cu reacţie ce urma să deschidă festivitatea. Imediat după ce pasărea de oţel se desprinsese de sol sub privirile atente ale viitorilor zburători, se produsese un accident stupid, unul din acele accidente imprevizibile care se pot întîmpla într-un caz dintr-un milion. Într-o clipă, atît aparatul cît şi viaţa pilotului părăură cunoscătorilor iremediabil pierdute. Instructorii care însoţeau grupul de elevi îngheţară, turnul de control trecu pe măsurile de alertă, convinşi toţi că avionul se va izbi de pămînt şi va face explozie în următoarele clipe. Avionul nu se izbi însă, nu explodă. Făcînd o adevărată acrobaţie, indescriptibilă şi neimitabilă, ajutat fără doar şi poate şi de un dram de şansă, Pavel repusesse avionul pe sol, cobori, sări în maşina deschisă care gonise spre el şi ajunsese vesel la grupul elevilor care nu pricepeau nimic. Aplauzele vii ale instructorilor care nu scoteau însă nici o vorbă îi mobilizară totuşi, salutară şi ei cu un entuziasm cald şi nedumerit revenirea pilotului. Rîzînd, acesta le spuse că era doar prima parte a exerciţiului şi se îndepărtă grăbit

spre hangare. Acolo, colegii încercară să-l oprească. Clipile de tensiune prin care trecuse erau pe ziua aceea suficiente chiar pentru nervii unui om călit. Era riscant să înceapă abia acum „demonstrațiile“. Pavel sărise însă în alt reactor de același tip și țipase la cei din jur : „Eu trebuie să pilotez, auziți ! ? Eu !“ Șeful lui Pavel înțelesese. Dacă „bobocii“ ar fi aflat ce se întâmplase și dacă ar fi priceput că marelui zburător îi fusese frică să urce pe alt aparat, clipa aceea le putea rămâne în minte... mult timp. Îl cunoștea pe Pavel, acceptă.

Și Pavel Ion decolase din nou, făcuse o demonstrație de virtuozitate, de-a dreptul uluitoare, în fața elevilor care habar n-aveau însă de ce s-ar fi putut întâmpla cu numai puțin înainte, sub ochii lor. Iar Pavel își termină zborul, reveni printre ei senin, ca să asiste la restul exercițiilor festive. Asta se întâmplase în urmă numai cu câțiva ani și nu era... nu era una din faptele pentru care locotenentul-colonel Pavel Ion fusese decorat de cinci ori...

Ce se petrecea acum cu acest om, ale cărui degete negre ținau prost țigara ?

— Diseară tocmai îmi propusesem să venim pe la voi, începu Dumitrăscu, nevastă-mea zicea... Se opri însă. Întâlnise privirea rugătoare a pilotului, o privire de om care nu știe cum să scurteze, cum să spună dacă ar fi putut totul dintr-o răsuflare. O.K. ! făcu Dumitrăscu, împrumutînd ceva din limbajul aviatorilor și dînd din mîină. Dă-i drumul, cu ce-ai să-mi spui, fără introduceri.

Asta nu părea să fie însă tocmai ușor.

— Tovarășe colonel...

— Mă, tu ai băut ceva ? ! se supără Dumitrăscu. Ești în stare să-mi măninci cinci minute din discuție cu „tovarășe colonel“ și „permiteți să raportez“ ! Spune direct și concis !

Nu, nu era totuși bine așa. Pavel părea să se închidă în el și mai mult, aruncă o privire fugară spre ușa pe care intrase.

— Ascultă, Ioane ! se zburli colonelul. Nu la ușă să mi te uiți, ci în ochii mei ! Așa ! Nu te cred în stare de-otăcăloșie ori porcărie, dar dacă ai făcut-o, nu-mi juca acum rolul fecioarei, vorbește ca o cătană bătrînă ce ești ! Scurt, fără floricele !

De data asta nimerise. Pavel Ion păru că se trezește subit din amorțeala încurcată în care căzuse, stinse cu un gest hotărît țigara și începu cu vocea lui dintotdeauna, dar evitînd totuși să folosească acel „Măi Marine !”

— ...S-ar putea să fiu acuzat... Pe drept... Nu pentru ticăloșie, ci pentru prostie, preciză Pavel convins.

— De ! făcu Dumitrescu arțăgos.

— Uite ce... uite ce am găsit la mine în casă ! atacă deodată aviatorul, aplecîndu-se spre servieta veche din care scoase ceva. Era un avion, superb executat, o machetă de avion venind în picaj, fixată printr-o tijă subțire de un postament masiv. Emite ! Adică emitea, preciză Pavel, am umblat eu acum în ea, i-am tăiat sursa de alimentare.

— De cînd era acolo ? întrebă colonelul luînd macheta.

— Nu știu, de vreo săptămînă, cred, așa zice nevastă-mea, mi s-au oprit azi-dimineață ochii pe jucăria asta și...

— Cum dracu n-ai văzut-o pînă acum ?

— Era printre celelalte avioane ! De pe vitrină. Zice nevastă-mea că Iulia, fiică-mea, a adus-o.

— Fiică-ta unde e ?

— La mare, la Costinești, în tabără.

— În afară de mine, cine-a mai fost pe la voi în săptămîna asta ?

— ...Mulți. Patru colegi și doi ingineri tot de la noi, ăștia cu nevestele... M-am gîndit. Nu s-au discutat lucruri extraordinare, secrete, dar oricum, ceva... Au fost destule, conchise deodată aviatorul, dînd din mîna a lehamite. Telefonul verde sunase în aceeași clipă.

— Da, făcu Dumitrescu, care smulsese receptorul.

— Paul, tu ești ?

— Eu !

— Paul, știi, n-am putut să-ți spun dintr-o dată azi-dimineață, cînd ți-am telefonat...

— Spune-mi acum !

— Fata... fata noastră a dispărut !

— ...? !

— Nu este... Ea ne-a spus că merge la Costinești, dar a dat telefon aseară Viki, o prietenă, a întregat de Iulia. Eu m-am mirat. credeam că sînt împreună, dar Viki spune că Iulia nici nu era programată să meargă la Costinești,

că n-a văzut-o, nu e acolo. Mi-e teamă că taică-su a aflat ceva. Azi-dimineață era foarte ciudat, cum ți-am spus. Dacă află, o bate de-o omoară; să știi !

— S-o omoare ! făcu deodată Dumitrescu.

— Paul, nu glumi, te rog, e foarte grav. Te rog să nu-i spuî nimic, dacă vorbești cu bărbatu-meu... Și, dacă poți... Vezi dacă n-o poți găsi.

— Bine, făcu Dumitrescu. Promit s-o caut.

— Îți mulțumesc foarte mult, Paul, foarte mult, sînt disperată, îți dai seama.

— Îmi dau.

— La revedere atunci și aștept, spune-mi, te rog, orice afli.

— La revedere, Ana ! zise Dumitrescu. Închise telefonul, își privi ceasul și se întoarse spre Pavel : Ține-te bine, aviatorule, domnișoara ta s-a făcut puțin nevăzută, nu e la Costinești.

— Iulia ?

— Iulia. Mergi acasă, schimbă-ți hainele astea în care nu-ți stă bine, adu-mi o poză de-a ei, cît mai mare, recentă, la unitate la voi ! Am să fiu acolo peste... trei sferturi de ceas ! Să fii și tu, îți dau o mașină. Fără tărăboi, nu vorbești cu nimeni nimic, inclusiv cu nevastă-ta ! E ceva neclar ?

III. O invitație tentantă

Privită foarte de jos, de pe platforma îngustă de lemn care separa locurile unde se legau bărcile, apa lacului scînteia...

Scînteiază ca... gîndi Vlad căutînd o comparație.

Stătea pe scîndura încînsă de soare, întins cît era de lung, numai în slip, cu pumnii sub bărbie și nu-i venea în minte nici o comparație pentru valurile mici, molcome, ale apei. Fără doar și poate, constată el, Magda avea dreptate cînd spunea că e cu desăvîrșire lipsit de imaginație !

O doamnă nostimă țopăia grațios în bazinul pentru copii, trăgînd cu coada ochiului spre el și vorbind cam prea

tare. Vlad zîmbi iarăși plictisit, fără să vrea își aminti de Magda, pe care o cunoscuse — de fapt Magda îl cunoscuse, mai exact îl văzuse prima dată — la ștrand, aici, jucînd volei. Asta în urmă cu doi ani, cînd el lucra încă la Sibiu și-o ștersese pentru o duminică la București, cu automobilul unei prietene...

De-acolo i se trăgea ! Magda, cu fantezia ei bizară, descoperise — în modul în care juca el volei — că e „tocmai omul de care aveau nevoie“, la București, într-o acțiune. Cum descoperise, uitîndu-se la el cum joacă volei, că e „un tip flegmatic, cu reflexe excelente, priceput la femei“ și... naiba mai știa ce i-o fi spus Magda lui Dumitrescu atunci, Vlad nu înțelegea, să-l tai. Fapt e că se pomenise cu colonelul la Sibiu peste vreo săptămînă, iar după o discuție de zece minute, plecaseră împreună la București, „pentru o lună, două“. Și de-atunci lucra aici, cu ei, deși acțiunea pentru care fusese chemat se terminase de mult.

Nu, Magda n-ar fi țopăit în halul ăsta niciodată, ca să nu vorbim de faptul că n-avea liniile îngroșate ca ale cuconiței ăsteia ! îi trecu prin cap lui Vlad, așa, fără nici o legătură. Nici chiar silfida ailaltă, tinerică, foarte bronzată, în costum verde, nu se putea compara cu Magda, nici pe departe !...

Se răsuci pe spate pe scîndura îngustă și constată că ar cam fi fost timpul să plece acasă, dimineața fusese plăcută, relaxantă, dar acum soarele începea să prăjească prea rău.

O dimineață reușită, aprecie Vlad. Jucase trei ore volei cu niște „puști“ — la cei treizeci și doi de ani pe care-i avea, Vlad începea să considere puști pe toți cei ce nu depășeau douăzeci de ani — lucrase jumătate de oră la bară și inele, vechi pasiune, pe care doar rar și-o putea satisface, se bălăcise în voie, băuse două sticle de bere cu un ofițer de miliție abia intrat în concediu — de la care, între două șuete banale, aflase cîteva lucruri interesante, pe care le stocase cu grijă în memoria lui „computerizată“...

În minte îi rămăsese însă întîmplarea de dimineață, de la aeroport. Leo alias Müller ! Ce-or fi făcut oare cu el ? Și ce căutase Leo pe bancă, în părculețul acela, alaltăieri la prînz ? Avea acolo o întîlnire cu cineva ? În plină

zi ? !.. Sau aştepta venirea acasă a cuiva din blocurile piaţetei aceleia ?... Sau banca retrasă le servea ca loc al unei ascunzătorii ?

La ora 13 stătea Leo acolo ! De ce la ora aceea ? !

Acum era tot ora prînzului ! Vlad se ridică deodată, împins parcă de un resort. Peste cinci minute ieşea din ştrand grăbit, încheindu-şi din mers nasturii cămăşii. O maşină venea din urmă pe strada neaglomerată. Vlad făcu doi paşi şi se postă în faţa maşinii care frină cumplit.

— Eşti nebun ? ! !

O femeie încă tînără era la volan, să fi avut 30—35 de ani, nu mai mult. Îl privea furioasă.

— Sînt numai grăbit, zîmbi Vlad. Ia-mă, te rog, două staţii !

— Nu sînt autobuz, dă-te la o parte !

— Mulţumesc, făcu Vlad şi, din trei paşi, era lîngă portieră. Urcă.

Femeia îşi ridică pe frunte ochelarii de soare şi îl privi cu atenţie.

— Ştii că eşti de-a dreptul impertinent ? ! toarse ea ca o pisicuţă care îşi ascutea ghearele.

— Numai cu femeile foarte frumoase ! Nu rezist niciodată.

Îi surise iar, obraznic, cu sprîncenele mult ridicate deasupra nasului, gîndindu-se ce ar mai fi putut să-i spună cînd femeia îl va invita să coboare sau va chema miliţianul, care era la colţ, la nici o sută de metri. Necunoscuta părea într-adevăr hotărită să facă asta, îl măsură parcă cîntărindu-l, întrebă însă deodată, pe un ton plictisit, căutînd o ţigară :

— Şi cam unde ai vrea să mergem ?

Zecé minute mai tîrziu, Vlad cobora din maşină în mica piaţetă, mulţumea frumos şi privea spre şoferiţa care îl observa la rîndu-i, nedumerită. Apoi femeia îşi lăasă brusc ochelarii pe nas şi demară furtunos.

Vlad cumpără un ziar şi se îndreptă liniştit spre banca unde stătuse Leo, se aşeză şi controlează discret spatele băncii. Nu, nu avea nimic. Răsfoi ziarul, urmărind în realitate oamenii care treceau prin faţa lui.

O oră mai tîrziu descoperi că i se făcuse şi foame şi sete, i se păru deodată stupid să rămînă mai departe aici,

pe o bancă, în loc să stea în propria-i garsonieră. Împături-
ziarul pe care nici nu-l citise, se ridică și porni deocam-
dată spre un chioșc de răcoritoare. În timp ce bea un pepsi,
auzi o frină stridentă de mașină și se gândi că cineva îi
furase metoda de „autostop“.

Nu, nu era totuși asta, o femeie fusese gata, gata să
nimerească sub roțile unei mașini. Dar femeia se retrăsese
spășită înapoi pe trotuar, iar șoferul, înjurînd, trecuse mai
departe.

Pe femeie însă Vlad o cunoștea ! Așa că abandonează sti-
cla de pepsi și se grăbi să ajungă lângă stopul, pe roșu,
unde femeia aștepta acum cuminte, cu un aer absent.

— Bună, Marina ! spuse Vlad de parcă nu s-ar fi văzut
doar de câteva zile.

Două secunde, femeia nu păru să-l fi auzit, sau căuta
poate să ghicească a cui era vocea fără a-l privi, întoarse
apoi capul încet spre el și fața i se destinse deodată, se
luminează complet, întrebă nevenindu-i să creadă :

— Vlad ? !... Bonjour !

Vlad se mulțumi să suridă. Se priveau lung, redescope-
rindu-se.

— Era să nu te mai cunosc !

— Hm ! Țasta e un compliment în genul tău, zîmbi
puțin strîmb Marina. Sau vrei să spui c-am întînerit ?

Stopul se schimbă, trecură strada, ajunseră pe tro-
tuarul opus, Vlad o măsură lung, din cap pînă în picioare,
în timp ce pășeau liniștiți, unul lângă altul.

— Nu cred că ai întînerit, constată el franc, cu zîmbe-
tul nelipsit, dar arăți în orice caz mult mai bine decît în
urmă cu... nu știu cîți ani.

— Zece ! preciză prompt Marina. Enorm !

— Cred că am rămas singurul din grupul nostru care
nu te-a felicitat. Toți cunoscuții mi-au spus de căsătoria
formidabilă pe care ai făcut-o. Cu doctorul, specialistul
acela...

Privi din profil fața Marinei, constată că nu mai surî-
dea, apoi brusc femeia izbucni în rîs :

— ...Ai întîrziat, dragul meu !

Își ridicase ochelarii pe frunte, gest care-i amintea lui
Vlad de femeia de la volan, și-l observa amuzîndu-se dina-
inte de vestea pe care avea să i-o dea.

— Știi, spuse Marina, de „doctorul acela“ am divorțat exact la un an de la căsătorie. Mă mir că „toți cunoscuții“ nu te-au pus la curent. Lucrurile astea, de regulă, se aud !

Vlad rămase o clipă nehotărît, fără să știe ce să-i spună. În tonul degajat al femeii răzbătea, dincolo de voința ei, o urmă de regret dureros. Îl întrebă deodată, schimbînd ea firul discuției :

— Tot acolo lucrezi ?

— Acolo unde ?

— În cea mai drăguță instituție !... Căpitan, maior, colonel ? !

— Nu știu dacă „cea mai drăguță“ e tocmai potrivit spus. observă Vlad, evitînd de fapt să-i dea răspunsul complet.

— Dar pe-aproape, completă Marina cu 'umor și se opri în fața unui bloc : Eu aici stau. Peste cîți ani te mai văd ?

— Ai telefon ? se eschivă Vlad.

— Nu... Ești ocupat ? Acum ?

— Da... Aș avea ceva.

— Adică nu ai nimic, rîse Marina. Îl cercetă fără jenă, atentă, cu ochelarii ei ridicați pe frunte, mai exact peste părul blond, foarte blond, de o culoare frumoasă, aurie. Zimbi apoi larg, și-l luă cu familiaritate de braț : Hai sus, nu te mănînc ! În zece ani am învățat să fac o cafea mai bună. Cel puțin atît... constată Marina și în glasul ei răzbătu iarăși abia perceptibilă nuanța aceea amară, de vag regret.

Holul blocului în care intraseră era răcoros, înțesat cu plante mari, tropicale.

— Tovarășe locotenent, doar nu sîntem beți amîndoi ! Am jucat aici tabinet, din clipa în care a intrat femeia aia cu ochelari, pînă ați venit ! Adică am stat aici, mă rog, ea n-a ieșit, pot să jur ! Și nu-i nici în apartamentul lui Balaban.

— Sigur nu-i ? se îndoi Mircea.

— Păi, am fost eu și-am controlat ! La un ceas după ce-a venit ea, muierea aia brunetă și cu ochelari, a apărut

Balaban, cu încă o babină. I-am zis lui nea Iorgu, acum să vezi, iese cu cîntec, se-ntînesc coțofenele nas în nas, în ușa apartamentului. Așteptam tărăboiul, înțelegeți ? !

— Da, zîmbi Mircea. Și ?

— Și nimic. După un ceas și ceva iese cucoana aia de-o adusese Balaban, singură, singurică, poc, poc, pe toace, a plecat.

— Și-ailaltă cu ochelari, ioc ! interveni nea Iorgu.

— Atunci, iar am așteptat ce-am așteptat și n-am mai putut răbda.

— V-ați dus la Balaban !

— Eu numai, pe nea Iorgu l-am lăsat aici de pază, că mă gîndeam dacă a intrat în alt apartament, o fi vreo hoată !

— Aha ! Și ?

— M-am făcut că inspectez casa, la Balaban adică, i-am zis că vecinii de jos s-au plîns că le curge apa în cap și m-am uitat, dom'ne, m-am uitat prin tot apartamentul lui Balaban. Pînă și-n dulap și sub canapea m-am uitat ! Nimic ! Nu intrase la el bruneta cu ochelari, era clar !

— Și dacă o fi venit în vizită la altcineva ! ?

— N-are unde ! Că la unu stau eu cu nea Iorgu. La doi, stă Balaban și inginerul Preda. La Preda nu-i, că am fost și-acolo.

— Sigur nu-i ?

— Nu-i, tovarășe locotenent, că-i soacră-sa acasă. Ea mi-a spus că la ei n-a intrat nimeni.

— La trei ?

— La trei stă Merian, pensionarul, interveni nea Iorgu. Bătrîn de tot, doar nu s-a dus la el, ăla nu deschide nici cînd îi vine o scrisoare !

— Și mai stă, alături de el, o babă care s-a mutat de curînd. E sonată asta și...

— Și a plecat, am văzut-o eu cînd a plecat, interveni iarăși nea Iorgu, acum vreo jumătate de ceas și la ea nu poate să fie, că babornița asta... Ridicase privirea întîmplător și rămase cu gura căscată.

— Eu sînt babornița de la trei, ai ? ! Frumos ! Frumos mai vorbești, ghiuj bătrîn ! Halal de-așa vecini ! Porcilor !

Pe scara blocului coborîse o bătrînă cu un aer pitoresc, ceva între „doamnă“ — pălăria cu voaletă din cap așa voia s-o arate — și țigancă, rochia lungă înflorată și pantofii de tenis din picioare vorbeau în acest sens. Trecu demnă pe lângă cei trei și dispăru pe ușa blocului.

— Haideți la Merian ! făcu deodată locotenentul.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce sunaseră fără rezultat la apartamentul lui Merian, avură surpriza să descopere că ușa era deschisă. În încăperea prin care lumina pătrundea greu, printre jaluzelele aproape lăsate, se vedea, prăbușit cu capul pe masă, trupul bătrînului pensionar. În apartament plutea un miros de celuloid și hîrtie arsă.

— Unde dracu mi-or fi cheile ?

În loc de răspuns, Ștefănescu scoase din buzunar cu o liniște bătrînească veriga cu cele cîteva chei, dintre care una a casei de fier, și i-o întinse peste biroul care îi despărțea.

— Mulțumesc, rîse Nicolaide. Unde le uitasem ?

— Pe masa mea de lucru, azi-dimineață. Voiam chiar să-ți atrag atenția...

— Ai dreptate, ai dreptate ! Tu și cu Ioana aveți de altfel întotdeauna dreptate, dar...

— Iartă-mă că insist, îl întrerupse Ștefănescu, nu există însă în chestiunile astea nici un „dar“. Știi că ești preocupat de o mie de lucruri, numai că după ce îți vei uita o dată cheile și în laborator, nu vei mai avea cum să le faci decent observație puștilor de-acolo, pentru neglijență. Un director de institut nu are voie să...

— Iarăși ai dreptate, observă ușor ironic Nicolaide.

— Am experiență, atîta tot. Și, mai ales de cînd lucrările noastre interesează unul, ba mi se pare chiar două ministere cu care, crede-mă, nu prea e de glumit, nu are rost să ne complicăm situația. Să fii atent și la Marius !

— Ce-i cu Marius ?

Nicolaide își strîngea lucrările de pe birou. În realitate Ștefănescu îl irita, ca întotdeauna. Ce putea să mai aibă acum și cu Marius ? Era „copilul lor teribil“ acest Marius ! Lă douăzeci și șase de ani, devenise cunoscut în întreaga țară, era un savant, dar nu un savant exclusiv

preocupat de lucrări, ci un om multilateral. Jucător de tenis și schior, tată al unei fete adorabile de șase ani — și aici se grăbise, gândi Nicoleta — și soț al unei ziariste sclipind de inteligență, Marius era ceca ce Nicoleta ar fi vrut să fi fost la douăzeci și șase de ani ! Ori măcar la treizeci !... Nu reușise. Abia cum, când avea ceva peste patruzeci, se realizase cu adevărat, grație însă unei munci neîntrerupte, în care tenisul sau familia nu avuseseră ce căuta. Nemărturisit, Nicoleta îl invidia pe Marius. Și bănuia că Ștefănescu îl invidia de asemenea, mai ales că bătrînul rămăsese fără o familie toată viața. Spre deosebire de el ! Pentru că Nicoleta se căsătorise de curînd — reușise, chiar dacă mai tîrziu și în asta —, cu una din cele mai bune cercetătoare ale institutului. Ioana părea să aducă ceva nou, să recupereze o parte din tinerețea jertfită de Nicoleta nopților de laborator. Era frumoasă ! Și era femeia care știa să-și trăiască viața intens, omul care putea să se bucure, cu o simplitate aproape primitivă, de cele mai mici atenții, de cele mai mici reușite, ale ei și-ale altora, fără nici un gînd ascuns ! Spontan, sincer, ca și cum lumea toată ar fi fost a ei ! La fel cu Marius !... observă deodată Nicoleta... Ce putea să aibă bătrînul cu Marius ? Descoperise ceva ? Ce ? Ștefănescu tăcea, părăind că îi este greu să răspundă.

— Ce e cu Marius ? repetă Nicoleta.

— E foarte tînăr ! observă Ștefănescu. Cînd ești foarte tînăr, cauți mereu doar esența lucrurilor, amănuntele te plictisesc, n-ai timp pentru ele niciodată ! Începi să le descoperi, surise strîmb Ștefănescu, și să-ți faci timp pentru ele abia cînd ai din ce în ce mai puțin de trăit.

— Aha ! mormăi Nicoleta cam agasat. Nu vād totuși legătura.

— Înseamnă că ești și tu foarte tînăr ! Sînt unele lucruri aparent banale, care pot da complicații nedorite. Marius e căutat de unul și de altul din ziaristi, colegi de-ai nevestii, pentru diferite interviuri. Dacă cineva îi vorbește de ceva în legătură cu lucrările lui, se antrenează imediat. O vorbă scăpată de el, una scăpată tot fără intenție rea de un ziarist cine știe cui...

— Începi să vorbești ca tipul de la contrainformații, care ne iubește atît de mult, că-i tot mereu pe-aici !

— Dacă vine alît de des, se vede că are un motiv, remarcă Ștefănescu, ștergîndu-și ochelarii.

— Zice că n-are, făcu sec Nicolaide, aruncînd în casa de fier tot ce strînsese de pe birou. Discuția începea să-l enerveze.

— Ar fi foarte bine să vorbești tu cu Marius ! conchise Ștefănescu. Eu nu reușesc, am impresia că îl irită conversația cu mine pe această temă.

— Și ce-ar trebui să-i spun ? întrebă Nicolaide în-
cuiind casa de fier.

— Să fie prudent. La vîrsta lui e tentat să vorbească ușor despre reușite, despre planuri de viitor și... Cineva cu o anumită pregătire în acest sens ar putea trage concluzii importante din...

— Bine, am să-i vorbesc, promise Nicolaide. Deși am convingerea că Marius știe ce să spună întotdeauna.

— Pleci ?

— Da. Diseară, la șase, aniversăm un an de la căsătorie. Ioana a organizat o mică serată. Vreau să-i caut ceva, să umblu puțin prin magazine înainte de a se închide. În ce privește discuția noastră, am să-i spun tipului care ne iubește mult, rîse Nicolaide, că are în dumneata un înlocuitor de nădejde pe timpul cît se întîmplă să absenteze. Încă o dată, mulțumesc pentru chei, jur să nu se mai întîmple etc. Cu bine !

Nicolaide ieși cu pasul lui energic, parcă de jucător de rugbi. Ștefănescu rămase nemișcat, adus de spate, în fotoliul unde stătuse în tot timpul conversației. Își puse iar ochelarii și privi lung, totuși parcă fără să vadă, casa de fier prevăzută de curînd cu un sistem special de alarmare. Se ridică apoi, se îndreptă spre ușa care dădea în anticameră și privi la secretara care răsfoia o revistă.

— Ești liberă, spuse Ștefănescu, oprindu-se în fața bibliotecii unde începu să caute ceva. Șeful a uitat să-ți spună asta, nu ?

■

— Ceva important ? întrebă Dumitrescu.

— De la cabinetul tovarășului general, aveți plicul acesta, mi s-a spus că-i urgent, zise secretara.

— Aha ! Da, mulțumesc.

Luă plicul, o mapă mică de fapt, sigilată, în care Dumitrescu știa că nu se află decît o foaie. Cea despre care îl anunțase Anghel. Mormăi :

— Zețaru ? !

— N-am reușit încă să dau de el. A fost la ștrand, dar de-acolo...

— Dacă-l găsești, spune i, și n slip dacă e, să zboare aici. Altceva ?

— Corespondența zilnică...

— Dă-o-ncoace !

Dumitrescu intră în biroul lui, răsfoi corespondența, semnă două hîrtii care nu trebuiau studiate în mod special, le dădu secretarei, reveni în birou și se așează față în față cu mapa sigilată. Cercetă încă o dată sigiliul, îl rupse, dar nu deschise încă mapa.

Ia să vedem ! Ce discutase el în casa lui Pavel în ultima săptămînă ?

Nu era un test de memorie gratuit, îi pusese pe toți colegii lui Pavel care fuseseră în casa lui în ultima săptămînă să scrie exact tot ce-și amintesc despre ce discutaseră în casa aviatorului. Vor reuși să-și amintească totul ?

În situația în care se aflau, singura șansă de neutralizare măcar parțială a efectului micului avion-emițător era să știe ce informații se obținuseră. Pentru că nu toate erau încredințate undelor ; puteau fi și informații care să plece din țară prin curieri speciali. Dar își vor aminti oamenii exact ce vorbiseră în casa lui Pavel ? El ce vorbise ?

Reținea perfect, mersese la vecinul său să vadă un meci de fotbal, la televizor. Acasă, Dumitrescu nu avea „atmosferă“, nici soția, nici copiii nu erau amatori de fotbal. După meci rămăsese împreună cu Pavel și cu cei doi colegi ai acestuia care veniseră împreună, băuseră o cafea și-un coniac, vorbiseră... despre meci, despre... un fost coleg de școală al lui Pavel, maior de miliție, care în urma unei decepții, o reală dramă în familie, începuse să bea pe ascuns, despre... un ziarist străin care încercase să obțină un fel de interviu neoficial cu unul din cei doi piloți. Mda, și el, el, Dumitrescu, pentru că știa cine e ziaristul — care de fapt nu era ziarist — apreciasse că... au făcut bine

că nu i-au acordat interviul, chiar dacă l-ar fi solicitat oficial !... Deștept băiat am fost ! se autoaprecie colonelul. Mai departe !... Unul din cei doi colegi ai lui Pavel spusese că nevastă-sa urma să plece la un simpozion în străinătate. Unde ? !... Spusese unde, dar Dumitrescu nu reuși să-și aducă aminte. Olanda, Belgia, Danemarca, așa ceva... Bun. Altceva ? Nu mai vorbiseră altceva interesant, după asta venise în cameră Ana și trecuseră la probleme cotidiene, fără importanță. Preciș ? Preciș !

Dumitrescu deschise mapa. Textul descifrat începea cu o serie de mesaje scurte de genul : „*Alfred l-a contactat pe Dr. X*“ sau „*Diana a luat legătura cu inginerul S.*“ etc. Îmbucurător era faptul că în dreptul fiecărui rînd de acest gen era menționat rezultatul : „*Negativ*“. Erau tatonările zilnice, contacte reale sau fictive făcute de agenți sau inventate de ei pentru a-și justifica față de centrală banii primiți.

Mai departe ! O dare de seamă lapidară asupra unui procedeu aflat în curs de experimentare la... Drace, despre asta îi vorbise Anghel ! La institutul de care Dumitrescu se ocupa în mod deosebit, unde era director Nicolaide ! Se precizau în mesaj doar parametrii scontați ai noului produs, fără a se indica însă nimic despre rețeta de obținere sau situația la zi a experiențelor. Cine le dăduse datele astea ? Atît le dăduse ? Mai posedau și altele ? Cunoșteau rețeta, procedurile de experimentare și elaborare ? Dacă era așa, era... nespus de grav !

Faptul că nu erau introduse și aceste date în mesaj nu însemna imediat că nu sînt cunoscute. Puteau fi transmise prin curier, sau puteau fi... negociate. Da, asta trebuie să fi fost, la sfîrșitul alineatului era indicată o cifră, deloc modestă. Agentul care le obținuse, ori care urma să le dea, pretindea suma respectivă. După cifră era menționat „*urgent + aer*“ ! Aer ! Asta însemna... Dumitrescu blestemă în gînd și trecu mai departe.

Ei, da ! Ajunsese la informațiile obținute desigur din casa lui Pavel. În ultimul alineat al mesajului, după cîteva indicații referitoare la numele unor piloți și ingineri ce urmau să plece la niște cursuri în străinătate, scria textual : „*Major* (urma numele clar al maiorului de miliție de care vorbiseră în casa aviatorului) *moment de dezechilibru,*

consum de alcool. Ascunde starea psihică la serviciu. Propunem contactare : „Diana“ sau „Minerva“. Sectorul de care se ocupă obiectul (obiectul era maiorul) de mare interes perspectivă“. Urma : „Ziaristul trebuie să dispară, este reperat“. Era limpede, înțeleseseră foarte bine afirmația lui Dumitrescu, probabil știau și că e ofițer de securitate. Mai departe ! „Eugenia (iarăși numele în clar al femeii și al soțului ei) pleacă la Bruxelles, la un simpozion internațional etnografic. Ar dori mult să vadă Parisul, să publice în străinătate. Abordabilă, fire deschisă, 28 de ani, îi place arta africană. Soțul, pilot foarte apreciat, o iubește, au doi copii“...

Din această încîlceală lapidară, Dumitrescu vedea limpede filmul posibil, scontat de autorii mesajului, al călătoriei Eugeniei la Bruxelles. O simpatică etnografă belgiană (care poate nu era belgiană și nici măcar etnografă, dar se pricepea suficient pentru a nu face gafe) avea s-o acosteze pe soția aviatorului, să se ofere s-o însoțească prin oraș, în timpul rămas liber între lucrările simpozionului. După o vizită prin magazine, simpatica „belgiană“ avea să constate că au ajuns întîmplător în apropierea locuinței ei (pe care, probabil, „belgianca“ n-o văzuse pînă în urmă cu o zi), Eugenia va accepta, îl va cunoaște pe „soțul“ belgiencii, „ziarist sau editor“, vor discuta despre una sau alta, nimic politic, nimic deranjant, cel mult „soțul“ se va interesa dacă doamna din România nu are colegi care vor să publice în străinătate, poate sub pseudonim, dacă preferă... Pentru început. Apoi o vor anunța că a doua zi ei fac o vizită la Paris, o mică excursie, la care o pot invita și pe ea, ziaristul poate „aranja“ trebuirile cu pașaportul imediat. Aici apăreau variante, desigur, dar, indiferent care era răspunsul Eugeniei, la reîntoarcerea în România ea avea să păstreze o amintire foarte plăcută celor doi soți atît de simpatici, care la despărțire îi oferiseră o mască africană în copie ireproșabilă sau chiar o piesă originală. De-aici începeau alte variante. La aeroport, vameșii puteau scoate, de pildă, în mod incredibil, din masca africană sau din alt obiect, un pliculeț suficient de mare de heroină... ori un microfilm. Și începeau „complicațiile“, cînd Eugeniei avea să i se comunice de către

autoritățile belgiene, altminteri bine intenționate, că la adresa indicată de ea nu locuia nici o etnografă sau ziarist...

Aceasta era totuși varianta cea mai brutală, cea mai lipsită de subtilitate. Puteau fi și altele. De pildă, la graniță nu se întâmpla nimic, dar o dată ajunsă în România, numai o lună mai târziu, Eugenia afla cu bucurie că „etnografa belgiană“ se afla în țară, venită într-o excursie de câteva zile. O invitație în familie devenea o chestiune de politețe elementară. Care se putea solda cu un micuț obiect — radio emițător — uitat, ca din întâmplare, în casa aviatorului. Și lanțul reîncepea.

Și iarăși aceasta era varianta cea mai simplistă, cea mai tehnicistă, cea mai puțin psihologică și nerentabilă, existau și alte multe variante.

Femeia trebuia prevenită. Și maiorul de miliție trebuia prevenit, ajutat să treacă peste momentul dificil. Ce era de făcut însă cu experiențele de la institut ? ! Cît știau ? Și cine din institut îi informa ?...

Dumitrescu privi furios spre mapa de corespondență, apoi la telefonul din dreapta care începuse să sune. Ridică receptorul.

— Tovarășe colonel...

— Spune repede ! mîrîi Dumitrescu înfuriat. Recunoscuse vocea maiorului Stoenescu.

— A murit mama... Vă rog să-mi permiteți să părăsesc...

Dumitrescu aruncă o privire rapidă la ceas. Mai era numai o jumătate de oră pînă la terminarea programului.

— Îmi pare rău, pleci diseară. Am nevoie de dumneata în după masa asta, ești singurul care cunoaște ce mă interesează.

— Am înțeles, spuse Stoenescu perfect liniștit, dar pe un ton care lui Dumitrescu i se păru îngrozitor.

Închise aparatul și se blestemă iar, a cîta oară în ziua asta, cu furie, smulse cu aceeași furie celălalt receptor, negru, în care auzi vocea ofițerului de serviciu de la miliție :

— Tovarășul colonel Dumitrescu ? !

— El !

— În legătură cu fata... care ne-ați trimis poza...

— Da !...

— Pînă în prezent, vă raportează, nimic, deși am...

— Mersi ! Anunță-mă doar cînd va fi altceva decît nimic, da ?

— Am înțeles !

Cele două telefoane, cel roșu și cel alb, reîncepură, după obicei, simultan. Se aflase sau se bănuia că s-a terminat ședința. Începea maratonul apelurilor. Avea să se încheie, probabil, abia la trei !

— De ce să pleci atît de repede ?

— Îmi pare rău, Marina, îți mulțumesc pentru coniac, dar... Vlad își completează fraza cu un gest imprecis, dar care spunea totuși că îi e imposibil să mai rămînă.

Se părea că într-adevăr nu prea mai aveau ce-și spune, amintirile pe care le depănasera „pe sărite“, abrupt, nu reușiseră să umple prăpastia celor zece ani de cînd nu mai schimbaseră nici o vorbă. Orice ar fi făcut, nu mai putea regăsi în bărbatul ăsta cu ochi cenușii, ironici, pe lunganul vesel și exuberant al adolescenței, așa cum el probabil nu mai găsea în ea, în doamna cu pieptănătură ireproșabilă, cu rochie elegantă și ciorapi fumurii, pe fata nebună, cu pletele-n vînt, zveltă și plină de viață ca o lupoaică tînără ieșită în lume. Ceva îi separa acum, erau prea mulți oameni și faptele care, în cei zece ani, se îngrămădiseră inutil în memoria lor, ca niște mobile vechi, uzate.

Vlad nu se mișcase totuși din fotoliul în care stătea, ceea ce era un semn bun, iar Marina, pe canapeaua unde rămăsese cu picioarele strînse corect, unul lîngă altul, cu mîinile ei frumoase, care strîngeau ușor între degete bolul cu coniac încă nebăut, surîse ca o promisiune și întrebă ușor cîntat :

— Te-așteaptă roșcata ?

— Ce roșcată ?

— Sau bruneta ? rîse Marina încet, pe un ton camaraderesc, de femeie isteată, care nu face caz de „pașii greșiți“ ai bărbaților.

Vlad avu o clipă lungă de ezitare nedumerită, se părea că în clipa aceea nu-i venea în minte absolut nici o femeie roșcată sau brunetă, o privea așteptînd precizări, nevrînd

pe semne să „se descopere“ fără sens. Și Marina hotări că nu era bine să lungească suspansul prea mult.

— Eu te-am mai văzut, Vlad, spuse ea, dînd vocii o nuanță vag nostalgică, dar oarecum amuzată. Acum vreun an. De două ori. De fiecare dată în compania altei... Căută cuvîntul, nu era bine să rănească orgoliul masculin printr-o gafă mărunță, conveni la : În compania altei puștoaice fusticolore ! Dar erai probabil „în interes de serviciu“, adăugă ea cu o mică grimasă surizătoare. Așa-i ? !

— N-am idee, zise Vlad, dar acum trebuie să plec.

- De data asta se ridicase în picioare, într-adevăr hotărît s-o șteargă, avea fler, fără doar și poate, simțise ceva din jocul ei. Așa că Marina rămase nemișcată cîteva clipe pe canapeaua ei, goli apoi paharul de coniac și spuse cu o voce scăzută, dar de data asta serioasă, hotărîtă, privind în gol :

— Și eu ! Și eu trebuie să plec, dar din țară !

Nu era în mod sigur calea cea mai bună, cînd îl invitase aici, își făcuse alt plan cu el, dar simțise cumva că nu va reuși. Și amînase atacul acesta pe care oricum trebuia să-l dea, era șansa, ultima șansă pe care trebuia să n-o piardă. Simțea că Vlad o privește lung, de sus, ca pe un obiect care ar fi început brusc să-i vorbească.

— Nu înțeleg, spuse el sec.

— Ba înțelegi perfect, dragul meu, zise Marina liniștit, cu ochii încă în gol. Andrei este acolo, vreau să-l văd neapărat !

— De cît timp e acolo ?

— De opt ani.

— Andrei și mai cum ? întrebă Vlad și se reaseză.

— Tarn, spuse Marina și-l privi, dar de data asta ochii bărbatului rătăceau pe fereastră, se opriră undeva pe zidul blocului, unde, sub o cornișă, două rîndunele își făcuseră cuib. Era un cuib ciudat, suspendat acolo, la înălțimea celui de al treilea etaj, unde se simțeau, se vede, în siguranță. Apatia asta a bărbatului nu-i plăcea Marinei, așa că se ridică, veni cu pas lent lîngă el, în spatele fotoliului, îi puse o mîină pe umăr și continuă cu voce scăzută :

— Să nu-ți închipui cumva că vreau să fug, să rămîn adică în străinătate. Asta bănuiesc, probabil, colegii tăi,

care nu vor cu nici un chip să-mi dea avizul pentru excursie. N-aş avea ce face acolo, crede-mă !

Fusese o vreme cînd ei, ei doi erau consideraţi, de toţi cei ce-i vedeau, fraţi ! Semănau în mod miraculos, aceeaşi zveltete a trupurilor, acelaşi păr blond, aceiaşi ochi şi exuberanţă nebună ! Se înţelegeau perfect, erau aproape nedespărţiţi, goneau pînă la epuizare pe biciclete, în grup cu alţi „puşti“, pe şoselele din preajma Sibiului. Cînd el plecase, plecase totuşi, la Bucureşti, la politehnică, Marina resimţise pierderea într-un mod incredibil. Nu-l condusesese la gară, nu se despărţiseră propriu-zis, Marina fugise într-o excursie în munţi pentru a nu trăi clipa despărţirii. Un an mai tirziu se mutase cu familia în alt oraş. îl mai întâlnise pe Vlad o dată, întîmplător, în compania familiei ei, care scurtase pe cît putuse întrevederea lor. Apoi... apoi...

O va crede ? !

— A, nici nu-mi închipuiam așa ceva ! rîse Vlad. Vrei doar să-i faci fostului tău soţ o vizită de curtoazie !

N-o credea deci ! Îl adusese aici fără rost, absurd ! Marina simţi o dorinţă spontană, nebună, Vlad stătea cu spatele la ea, așa cum stătuse cu cîteva ore în urmă Merian, simţi dorinţa nebună de-a lovi scurt, fatal, de a sfîrși aici, definitiv, discuția asta care nu mai avea nici un rost... Totuși, nu aceasta era calea ! Trebuia, trebuia acum, în clipa aceasta, să inventeze ceva, să-l convingă, să-l învingă ; mort, omul acesta nu i-ar mai fi servit la nimic.

— Nu, spuse Marina cu voce perfect calmă. O vizită de afaceri nu de curtoazie. Trebuie să reglementăm cîteva probleme referitoare la o moștenire și mai ales la copil. L-a luat cu el și...

— Aveți un copil ? !

— Pe care vreau să-l obțin ! continuă hotărîtă Marina. E-al meu ! Strînse ușor umărul bărbatului, ocoli fotoliul, trecu prin fața lui, foarte aproape, dar fără să pară a ști că e acolo, frămîntîndu-și degetele lungi cu unghii lustruite, într-un joc de mare tragediană, care „trăia intens“ cele spuse. Știind în același timp că rochia de un roșu viu, incandescent, se mula perfect pe coapsele elegant arcuite. Andrei trebuie să priceapă, adăugă ea cu o voce ușor înăbușită. Trebuie să priceapă că eu nu pot trăi fără copil !

Vlad tăcea neclintit, privindu-și atent brațele goale, în cămașa lui cu mîneci suflecate pînă aproape de cot.

Dacă nu reușesc, sînt pierdută, îi trecu prin minte Marinei. Rupsesse punțile ! Îl lichidase pe Merian, ba mai vrusese să transmită și mesajul acela insolent. Numai că atunci spera că va obține ea, pe altă cale, un pașaport, fals, de la un individ pe care-l cunoscuse cu cîteva zile în urmă. Dacă serviciul pentru care lucrase pînă acum nu catadicsise să-i dea un răspuns satisfăcător, ei bine...

— Vlad, tu nu ești căsătorit, n-ai copii, dar... Trebuie să mă-nțelegi ! Trebuie să merg acolo ! Neapărat !

Ah, dac-ar fi ajuns acolo ! Relații avea, iar informațiile pe care pusese mîna acum puteau fi vîndute oricînd la un preț excelent ! Ar fi avut „cheagul“ care îi mai lipsea ! Trambulina fără de care acolo nu se putea începe nimic, nu se putea „demara“ cu nici o afacere ! Putea să-i ia dracu pe imbecilii pentru care lucrase pînă atunci, ea și Andrei vor vinde informațiile altora, care... Numai că toate speranțele și le pusese în pașaportul fals ! În individul acela care îi promisese, îi promisese că i-l va procura imediat și care se lăsase agățat de miliție, pentru un fals mărunț, de libret C.E.C. ! Idiotul ! Cu o zi înainte căzuse în plasă, dar ea aflase asta abia azi, după ce lichidase cu Merian, după ce...

— Sînt unele lucruri, Vlad, care nu se pot discuta nici prin telefon, nici prin hîrtii ! Trebuie să m-ajuti ! Tu poți !

Ochii lui Vlad hoinăreau iarăși pe fereastra deschisă.

— Regret, Marina, nu pot să te-ajut în așa ceva.

— Nu spune asta, te rog ! Sînt sigură că dacă ai vrea...

— Nu pot ! spuse Vlad privind-o în ochi. Documentele astea nu se obțin „cu o vorbă bună“, cum crezi tu.

— Vlad, tu nu știi ce-au însemnat pentru mine anii aceștia ! zise Marina cu patos, așezîndu-se din nou pe canapea, dar mult mai aproape. Mă opresc în fața fiecărui copil de pe stradă ! Mă gîndesc cum e, cum trebuie să fie copilul meu ! Îl visez în fiecare noapte ! Altfel ! Nici nu știu cum arată la față, îți dai seama ? ! Andrei mi-l va da ! Sînt convinsă că, dacă discut cu el...

— Nu pot, Marina, spuse Vlad și se ridică în picioare.

— Vlad, te rog ! În numele adolescenței noastre, în numele a tot ce a fost...

Ce fusese de fapt ? ! se întrebă subit. „Cartușe vechi“ era totul, amintiri vagi, de care uza inutil. Trebuia altceva, nou !

— Te rog, dacă vrei, în genunchi, Vlad ! șopti Marina deodată și alunecă de pe canapea, punînd un genunchi doar pe covor și luînd în același timp mîna bărbatului în palmele ei fierbinți.

Vlad zîmbi, un zîmbet de sus, privind ironic spre piciorul frumos care se dezgolise binișor sub rochia ridicată. Marina înțelese într-o fracțiune de secundă că pierduse. Combinase greșit varianta mamei îndurerate cu cea a femeii care se oferă.

— Termină cu zîmbetul ăsta ! țipă ea iritată sărînd în sus. N-ai inimă ? ! Voi toți ăștia nu puteți pricepe chiar nimic ? !

— Ești a doua femeie pe ziua de azi, rîse Vlad foarte bine dispus, care încearcă trucul cu „deformația profesională“, ce-i drept, tu cu mai mult talent. Am inimă, draga mea Marina, așa cum tu ai... niște genunchi... su-perbi ! Da, spuse Vlad examinînd cu interes picioarele femeii, ăsta e cuvîntul potrivit, constată el foarte serios de data aceasta, numai că, întîmplător, eu mă pricep la ca-ceal-ma-le. ...Știu că nu ai nici un copil.

Marina se prăbuși pe fotoliu cu capul în mîini, căutînd să se reculeagă cît mai rapid și să nu-i privească Vlad ochii. Nu spuse nimic, aștepta ca el să explice și ea să înțeleagă unde greșise. Vlad veni însă spre ea lejer, spuse pe un ton aproape camaraderesc, ca atunci, în adolescența lor, cînd jucau tenis sau șah împreună :

— Hai, draga mea, dă-mi mîna, ai jucat, ai pierdut, dar asta...

— Du-te dracului ! strigă Marina, sărînd brusc de pe fotoliul în care stătuse, se apropie de masă și scoase cu degete nervoase o țigară. Vlad îi oferî floc cu bricheta ei.

— Ei, făcu el amuzat, acum pot să plec, da ?

— Trebuie să înțeleg, ricană Marina, că întîlnirea noastră „întîmplătoare“ de azi o aveai trecută în agendă ? !

Asta trebuia să afle măcar de la el ! Dacă îi intrase sau nu „în atenție“ !

— A, nu ! Te-am întîlnit într-adevăr întîmplător.

— Zău ? ! Atunci de unde știi că n-am un copil ? !

— Nu știam, rîse Vlad, pînă acum cîteva clipe bănuiam doar și-mi făceam chiar muștrări de conștiință, acum însă mi-ai confirmat. Dealtfel, ar fi fost greu de presupus că Andrei ar fi fugit în străinătate încurcîndu-se cu un copil de un an ! Mai ales că era foarte grăbit !

Marina simți că leșină. Așadar, o operație idioată de aritmetică îi făcuse figura ! Stîrnise o bănuială pe care după aceea ea i-o confirmase prostește !

— De unde știi că era grăbit ?

Vlad zîmbi, intuise se pare noua capcană, dar bravă spunînd simplu :

— Pentru că numele pe care mi l-ai spus, Tarn, nu mi-e tocmai necunoscut. Pentru că știu cum a fugit Andrei Tarn în străinătate, tocmai cînd se deschidea un proces în care era amestecat.

— Tot întîmplător ai aflat cum a fugit Andrei în străinătate, așa-i ? rîse Marina disprețuitor.

— Ei, nu ! De soțul tău s-a ocupat un coleg, tînăr, care... nu se pricepea la cacialmale. Asta e tot.

— E clar !

— Marina, nimeni nu are cu tine nimic pentru faptele lui Andrei, atît timp cit...

— Ascultă ! îl întrerupse Marina pe un ton obosit. Nu-mi vorbi ca unui debil mintal.

— Îți vorbesc ca unei femei inteligente, spuse Vlad fără nuanță. Ești tînără, frumoasă, știi două limbi străine, e cazul să-ți refaci viața...

— Aaaaah ! țipă Marina și se îngrozi singură de strigătul care-i scăpase, avusese impresia că aude urletul unei pantere, deși vocea, strigătul acela, fusese totuși al ei. Dar cuvintele, acele cuvinte ultime ale lui Vlad o înnebuneau, îi fuseseră spuse pînă atunci de prea multe ori. Lasă-mă-n pace ! izbucni ea. N-am chef „să-mi refac viața“ ! Pricepi ? !

— ...Nu.

— M-aș fi mirat.

— Încep să mă întreb ce poate fi în capul tău.

— ...Ce crezi că poate fi ?

— Nu-mi e prea limpede, dar... Am impresia că ești pe punctul de a face o prostie.

— Ce prostie ? întrebă Marina cu o liniște nefirească.

— Asta tu știi și-ai să mi-o spui, nu plec de-aici pînă nu aflu ! Marina, pot să te-ajut, dar nu procurîndu-ți un pașaport cu care să fugi.

Marina surîse trist, privindu-l lung.

— Știi ce ? spuse ea. Mă doare capul. Ești un cozeur „foarte plăcut“, dar discuția cu tine mi-a provocat o migrenă îngrozitoare. Trebuie să fac o cafea. Bei ?

— După aia îmi vei spune o altă minciună ?

— Ești un pisălog nemaipomenit, dar îți voi spune totul, absolut totul, dacă ții neapărat, deși... nu-i mare lucru. Stai aici, făcu ea agasată, mă duc să pregătesc întii cafeaua. Uită-te prin revistele astea, revin imediat.

IV. Serata

— Cine-i cadîna în albastru ?

Rita întoarse capul în direcția în care privea bărbosul de lîngă ea și făcu o nutriță acră :

— Magda. Biochimistă, fostă colegă de institut a cumnată-mi. Sper că nu-ți place.

— Află că e mai grozavă ca tine, remarcă tărăgănat, pe un ton de cunoscător, bărbosul, înălțîndu-se puțin în fotoliu, pentru a o vedea în întregime pe Magda printre perechile de dansatori și servantele cu băuturi ce umpleau holul vilei Nicolaide. Fostă colegă de institut, receptă el apoi cu întîrziere replica Ritei. Vrei să spui că are mai mult de douăzeci de ani ?

— Douăzeci și patru împliniți ! preciză Rita.

— Mă duc s-o invit la un dans.

— Nu dansează ! îi stopă Rita elanul. Toată seara a făcut abia două valsuri ! Cu Marius, pe care l-a acaparat complet !

— Pardon ! Și cu mine-a dansat, se auzi o voce în spatele lor.

— Zău ? ! se miră Rita. Ai dat-o gata și pe-asta, Toni ?

— N-aș spune încă, zîmbi Toni. Să știți însă că nici nu-i atît de formidabilă pe cît pare. Nu... nu se mulează.

— Ești un dobitoc, aprecie sec bărbosul, privind încă, cu ochii mijiți, în direcția Magdei. Asta-i o femeie ade-vărată, ascultă-mă pe mine, trebuie doar să știi cum s-o iei.

— Încearcă tu !

— Cine-i trogloditul cu care s-a ambalat ?

— Un savant ! rîse iar Rita. Marius ! Nu te vîrî în dis-cuția lor, că-ți prinzi urechea. Dansează mai bine cu mine.

— Savant ? se amestecă Toni. Aschimodia aia ?

— Cumnată-mea mi-a împuiat capul cu ce grozav e !

— Și Magda asta își pierde vremea cu ei între epru-bete, acolo ? ! făcu bărbosul nedumerit.

— Nu acolo, la alt institut.

— La altă instituție, rînji Toni.

— Tot o invit ! hotări bărbosul ridicîndu-se.

— Stai așa ! îl opri Rita. Ba nu, haideți mai aproape, mi se pare că va fi vesel. Iese tîmbălău, să vedeți !

De lingă bufetul rece — excelent asortat și mai ales plin cu sticle multicolore, pe care Ioana Nico-laide îl instalase într-o latură a holului — pornise re-pe, direct spre Marius și Magda, o femeie uscățivă, tînără încă, dar îmbrăcată tern. Nu era frumoasă deloc, doar ochii mari, viu strălucitori, dădeau o lumină vag stranie feței sale lungi, parcă de englezoaică. Și vor-beau ceva despre „limba ascuțită“ a articolelor pe care femeia le semna.

— Ești drăguță să-mi împrumuți soțul doar pentru un scurt interviu ? se adresă ea Magdei, pe un ton de agresi-vitate surîzătoare.

Magda își mușcă ușor buzele, stăpînindu-se să răs-pundă pe același ton pisicesc, ceva în sensul : „Desigur, doamnă, numai că dumneavoastră mă tem că nu veți în-țelege prea mult din ce spune“. Marius se întoarse însă spre nevastă-sa iritat :

— Lasă-ne puțin, Sofi ! Discutăm tocmai ceva im-portant.

Ochii ziaristei fulgerară scurt.

— Iertați-mă, interveni repede Magda cu voce scă-zută, eu trebuie să plec. Deja am întîrziat. Discuția mi-a

făcut însă multă plăcere. Surise apoi, un suris mic, adresat totuși tinărului savant, schiță apoi o înclinare abia sesizabilă spre cei din jur : Bună seara !

Ritmul dansului se schimbase brusc și Magda își făcu loc cu greu, pe lângă perete, printre dansatorii care încercau, cu mai mult sau mai puțin talent, un dans foarte modern.

Mica scenă inițiată de ziaristă o lovise de fapt. Și regreta cumva că se stăpînise. I se părea acum că scena îi fusese făcută doar pentru faptul că, din toți cei prezenți, ea venise neînsoțită. Își aminti că cineva îi vorbise de un fel de complex al femeilor nemăritate în fața celor căsătorite și asta o înfuriase atunci, își spuse și acum că era o mare prostie, ea voise doar să prevină o discuție penibilă. Totul era... Ah, totul era fără sens, locul ei nu era aici ! Ai băut prea mult în seara asta, fată dragă, se avertiză singură, marș la culcare ! Își dădu seama că nu era nici asta, abia băuse două pahare de vin. Ce naiba era atunci ? Se simțea totuși stingheră aici, da, asta era cuvîntul, stingheră, se simțea prost, așa cum nu se simțise niciodată, totul o enerva, o enerva, îi venea să dea peste cap, de pildă, servanta asta plină cu sticle, care...

— Magda, sper că nu vrei să pleci ?

Lîngă ea apăruse Ioana Nicolaide, veselă și plină de viață ca întotdeauna.

— Ba da, Ioana, serata ta este excelentă, dar mîine trebuie să mă trezesc foarte de dimineată.

— Lasă prostiile, e încă devreme. Simt că a făcut o gafă Sofi.

— Sofi ? A, nu !

— Crede-mă, e o femeie isteață, surise totuși disprețuitor Ioana Nicolaide, dar devine complet stupidă cînd are impresia că cineva „a pus ochii pe bărbat-su“. Trebuia să te previn.

— Dar n-a fost nimic, în cazul meu, doar că seara asta...

— A fost cam prea zgomotoasă.

— Într-adevăr, conveni Magda. Și aveți... o mulțime de cunoștințe noi...

— Cunoștințe, pe naiba ! Crezi că eu îi știu pe toți ? ! Regizori, cascadori, ba, cred, și jongleri de circ ! Rita i-a cărat aici.

— Rita ? !

— Cumnată-mea, explică cu voită indiferență Ioana. A avut un rol, mai mult figurație, într-un film și...

— Oh, lasă-mă s-o șterg repede, făcu Magda deodată. E unul care m-a plictisit toată seara. Și vine iar !

Era totuși târziu, Toni ajunsese lângă ele.

— Dansezi, domnișoară Magda ?

— Nu.

— Iarăși nu, făcu Toni pe un ton de reproș și adăugă cu ton de imputare : E a treia oară că mă refuzi !

— Sper să fie și ultima, zise Magda pe un ton aerian.

— Toni, interveni Ioana preventiv, mi se pare că nu prea ai succes în seara asta.

— Nu face nimic, doamnă Nicolaide, obiectă Toni surîzător. Sînt un tip perseverent. Îți displac oamenii perseverenți, domnișoară Magda ?

— Îi prefer... celor agasanți, lăasă Magda să cadă.

Toni rămase o clipă pe gînduri, căutînd parcă o replică, nu mai avu timp s-o dea, ritmul dansului se schimbă iar și Rita apărură brusc lângă el :

— Toni, vino să dansăm asta !

— Vin, vin, mormăi Toni indispus, cu ochii încă la Magda.

O altă tinărară, îmbrăcată doar într-un bolero și fustă lungă, se plînsu cu un aer de copil răsfățat :

— Toni ! Dansul ăsta mi-l promiseseși mie !

Toni o luă lângă el și începu să danseze cu amîndouă în același timp, spre amuzamentul lor. Abia cînd se depărtară suficient de Magda, Toni le șopti cu un aer conspirativ :

— Se moaie Măgduța noastră imediat. A și început.

— Crezi ? se îndoi Rita zîmbind.

— I-am pus adineauri ceva în ultimul pahar.

— Porcule ! exclamă Rita spontan.

— Ei, nu te gîndi la cine știe ce, vreau numai s-o îmblinzesc. Va deveni cuminte și calină ca o pisicuță.

— Pisicuțele au gheare ! remarcă Rita, trăgînd cu coada ochiului spre Magda. Și... sînt unele organisme, adăugă ea gînditoare, care reacționează invers la doctoriile astea, fii atent ! Cel puțin atît am învățat și eu de la cumnată-mea, încheie ea rîzînd.

■

Ioana Nicolaide înțelesese că nu mai avea cum s-o rețină pe Magda. Spuse totuși privind spre Toni, care își continua dansul cu cele două parteneri :

— S-ar părea că are succes !

— Cine e ? se interesă Magda.

— Nu știu exact, tot o achiziție a Ritei. Oricum, mai amuzant decât alții.

— Găsești ? murmură Magda. Se crispa aproape să nu izbucnească, simțea o iritare grozavă, parcă ar fi avut furnici pe tot corpul.

— Mă încântă bărbații care se cred irezistibili, rîse Ioana, dar imediat schimbă tonul și-i șopti Magdei confidențial : Ola ! Vine bărbatu-meu, să nu-i spui asta, e-n stare să-l expedieze pe Toni urgent.

Nicolaide se apropie plin de o bună dispoziție molipsitoare :

— Magda Deleanu ! Pe dumneata te căutam !

— Fii atent, dragul meu, îl preveni Ioana, Magda a refuzat adineauri un Don Juan de categorie grea.

— Foarte bine i-a făcut, observă Nicolaide. Să vezi însă că pe mine n-are să mă refuze. Se înclină ușor în fața Magdei și întreabă aproape ceremonios : Dansați, domnișoară ?

Magda se întreabă rapid dacă era în stare să suporte un dans. În clipa aceea simțea nevoia mai repede să facă o demonstrație de judo cu soțul Ioanei, își dădu seama totuși că omul n-avea nici o vină, ea venise în casa lor de atîtea ori și pe deasupra, sub aspect psihic, tipul acesta ciudat care era Nicolaide o interesase întotdeauna. Paralel cu starea de iritare, mintea constată că îi rămăsese limpede, se gîndi că tangoul începuse deja și nu putea să mai dureze mult, așa că zise, ca o provocare adresată propriului ei trup :

— Tocmai îi spuneam Ioanei că vreau să plec. Dar cu dumneata dansez cu plăcere.

— Ești drăguță ca întotdeauna, decise Nicolaide și se avîntară amîndoi pe parchetul ca o oglindă, unde, în mod miraculos, se făcuse mai mult spațiu. Tot nu vrei să te transferi la institutul nostru ?

— Încă nu.

— Păcat. Mai ales că și dansezi admirabil, zîmbi Nicolaide. Ia spune, pe cine-ai refuzat ?

— Toni, sau așa ceva.

— Ooo ! Tocmai pe tovarășul de la miliție ?

— Lucrează la miliție ?

— Da, rîse Nicolaide și adăugă cu voce și mai scăzută :
Îl luasem la rost încă din prima zi cînd l-a adus Rita aici. Băiatul însă a început să rîdă de suspiciunea mea. E locotenent la judiciar.

— De ce-l luaseți la rost ?

— Naiba mai știe. Am devenit într-adevăr suspicios în ultimul timp. De fapt, colegii lui Toni, cei de la securitate, sînt de vină, că m-au speriat.

— V-au speriat ? !

— Da. Cu... Nicolaide își luă un aer grav : „Tovarășe director, fiți atent la oamenii care vă intră în casă !“

— Ați avut vreun necaz la institut ? întrebă Magda mușcîndu-și iar buzele ușor. Treceau pe lîngă Toni, care o privea prea lung, și Magdei îi venise un chef nebun să-l cosească cît era de mare, cu o lovitură de picior.

— A, nu ! Dar, după cum spun ei, „Nici nu trebuie să avem, tovarășe director !“ E unul, căpitan, Vlad, care nu mă slăbește o clipă.

— Ioana mi-a spus că lucrați la un produs nou, tatonă Magda cu o indiferență perfectă.

— Foarte rău că ți-a spus ! se încruntă Nicolaide.

— E chiar atît de secret ? întrebă Magda candid.

— Mai poți să știi ce nu e secret ? ! șopti rîzînd soțul Ioanei. Adevărul e că lucrarea asta merită toată atenția. E ceva cu totul nou și... Auzi ? ! se întrerupse el deodată. Nu vrei să schimbăm discuția ?

Magda rîse. Rîdea mai mult de încîntare, senzația de enervare începuse parcă să-i treacă. Mișcarea se vede că îi făcuse bine.

— Ba da, spuse ea. Mai ales că Ioana ne face semne desperate.

— Nevastă-mea ? ! Ce-o fi vrînd ? A început să nu mă mai lase să dansez !

Se apropiară încă în pas de dans de Ioana, care șopti cu zîmbetul ei liniștit, de femeie de lume :

— Marcel !

- Ce s-a întâmplat ?
- Te caută un domn Maigret. Fără pipă.
- Cine ? ! !
- Securitatea, dragul meu, oftă drăguță Ioana. Așteaptă în biroul tău, să-ți vorbească !

În hol, doi tineri se sărutau de zor, fără să vadă pe nimeni. Nicolaide ridică din umeri îmbufnat și trecu spre camera de lucru.

Un bărbat cam la cincizeci de ani, voinic, cu părul aproape alb, admira cu mâinile la spate un goblen imens atârnat pe peretele din spatele biroului. Se întoarse încet, privi spre gazdă cu o expresie cam somnolentă, cu pleoapele parcă umflate și buzele adunate într-un fel de botic, care la vârsta lui îi dădea un aer bosumflat. Pe undeva aducea într-adevăr cu Maigret, constată Nicolaide, care închise ușa și înaintă spre musafirul său.

— Bună seara !

— Bună seara, tovarășe Nicolaide. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar...

— O clipă ! făcu Nicolaide. Sînteți, dacă nu mă înșel, colonelul...

— Dumitrescu.

— Da, da, da. Căpitanul acela al dumneavoastră, Vlad Zețaru, mi-a spus zilele trecute că vreți să-mi vorbiți. Ce-i drept, nu mă așteptam să veniți azi...

— Nici eu.

— Așa ! ?... Luați loc, vă rog !

Dumitrescu nu părea să fi auzit invitația, rămăsese piaronit în mijlocul camerei, privind lung, drept în ochii lui Nicolaide, parcă cercetîndu-l, parcă așteptînd să surprindă ceva pe fața lui.

— S-a... s-a petrecut ceva ? se pomeni bîlbîindu-se șeful institutului. Ceva deosebit ?

— Mă tem că da, spuse musafirul și fără să-și desprindă privirea de pe fața lui Nicolaide, scoase din buzunarul interior al hainei o hîrtie pe care i-o întinse. Spuneți-mi, vă rog, dacă se referă la o lucrare de la institutul dumneavoastră.

Nicolaide parcurse rapid textul, erau numai câteva rînduri și aprobă intrigat :

— Da. Da, sigur. De unde le-aveți ?

— E vorba de produsul acela nou, de mare interes, nu ?
Datele sînt corecte ?

— Cu mici inexactități, de fapt una singură, da. E... e foarte curios, observă șeful institutului, recitînd textul. Pare mai repede un prospect. Un prospect comercial... Cu calitățile și parametrii produsului la care lucrăm.

— Ați conceput un asemenea prospect ?

— Nicidecum ! Analizele... sînt într-o fază înaintată, dar nu definitive. Spuneți-mi însă... de unde... Cine s-a ocupat să ne facă o asemenea „reclamă” ?

Întrebuse cu un real interes, nedumerit, parcă și vag amuzat. Musafirul cu aer de Maigret păru acum să-și amintească de invitația anterioară, se lăsă în fotoliu și începu să privească absent la goblenul de pe perete, parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă sau, dimpotrivă, ar fi aflat ceva iremediabil. Ori poate... și una și alta.

— Rîndurile pe care le-ați citit, începu el rar, cu o voce nespus de scăzută și cumva obosită, au fost transmise prin radio, în noaptea trecută, probabil către un serviciu de informații.

Era rîndul lui Nicolaide să se lase într-un fotoliu.

— Spuneți-mi, reluă colonelul, ați făcut declarații în presă ori unor persoane străine de institut, în legătură cu noul produs ?

— Nici nu m-am gîndit la așa ceva ! izbucni Nicolaide, dar gîndul său zbură la Marius și la ce vorbise cu Ștefănescu la prînz. Colonelul mîngîia cu unghia o carte groasă de pe colțul biroului.

— Nenorocirea este, spuse el cu o voce și mai scăzută, că ce aveți în față, pe hîrtia asta, nu e tot.

— Ce vreți să spuneți ? tresări șeful institutului.

— În mesaj se preciza, reiese, mă rog, că persoana care le-a transmis deține, ori poate să obțină în mod sigur, formule, rețete de preparare, nu doar aceste calități ale produsului.

— Imposibil ! spuse cu deplină sinceritate Nicolaide.

— Eu sînt aproape sigur că nu glumește.

— De ce sînteți „aproape sigur” ? ! se enervă Nicolaide.

Dumitrescu luă cartea de pe birou, îi cercetă coperta, spuse pe un ton plat, parcă plictisit că trebuia să explice :

— Simțul umorului n-aș zice că-i dă afară din casă pe oamenii care se ocupă cu astfel de mesaje.

— Considerați că... omul acela e la curent cu experiențele noastre ? !

— Prefer întotdeauna să cred, spuse colonelul. Decît să mă conving prea tîrziu. Căpitanul Vlad Zețaru îmi spusese că s-au luat toate măsurile de siguranță ce se impuneau, atacă el aparent o altă temă. Și e unul din oamenii în care cred mult.

— Dar vă asigur că s-au luat ! exclamă Nicolaide. Toate datele de sinteză privind această lucrare se păstrează în casa mea de fier, pe care am prevăzut-o cu un sistem dublu de alarmare, ultramodern ! Ciornele sînt distruse imediat, regimul de manipulare a documentelor e respectat cu strictețe și așa mai departe.

Colonelul își încrețise nasul și asta îi dădea iarăși un aer nostim, cumva copilăresc deodată, era ceva „haios“ cum ar fi spus Rita.

— Am constatat, surîse el obosit, în multe locuri pe unde merg, că se acordă hîrtilor o atenție deosebită.

— Și considerați că asta e rău ? întrebă Nicolaide, nemaiștiind ce să creadă.

— A, nu, sigur că nu, spuse Dumitrescu. Din nefericire însă, nu peste tot se acordă aceeași atenție și oamenilor care concep ori care manipulează aceste documente.

Nicolaide simți că ia foc. Se ridică în picioare și începu să se plimbe agitat.

— Vă asigur că nu este cazul institutului nostru ! Experiențele acestea, ca și parametrii trecuți pe hîrtia asta sînt cunoscute practic de trei oameni ! Atît ! A, și de specialistul acela de la Ministerul Apărării, care a venit o dată la noi împreună cu ofițerul dumneavoastră !

— Vorbiți, vă rog, mai încet, zise Dumitrescu ; chiar dacă biroul are uși capitonate. Cine sînt cei trei oameni de la institut ?

— Autorul, Marius, un tînăr foarte talentat, e aici, dacă vreți îl chem.

— Nu e nevoie.

— Ne-am ocupat foarte serios de el, adăugă Nicolaide, prevenind parcă o întrebare. Și eu și șeful lui de lucrări, Ștefănescu. E un om pe care-l cunosc de douăzeci de ani acest Ștefănescu, mai presus de orice bănuială.

— Cunoaște și dînsul aceste lucrări ?

— Aștia sîntem : Marius, Ștefănescu și cu mine.

— Totuși, verificările de laborator s-au făcut, bănuiesc...

— Experimentările da, s-au făcut în trei dintre laboratoarele institutului ! Dar acelea sînt rezultate parțiale ! Aici, în hîrtia, în mesajul acela, sînt concluzii de ansamblu. Asupra calității produsului ! Pentru așa ceva trebuie să ai sinteza lucrării !

— Și dacă cineva, de la laboratoare...

— Nu ! Chiar dacă am admite că... specialiștii de la laboratoare ar... ar conlucra...

— Da. De ce v-ați oprit ? întrebă Dumitrescu.

— Dar printre cei trei oameni care au făcut experimentările în laborator e și soția mea ! izbucni Nicolaide. Și vă spun, chiar dacă am admite că toți trei ar face parte din același grup... n-ar putea deduce nimic ! Afirm asta cu toată răspunderea ! E vorba de o concepție cu totul nouă, tocmai în asta constă valoarea lucrării. Înțelegeți ? făcu el suspectîndu-l vizibil pe colonel că nu-l înțelege.

— Din ce în ce mai puțin, recunosc într-adevăr Dumitrescu, dar adăugă ridicîndu-se și luînd în mînă foaia cu cele cîteva rînduri pe care șeful institutului o lăsase pe birou : Hîrtia asta există !... Nu ați întocmit cumva vreo sinteză pentru minister sau... ?

— Nu. Pregătisem, eu și Ștefănescu, acum trei zile una, adică un fel de raport asupra rezultatelor obținute, dar nu l-am înaintat. Am amînat. Iar ciorna am ars-o cu mîna mea.

— De ce ați amînat ? vru să știe colonelul, pîrînd că descoperise „o posibilitate“. Stătea lângă birou, în picioare, cu hîrtia aceea în mînă, o privea atent ca și cum n-ar mai fi citit-o niciodată.

— Chiar în ziua aceea autorul a venit cu o nouă soluție ! Care corectează, perfectează rețeta de obținere într-un mod foarte... eficient ! Marius e un om căruia... îi umblă mîntea tot timpul, exclamă Nicolaide.

— Nu mă îndoiesc ! făcu colonelul sec, apoi adăugă revenind la întrebarea care îl obseda : Cum vă explicați totuși rîndurile acestea ?

— În nici un fel ! zise Nicolaide dîndu-și seama că nu prea era un răspuns pentru șeful unui institut științific, dar era realmente incapabil să înțeleagă. Mi se pare că vi-sez, adăugă el. Pentru a cunoaște calitățile produsului, pentru a avea, cum spuneți, și rețeta de realizare, acel cineva ar fi trebuit să privească peste umărul nostru în timp ce lucram. Nu știu, dumneavoastră aveți măcar, v-ați făcut o părere... vreo ipoteză... ?

— Nu, declară franc Dumitrescu. Știu doar că trebuie să ne grăbim.

— Credeți, se sperie șeful institutului, credeți că ar putea emite din nou ? Transmite, de pildă, în noaptea asta, formulele ? ! !

— Nu. Nu atît de repede. Asemenea date sînt mult prea prețioase, aprecie colonelul cu o voce și mai scăzută, pentru a fi încredințate undelor radio, indiferent de tehnică și de cifrul folosit. Din păcate, spionii își apără, de regulă, foarte bine secretele pe care le obțin. Reprezintă rezultatul „muncii“ lor, nu ?... Și, de altfel, omul care a emis, mai exact cel care a conceput mesajul, pune anumite condiții. Vrea să negocieze ! Pentru a vinde lucrarea institutului dumneavoastră cît mai scump.

— Canalia ! scăpă Nicolaide, iar în gînd adăugă ceva și mai neacademic.

— Pare un profesionist, observă colonelul, cu o nuanță ciudată, care nu excludea o anumită admirație. Un profesionist care lucrează, ori care are un om în institutul pe care îl conduceți, încheie el.

Nicolaide simți cum i se urcă un nod în gît, nici măcar nu era o insultă, ca să se poată supăra, era o evidență, absolut logică și mai ales neplăcută.

— Mda ! făcu Dumitrescu vîrînd în sfîrșit în buzunar „mesajul“. Vă rog să vă mai gîndiți, fără a discuta cu nimeni însă, deocamdată. Voi mai trece mîine pe la dumneavoastră, pe la institut. Bună seara.

— Bună seara, zise Nicolaide cu o voce pe care nu și-o recunosc și îl conduse pe colonel. În micul antreu cei doi tineri, ba parcă erau alții, se sărutau mai departe. Colonelul

păru să nu-i observe, ieși și se îndreptă spre mașina care îl aștepta în fața micii grădinițe de la intrare.

Nicolaide închise ușa, se întoarse, constată că cei doi tineri dispăruseră, apăruse însă lângă el Ioana.

— Spune-i lui Marius că-l aștept în birou, zise el.

— Ceva neplăcut ? întrebă Ioana.

Nicolaide păru să nu o audă, străbătu cu pași mari antreul și intră în camera de lucru.

Magda asculta o piesă polițistă. Îl văzu pe colonel îndreptându-se spre mașină, intui după pașii lui că, așa cum bănuise de altfel, „ceva nu era în ordine“ și opri radioul. Dumitrescu deschise portiera și o privi cu aerul lui burzului, se despărțiseră la sediu abia în urmă cu câteva ore.

— Cum ai ajuns aici ?

— Eram în vizită la familia Nicolaide. Cred că vinul a fost prost, am simțit că-i mai bine s-o șterg.

— Cu ce ocazie la ei ? întrebă colonelul în timp ce pornea motorul.

— Sărbătoreau un an de la căsătorie. Ioana Nicolaide mi-a fost colegă de facultate. E o femeie grozavă ! Are deja două lucrări publicate în presa internațională de specialitate.

— Ei știi că lucrezi la noi ?

— Nu. De ce ? întrebă Magda, devenind atentă.

— Interesant acest director Nicolaide.

— Foarte interesant ! N-are deloc aerul imposibil al unui director sau cercetător, nu ? Și Marius...

— L-ai cunoscut și pe Marius ?

— Astă-seară. Foarte deștept om, simți că fiecare vorbă pe care o spune are un sens, deschide parcă o perspectivă, e... ca o întrebare nerostită !

Dumitrescu întoarse doar capul fugitiv spre ea, nu spuse nimic, redeveni atent la volan, ca și cum nu l-ar mai fi interesat și nici n-ar mai fi auzit.

— În general, au un colectiv științific foarte bun, continuă Magda. O adevărată echipă ! Care se completează

perfect ! O echipă formidabilă, conchise ea admirativ, cu o ușoară exaltare.

— Da, mormăi Dumitrescu morocănos. Mi-a spus Nico-laide. Vlad e și el un ofițer formidabil !

Capul Magdei se întoarse deodată spre el, îl privea acum încercînd să înțeleagă, să ghicească ceva pe fața impene-trabilă a colonelului.

— S-a întîmplat... „vreo poveste“ ? întrebă ea prudent.

— Așa ceva... Închipuie-ți că activitatea principală a acestor formidabili... Dumitrescu făcu o pauză de efect, atent parcă la un viraj... e cunoscută de la A la Zet de ci-neva care a transmis în noaptea trecută informații în legă-tură cu lucrarea lor ! Luă alt viraj, apoi întrebă plat : Cum ți se pare „povestea“ ?

Magda tăcea, cu privirea fixată drept înainte. Se inte-resă apoi și mai scăzut :

— ...Vlad știe ?

— Cred că habar n-are ! se posomorî colonelul. De fapt, cu i-am spus, ieri, să nu-l mai văd pe la serviciu două-zeci și patru de ore ! Văd că s-a conformat, nu răspunde nici la telefon.

— Să-l caut ?

— Nu. Stai aici, pe aproape ?

— Da, al patrulea bloc !

— Te sfătuiesc să te culci în seara asta devreme. De mîine, cred că o să ne distrăm cu „povestea“ asta cîteva zile și nopți la rînd !

Mașina fusese oprită, colonelul rămăsese tăcut, parcă i-ar fi venit subit o idee. Magda așteptă, dar Dumitrescu se cufundase în gîndurile lui, ca și cum ar fi uitat de ea cu desăvîrșire.

— Să trăiți ! spuse Magda, sec, formula de salut i se părea încă ciudată în gura ei, după aproape doi ani de muncă în minister.

— Noapte bună, Magda ! păru să se trezească la reali-tate colonelul.

Magda coborî, închise portiera, văzu cum mașina demara rapid, dispărînd imediat după colț.

Scara era minunată. Căldura de peste zi se pierduse acum într-o adiere plăcută care se juca cu frunzele unei sălcii plîngătoare din apropiere. Magda ar fi avut chef, un

chef grozav să hoinărească, să hoinărească pe puțin două ore prin oraș, sau și mai bine, undeva într-un parc. Unde naiba putuse să dispară și Vlad ? !

Magda ridică din umeri și se îndreptă cu pas repede, puțin săltat, spre intrarea micului bloc vechi în care locuia.

V. Spre marea albastră

— Ce cauți aici la ora asta ?

— Sint ofițer de serviciu, spuse Mihai, ridicându-se repede în picioare. Arăta tare rău, obosit, cu cearcăne vi-neții în jurul ochilor, cu fața smeadă trasă.

— De ce ? ! se înfurie Dumitrescu. De ce nu mi-ai rap-portat să pun pe altcineva în locul tău ? !

— Azi-dimineață nu știam de povestea cu Leo, am preluat deja serviciul la ora opt și...

— Mihai, începu Dumitrescu de jos, dar crescendo, dacă ai o anchetă, trebuie să te gîndești la ea ! Numai la ea ! Să ai mintea limpede ! Ce-a spus Leo pînă acum ?

— ...Aproape nimic.

— Asta e frumos ! aprecie colonelul, din ce în ce mai furios. Bravo, te felicit !

Mihai se posomorî și mai rău, roși realmente.

— Vrei acum să-l lași să doarmă, tu să-ți omori noaptea aici cu telefoanele și mîine să continuați ancheta, el odih-nit, tu obosit mort ! ? Îți bați joc de meserie ! ? !

— Tovarășe colonel, dar...

— Fiecare oră cîștigată cu declarația lui poate însemna foarte mult ! Dai telefon imediat, îl cauți pe Mircea...

— Va veni Mircea aici, în seara asta. A descoperit ceva, face niște investigații, a spus că va veni imediat ce termină.

— Îi zici că e ordinul meu să te înlocuiască ! Te culci cîteva ore, bei o cafea și reîncepi interogatoriul ! Tu, nu alt-cineva, cunoști cazul cel mai bine !

— Am înțeles !

Dumitrescu se gîndi că Mircea — Mircea avea doar douăzeci și doi de ani, era cel mai tînăr dintre ei — se va trezi ofițer de serviciu, așa, peste noapte, cînd mîine și el

avea o mulțime de treburi care nu sufereau amânare. Uite însă că pe altcineva nu avea cum să pună !

— Cu Zețaru ce-i ?

— N-am reușit încă să-l găsim.

— Și asta-i frumos ! Să-l caute Mircea la telefon din jumătate în jumătate de oră ! Miliția ?

— Nimic concret, spun că ar fi fost zărită fata aceea, Iulia, acum două zile prin Constanța, dar e numai o supoziție.

— Ce-i aia „ar fi fost zărită“ și o „supoziție“ ? răbufni Dumitrescu, cu gândul la Vlad.

Ah, dacă Vlad ar fi fost aici, mai exact acolo, la Constanța ! Zețaru era tipul de om care îi trebuia acum, era omul care dacă dibuia un fir... Unde putea fi Vlad ? ! Erau într-o situație specială, ar fi trebuit, conform regulamentului, să raporteze unde e, chiar dacă era într-o zi liberă, așa era regulamentar, și Zețaru știa asta. Și tot regulamentar ar fi trebuit să-l pedepsească acum, gândi colonelul și se strîmbă. În cei douăzeci de ani în care lucrase cu oameni pe care-i avea în subordine, nu pedepsise niciodată pe nimeni.

— Dai telefon acum, Mihai ! La ofițerul de serviciu de la securitate Constanța, să preia ei cazul de la miliție, s-o caute pe Iulia Pavel și ei, în noaptea asta, peste tot ! Dacă dau de ea la două noaptea, atunci să-mi telefoneze, acasă, direct, le dai numărul meu !

— Am înțeles !

Telefonul exterior sună scurt, precipitat.

— Da, făcu Dumitrescu.

— Iartă-mă că te deranjez, auzi în aparat voca nevastă-si. Îl recunoscuse imediat după acel „da“ aproape tipat.

— Ați mâncat ? întrebă colonelul mai potolit.

— De prînz da, închipuie-ți.

— De cină.

— Nu. Să te-așteptăm ?

— Da. Vin într-o jumătate de oră.

Și închise telefonul, înjurîndu-se singur în aceeași clipă. Și cu nevastă-sa era brutal, deși femeia aceasta, care îl suporta de douăzeci de ani, cu viața lui, în care era acasă mai mult musafir, n-avea nici o vină. De ce trebuia, de ce

trebuia oare să fie atât de dur tocmai cu oamenii la care ținea cel mai mult, chiar cu acest Mihai, care era în fond o fire sensibilă, de poet, rătăcit într-o meserie prea aspră pentru el, o meserie care altminteri începuse să-i macine sănătatea ! ?...

Dumitrescu își trecu palmele peste obrazii încinși, cu barba deja crescută, se întoarse spre Mihai cu o mină agresivă. Se simțea dintr-o dată obosit, bătrîn...

— Dosarul lui Leo unde e ?

— Aici.

— Dă-mi să-mi arunc o privire prin el, înainte de-a pleca. Dă în timpul ăsta telefoanele care ți-am spus ! Constanța, Mircea, Zețaru.

Vlad simți deodată cum contururile caselor se estompau, strada pe care mergea se clătina bezmetică, pacă ar fi fost în mijlocul unui cutremur. Se sprijini de un zid, văzu cum o bătrînă și un bătrîn care treceau pe lângă el îl priveau șocați și îl ocoliră la distanță, ferindu-se ca de un bețiv. Privi în jur, în căutarea unui taxi, nu era nici unul, nu era nici o mașină de nici un fel, strada pe care ajunsese — și-o luase pe-aici „ca să scurteze“ — era pustie, o străduță veche, în afara circuitului intens al centrului Capitalei, care vuia doar cîteva străzi mai departe. Marina ! I-o făcuse și încă frumos de tot. Se lăsase păcălit de femeia asta ca un prost !

Își trecu palma peste frunte, fruntea îi era rece, absolut rece, în mod paradoxal, în ciuda durerii de cap care se fixase deodată, puternică, înnebunitoare. Mai făcu cîteva pași, se lăsă pe o treaptă de intrare a unei clădiri vechi, avea o senzație de vomă detestabilă.

Și caldarîmul, caldarîmul care dansa încă, ba începuse parcă să se descompună în culori diferite, acum, în seara care ștergea de fapt toate culorile, totul, dar nu și caldarîmul ăsta, cenușiu, care devenea... roz-verzui !

Începu să respire adînc, prelung, singurul remediu care-i venea în minte în clipele acelea. Și trecu astfel un timp — lung sau scurt, nu-și putea da seama.

Se ridică apoi, în picioare parcă era totuși mai bine, sună repetat la ușa în fața căreia se afla, fără să poată măcar citi cine locuia acolo. De partea cealaltă a ușii nu veni însă nici un răspuns, soneria era stricată, ori nimeni nu era acasă în bloculețul acela, a cărui ușa era încuiată. Avea senzația limpede că va cădea și va muri acolo, că aveau să-i ridice a doua zi cadavrul...

O mașină ! Se repezi spre bordura trotuarului făcînd un semn disperat, dar mașina, o limuzină elegantă, trecu maiestuoasă, se pierdu pe prima stradă la dreapta.

— Unde era totuși ? Cum ajunsese aici ? Începea să nu mai priceapă, gîndurile se ștergeau, se încurcau haotice, o paralizie dulceagă a voinței îl îndemna să ingenucheze, să se prăbușească și să rămînă nemișcat acolo.

Privi din nou strada, înaintă încă vreo cîțiva pași nesiguri, își aminti deodată ceva și căută repede zidul, zidul care îi era acum singurul sprijin. Porni hotărît, împingînd cu mîinile în pereții și gardurile pe lîngă care trecea, respirînd mereu mai greu și întrebîndu-se cît se va mai putea ține pe picioare.

— Și dacă o scot din bîrlog ? făcu Toni rîzînd.

— O scoți pe dracu ! spuse Rita jucîndu-se cu poșeta.

— Speri încă în efectul prafului ăla miraculos ? întrebă și bărbosul, care îi însoțea împreună cu alte două fete tinere ce sporovăiau singure la cîțiva pași înaintea lor. Praful care o va face „docilă și calină ca o pisicuță“ ?

— Pînă acum nu a dat greș niciodată, îi asigură Toni. A acționat doar cu întîrziere. Îi dau un telefon.

— Pariez pe trei sticle de șampanie că te trimite la plimbare.

— De acord ! Dă-mi o fisă !

Le strigară și pe cele două fete, le puseră la curent cu pariul, intrară într-o cabină telefonică, se înghesuiră aproape toți lîngă Toni, care formă numărul de telefon al Magdei.

— De unde știi numărul ? rîse Rita. E al ei sau... ?

— Ei na ! Mai există și cărți de telefon pe lume !... Alo ! Sărut mîinile, Magda !

— Cine este ? se auzi la capătul celălalt al firului o voce grăbită.

— Toni ! Te-am deranjat cumva ?

— Da, veni răspunsul fără menajamente.

— Iartă-mă ! Mi se pare că nimeresc mereu prost, se plinse Toni.

— Da ! se auzi iar în aparat vocea Magdei.

— Oh, inima femeilor frumoase, începu Toni, pregătindu-se pentru un evantai de complimente, dar din receptor vocea Magdei îl întrerupse scurt :

— Ascultă, domnul meu, nu-mi plac indivizii pisălogi și miorlăiți ! Dacă ai ceva de spus, spune și gata ! De ce-ai sunat ? întrebă ea cu un aer net agresiv.

— Am două bilete, improvază Toni pe moment, făcînd semn celorlalți, care începuseră să chicotească. La filmul acela... de care îți vorbeam. Am aflat că...

— Pentru cînd ?

— Chiar astă seară, ora nouă, la...

— Regret, azi nu mai ies din casă. Altceva ?

— Te rog, Magda, se plinse Toni, rănit parcă în cele mai adînci sentimente ale sale, nu te supăra, eu...

— Bine, bine, mai dă-mi un telefon... Vocea Magdei ezită. Săptămîna viitoare, poate ! Pa ! Și telefonul fu închis, mai exact păru trînit.

— Clar ! făcu bărbosul liniștit, primul restaurant e după colț.

Fetele rîdeau. Toni rămăsese privind în gol, parcă neînțelegînd ceva.

— Am să mai dau unul, hotărî el surîzător. Peste o oră. Cu femeile, totul e să fii perseverent.

— Nu, zise bărbosul, de data asta am să dau eu !

— Dacă o scoți din casă, dau cinci sticle de șampanie, spuse Toni. Să te văd.

— Perfect, pînă una alta, să le bem pe primele trei ! După mine, copii ! Ba nu, după cine plătește ! Please, Toni !

■

— 224 e la spital, lovitură în carotidă, care la vîrsta lui...

— Va scăpa ? întrebă Mihai.

— Doctorii speră, se strîmbă Mîrcea.

— Și o femeie „l-a aranjat“ ! ?

— Da. A intrat spunînd că merge la Balaban, un decorator afemeiat. Era îmbrăcată elegant, o „brunetă bine“ cum zicea nea Iorgu. Cînd a ieșit, a ieșit... cu totul altfel. Tot materialul, adică hainele și pantofii lui Merian, au fost găsite într-un closet public din apropiere, abandonate. Nu înțeleg de ce-o fi făcut asta !

— Credea probabil că l-a omorît, observă Mihai. Asta însemna crimă, cercetări aprige. Știa că, intrigat de „aventura amoroasă“, bătrînii o vor privi cu atenție cînd coboară scara... A preferat o travestire mai complexă, medită el, ca să le reducă șansele de-a o putea recunoaște vreodată.

— „Mai complexă“ ? Credeți că și cînd a intrat... ?

— Era, probabil, machiată și-atunci. Dar pentru o crimă nu i s-a mai părut suficient... Brunetă a intrat ?

— Da.

— Să căutăm atunci o tipă blondă.

Magda fixă fohnul pe unul din rafturile bibliotecii și trase din maldărul de cărți recent achiziționate pe care încă nu le deschisese una, la întîmplare. O deschise tot la întîmplare. Telefonul lui Toni îi stîrnise un fel de reacție întîrziată, o cuprinsese o scurtă iritare nouă, identică aproape cu cea pe care o simțise în casa Nicolaide cu o oră în urmă și care îi trecuse complet, mai ales după dușul făcut. Termina acum să-și usuce părul, dar se plictisea să aștepte, să piardă inutil timp ! Timpul începuse în ultimul an s-o obsedeze. Se simțea fugărită parcă de ore, de minute, ar fi avut atîtea de făcut, începuse să urască instinctiv pe cei care-l risipeau, parcă i l-ar fi furat ei !

„Cel care-acum, undeva, plînge în lume, / fără rost plînge în lume, / mă plînge pe mine... Cel care-acum, undeva, moare în lume, / fără rost moare în lume, / se uită la mine.“

Cine era asta ? Răsuci coperta, citi numele autorului, reciti poezia, părăindu-i-se în mod bizar că fusese scrisă pentru ea, tocmai pentru ea, pentru ora asta de seară, cînd

se simțea în mod ciudat singură și totuși nu singură, așteptând parcă o chemare, un glas care trebuia să vină de undeva de departe și care, ciudat lucru, nu venea. Cum de nu citise pînă acum poezia asta ? ! Cum de nu citise pînă atunci nimic din acest Rainer Maria Rilke, care scrisese parcă pentru ea ?

Mută fohnul pe alt raft, gîndurile îi reveniră fără să vrea la serata aceea, se întrebă din nou dacă fusese corectă comportarea ei din seara asta, cu soția lui Marius. Corectă ? ! Corectă probabil că fusese ! Nu se recunoștea însă, nu se recunoștea pe ea !

În alte împrejurări, acum trei ani de pildă, n-ar fi suportat ceea ce Magdei i se păru că a fost totuși un fel de afront, un fel de punere la punct a ei, de către ziarista aia urmărită de ideea că cineva vrea să-i ia bărbatul ! Acum trei ani, Magda ar fi făcut-o ridicolă în două replici, ar fi produs un rîs general pe socoteala acelei cuconițe speriate.

Ce devenise ea acum ? O ființă „ponderată“ ! Lucidă ! Mereu lucidă, care se întreba dacă al doilea pahar de vin la o serată nu e prea mult, dacă, fără să-și dea seama, nu va vorbi ceva „ce nu trebuia să-i scape“, o femeie mereu calmă, „corectă“, ah, și cît urîse cuvîntul ăsta cîndva, o femeie care caută „să aplaneze“ lucrurile mereu, care își calcă pe inimă, dar tace ! Atunci cînd simțea nevoia să dea o replică șfichiuitoare ! Și avea abia doi ani, doar doi ani de cînd era în instituția asta ! Ce-i rezerva viitorul ?

Dumitrescu era de vină ! El o determinase, treptat, cu povestirile lui adevărate, aparent fără adresă, cu anchetele lui la care o invita să participe, cu echilibrul său nemaipomenit, voit, o determinase să se stăpînească, să învețe să se stăpînească în cele mai diferite situații, cînd „venea în contact cu civilii“ !

Și uite că reușise !... Reușise să devină femeia aparent calmă, corectă, „fără nervi“, pur rațională... antrenîndu-se parcă în fiecare zi pentru a practica un nou sistem yoga !

Și Vlad ! ? Pe unde o fi umblînd acest Vlad, pe care Dumitrescu nu reușise încă să-l facă „un ofițer model“ ! Vlad ! ? Ce avea să devină și el, cînd avea să devină

ofițerul model ? ! Nu un chef cu prietenii la care bărbății se pare că țin foarte mult, nu... nu, nu, nu ! !

„Cel care-acum, undeva, ride în noapte...”

Apoi telefonul sună... Ba nu, nu era telefonul, era soneria de la intrare. Cine dracu putea fi la ora asta ? ! Magda opri föhnul și-și scutură pletele negre, zburlindu-și-le și pieptănându-și-le cu degetele lungi.

— Cine-i ? !

— Eu !

Părea să fie vocea lui Vlad. Vlad ? ! Magda își strînse halatul de casă pe lingă ea, deschise ușa.

— Vlad ! ?... Vlad, ce-i cu tine ? !

Părea complet dărîmat, privirea îi era tulbure, se sprijinea cu o mîină de canatul ușii, pantalonii erau pătați de var parcă, murdari, mototoliți. Zîmbetul însă, zîmbetul nelipsit de pe buzele lui Vlad era la locul lui.

— Nimic... Nimic, nu te speria, șopti el clătîindu-se și pe Magda o pufni rîsul, un rîs tonic. Era clar, în cazul lui Vlad, colonelul mai avea de luptat cu „apucăturile vechi din civilie” ale bărbatului, Vlad „se lăsase antrenat” în mod sigur la un chef strașnic !

— Mi se pare doar... spuse el și se sprijinea încă, dar mîina îi scăpă de pe canatul ușii, se prăbuși apoi, Magda abia reuși să-l prindă în brațe și să-i amortizeze doar căderea pe un fotoliu.

— Ce ți se pare ? ! rîse Magda cu o voce bună nemai-pomenită, simțise un miros de coniac.

— Că sînt puțin... otrăvit, surise Vlad parcă scuzîndu-se.

— Otrăvit ! ? !

Capul lui Vlad căută sprijin, se lăsă încet pe spate, mîina dreaptă se ridicase însă spre Magda :

— Pata ! șopti el... Pata de cafea de pe mîinecă !... La analiză !

Apoi, înainte să-l poată susține, bărbatul alunecă din fotoliu pe mocheta grenă și rămase acolo nemișcat.

■

— Supă mîinici ?

— Nu, mulțumesc, am mîncat și la cantină, zise Dumitrescu fără convingere, știind că oricum nu va fi crezut.

Mara însă tăcu, îi puse altceva în farfurie, părea o budincă, musaca sau ceva asemănător și începură să mănânce toți, în liniște, Mirela și Dan luînd din farfurie încet, cu gesturi parcă plictisite, urîndu-l cu coada ochiului.

— Ascultă, zise Dumitrescu întorcînd capul spre Mirela. N-ai idee pe unde poate să-ți fie prietena ? Iulia Pavel.

— Nu-i prietena mea, spuse Mirela repede. Ne-am cer-tat. I-am împrumutat o carte și...

— N-ai idee unde poate fi ? reveni Dumitrescu.

— ...Nu.

— Trombonește, interveni Dan flegmatic. Avea treisprezece ani, era mărunțel, bine legat, ciufulit și parcă veșnic burzuluiț de ceva, capul lui Dumitrescu întreg. Și căpăținos la fel.

Dumitrescu întoarse privirea spre el, puștiul se făcu că nu sesizează, mîncă foarte cuminte.

— Ți-am spus să nu te mai aud cu expresii de-astea, începu colonelul rar. Dacă simți că devii mai inteligent împrumutînd vocabularul borfașilor, fă-o, dar nu în prezența mea. Pînă una alta, termină de mîncat la bucătărie, hotărî el liniștit.

Simți privirea Marei ațintită asupra lui, dar rămase imperturbabil, privind spre Dan, care se oprise din mestecat, se ridică apoi încet, cu buzele strînse, încercînd s-o șteargă în camera lui.

— N-am spus să te retragi ca un lord jignit, am spus să mergi să-ți termini masa la bucătărie ! îl opri Dumitrescu pe un ton absolut calm. Sau, dacă te simți nedreptățit, spune !

Dan ezită, se întoarse fără un cuvînt, își luă farfuria și ieși cu ea din cameră în direcția bucătăriei. Dumitrescu se întoarse spre Mirela.

— Ascult ! Mă interesează foarte mult.

— N-am zis că știu unde e !

Cu Mirela era mai greu, avea aproape cincisprezece ani, vîrstă la care admonestările se rețin mult timp, inutil, în încilceala aceea a gîndurilor pe care Dumitrescu o cunoștea bine.

— În regulă, spuse el, ai jurat să taci, nu ?

Fata puse deodată furculița pe marginea farfuriei.

— Nu. Dar dacă aş fi jurat nu aş spune ! Orice mi-ai face, oricum ai vrea să mă convingi ! N-aş spune !

Colonelul îşi continuă masa cu încă două îmbucături, mormăi apoi ştergându-se meticulos cu şervetul :

— Bine că nu ştii. Altfel, când ai arunca un pumn de ţărină peste mormîntul ei, ai avea ocazia să-i şopteşti : „Mi-am ţinut jurămîntul, Iulia, ai văzut ? !“

Mina Marei, care punea compot în nişte boluri mici, multicolore, încremeni. Mirela îl privea nemişcată, cu ochii mari.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Mara cu o voce moale.

— A primit sau a cumpărat, de la o prietenă ori un prieten, început colonelul, liberînd masa de farfurii, un avion-machetă cu un radio-emîţător ascuns. Cel ce i-a dat obiectul ăla a înregistrat discuţiile din casa lor. Taică-său a venit azi la mine disperat, cazul e în cercetare şi-i grav.

— Pavel ? ! scăpă Mara.

— Pavel Ion, vecinul nostru... Dacă cei ce au făcut figura află că jucăria lor a fost descoperită, vor căuta s-o lichideze pe Iulia mai mult ca sigur, pentru a nu se afla cine anume i-a dat acea machetă. Pe domnişoara Pavel o caută de azi-dimineaţă zeci de oameni în toată ţara. Serveşte compotul !

Mara nu mai era însă capabilă să servească nimic, lăsă lingura în compotieră şi se apropie de fiică-sa, privind-o cu ochi parcă îngroziţi.

— Mirela ! Mirela, ştii ceva ?

— Mă minte, ca să spun, zise Mirela încet, privind urît spre taică-său, cu degetele crispate pe marginea mesei.

Dumitrescu tresări, privirea lui se opri în ochii fetei.

— Cum îndrăzneşti să spui asta ? ! Te-am minţit vreodată ? Văzu cum obrajii Mirelei păleau sub privirea lui şi adăugă : Dealtfel, nu văd ce-ai putea să-mi spui, nu ştii doar nimic.

— Mirela !

Mirela îşi muşcă buzele fără să-şi desprindă ochii din privirea verde a lui Dumitrescu, început rar, abia auzit :

— E... la Constanţa. A... a plecat cu un grup. De fete şi băieţi... Dar... ei s-au întors... Ieri. Iulia... a zis că va mai sta, are o rudă acolo, un fel de rudă, la care va sta... Le

spusese... celor de-acasă că e la Costinești, pe două săptămîni.

— Cine ți-a spus asta ?

— ...Unul din băieții cu care a fost.

— Ce rudă ? Unde în Constanța ?

— Nu știu. Asta nu știu.

Dumitrescu vru să spună ceva, se gîndi că... da, comisese o greșeală nemaipomenită ! Dacă, dacă o întîmplare făcuse ca Iulia să fi fost deja ucisă, într-adevăr, ori să piară într-un accident stupid, fără nici o lăgătură cu cei care îi dăruiseră avionul... Mirela avea să rămînă toată viața cu sentimentul nenorocit că...

— De ce n-ai spus nimic pînă acum ?... Asta s-ar fi chemat după capul tău „a turna“, cum ar spune amicul de la bucătărie, nu ? !

— Marin, te rog !

Trebuia ! Trebuia acum să-i dea o pedeapsă Mirelei ! O pedeapsă aspră, foarte aspră, care să anihileze muștrările pe care și le-ar fi făcut singură. Cu o zi înainte Mirela îl rugase frumos s-o lase să plece într-o excursie, la munte, cu un grup de colegi.

— Nu mai pleci în excursie ! Asta deocamdată. Despre avionul emițător știți voi două, rețineți asta, orice vorbă scăpată poate însemna viața unui om. Încheie Dumitrescu și ieși din cameră, trecu în dormitor, unde formă numărul lui Pavel.

— Salut, Pavele !

— Să trăiți ! Ați aflat ceva ?

— Aveți rude la Constanța ?

— Nu.

— Ba da. Sînt informat că da, făcu Dumitrescu insistînd pe „informat“, am să-ți spun altă dată de cine.

— Stați puțin ! Da, avem... un fel de văr depărtat al nevesti-mi, dar nu ne-am văzut de opt ani. Sîntem certați. De ce ?

— S-ar putea, zic s-ar putea, să știe de Iulia.

— De Iulia ? ! Le telefonez imediat.

— În nici un caz ! Dă-mi mie telefonul și adresa.

Un sfert de oră mai tîrziu Dumitrescu primi confirmarea de la Constanța și își anunță familia că pleacă.

— Acum ? ! făcu Mara.

— Da.

— Marin !... Aș fi vrut să-ți spun ceva.

— Urgent ? făcu Dumitrescu din ușa.

Mara avu un suris mic.

— Nu, spuse ea, nu e nimic urgent. Du-te.

Ajuns în stradă, Dumitrescu se urcă în mașina de serviciu care oprise lângă bordură chiar atunci și anunță plat :

— Mă trezești când intrăm în Constanța, Grigore.

— Am înțeles. De când voiam eu să mergem ,spre marea albastră“.

Dumitrescu nu răspunse, își aminti totuși ceva, scoase haina, o puse grijuliu pe spătarul scaunului din față, se întinse cât putu mai comod și adormi imediat.

VI. Promisiunile nu costă nimic

Durerea care îi stăruise în cap încetase, rămăsese acum doar vijiiiala aceea lungă, ascuțită, fără modulații, care se amplifică, se dividea în zeci de sunete stranii, se transforma apoi într-un fel de muzică grea, pulsativă, ca bătăile sincopate ale unei inimi. Erau bătăile inimii lui ? !... Unde se afla ? Prin fața ochilor îi jucau linii și puncte policrome care se amestecau, se desfăceau și se recompuneau, ca într-un film color pe care-l văzuse cândva, opera unui „computer artist“ !

Deschise pleoapele cu greu, în fața ochilor cortina de linii și puncte se estompa încet, privirea i se opri pe... o sabie de samurai și un scut bizar, care erau parcă departe, foarte departe... Aiura, desigur.

Închise ochii la loc, pipăi cu degetele, dădu peste ceva ce părea a fi o mochetă. Își aminti în sfârșit, era la Magda, unde ajunsese după „un tur de forță“ făcut pentru a străbăte... câteva străzi.

Muzica aceea pulsativă se transformă din nou în vijiiiala prelungă, ascuțită, apoi se pierdu, auzi cum Magda vorbea parcă la telefon cu cineva, întrebînd de colonelul Dumitrescu.

Apoi pașii, pașii repezi ai Magdei, care se apropiiau. Se oprise lângă el, îngenunchind și lipindu-și palma de gîtul lui. Ce dracu, doar nu credea c-a murit sau că avea de gînd s-o facă ? ! Reuși să întredeschidă mai mult ochii, să surîdă chiar, și atunci Magda izbucni repede, luîndu-i mîna în mîna ei :

— Vlad ! Vlad, spune-mi ce s-a întîmplat ? !

Și vocea asta venea parcă de departe, deși Magda era aici, o vedea lângă el, părul ei negru zburlit încadra, ca întotdeauna, ovalul feței de un alb marmorean, ochii foarte albaștri, intens albaștri, care priveau speriați. Da, foarte speriați !

— Vlad !

Vlad surîse din nou și încercă să spună o replică răutăcioasă, constată că, mai mult ca orice, buzele nu-l ascultau, îi era aproape imposibil să spună ceva, înțelese subit că trebuia, trebuia să comunice cît mai repede tot... pentru cazul că totuși, prin absurd, spaima Magdei n-avea să fie neîntemeiată.

— Eram pe stradă... așteptasem... pe banca...

Ah, nu asta, nu asta trebuia să-i spună !

— Marina, șopti el. Am întîlnit-o pe Marina.

— Pe cine ? ! auzi vocea nelămurită a Magdei.

— Pe Ma-ri-na !... Mi-a... mi-a îndrugat o... poveste stupidă. Și... Pata !... Pata de pe mîncă...

Vîjiitul acela surd reveni, realizează că Magda îi spunea, striga parcă ceva, dar Vlad nu mai distinse ce, vîjiitul surd se transformă în muzica sincopată, peste care se suprapunea, tot depărtat, un alt sunet, ascuțit, ca o sirenă a mașinii Salvării ! Apoi jocul de puncte și linii luminoase se întunecă brusc, zgomotele se pierdură undeva, era întuneric în jur, un întuneric deplin. Și liniște !

Silvia Brad confruntă din nou ceasul mic brățară cu ceasul mare al pieții în care se afla. Constată că, după amîndouă, trecuseră cinci minute de cînd Toni trebuia să fie aici. De regulă, Toni venea primul, chiar cu zece minute mai devreme, iar ea, care venea de asemenea

mai devreme decît ora stabilită, alerga spre el veselă, grăbită. Toni însă întîrzia azi. Oare de ce ?

Silvia făcu cîțiva pași mărunți, își aranjă pe umăr poșeta, își inspectă într-o vitrină silueta subțiratică, rochița ușoară de vară, despre care Toni spunea că o prinde grozav. Își aminti apoi, ce ciudat, că tot în piața asta micuță și aproape pustie îl întîlnise prima dată pe Toni, în urmă cu aproape trei luni, cînd...

Silvia primise la serviciu un plic. Un plic roz, dar nu de la Toni, pe Toni nu-l cunoștea atunci, ci de la un fost funcționar care plecase de la instituția lor și pe care Silvia îl simpatizase în ascuns. Fostul ei coleg de serviciu nu-i dăduse însă nici un semn că ar fi remarcat ceva. Apoi, așa, dintr-o dată, îi trimisese acel plic roz, în care îi declara ceva nu prea limpede, întortocheat chiar, dar din care Silvia înțelesese principalul : că băiatul voia să se întîlnească în acea zi cu ea. Îi fixa un loc de întîlnire. Chiar în piațeta aceasta cu ceas.

În ziua aceea Silvia nu mai putuse fi atentă, dactilografia mecanic, rîndurile îi jucau în față, era incapabilă să priceapă ceva.

În mod necredibil — Silvia nu mărturisise asta nici puținelor prietene pe care le avea — era... prima întîlnire pe care i-o dădea un băiat.

Știa de ce ! O știa de mult. Era... urîțică, asta era realitatea, oricît ar fi dorit s-o ascundă. Nu în oglindă văzuse. Oglinda îi arăta o față cam prea subțirică, cu o față îngustă, sprîncene decolorate, ca și părul cînepiu, prea subțire și cam rar, strîns într-un coc sărăcăcios, pieptănătură pe care nu se putuse hotărî să o schimbe. N-avea de ce...

Dar nu oglinda îi spusese că nu poate să placă. O văzuse în ochii băieților de la școală, cînd era încă în școală, o citise în indiferența trecătorilor, chiar a celor cu chef, seara, cînd se plimba pe bulevardul cel mare din orașelul unde lucrase primul an după terminarea liceului. Apoi în faptul că nimeni, dar absolut nimeni, n-o invita la dans, cînd, tîrîtă de prietene, se hotăra să meargă și ea la „réuniune“, sau la „balul de sîmbătă seara“ al școlii de stenodactilografie pe care o urmase. Ba mințea !

O invitaseră de două, ba de trei ori, trei tineri ! Dar unul fusese beat mort și-i făcuse o figură urită, urită de tot, chiar în mijlocul sălii de dans, iar ceilalți, da, ceilalți doi fuseseră trimiși de prietenele ei, s-o invite așa, de milă, asta era cuvîntul exact, iar ea simțise asta din privirea lor. O invitaseră din obligație, dansaseră cu ea poate în schimbul promisiunii altor fete că le vor acorda dansul următor.

Renunțase. Se consolase aproape să ducă o viață a ei, singură cu cărțile și cu picup-ul, în casa veche de țară pe care o mătușă din București i-o lăsase moștenire. Lucra acum, avea un salariu bun pentru început, căci era o dactilografă la care altminteri veneau toți să le bată lucrări și-i lăsau, uneori, unii, un pachetel de ciocolată. Ca semn de „atenție“, însoțit de un suris puțin jenat sau tonic, dar niciodată, niciodată însoțit de o privire lungă, în ochi. Sau de o floare !...

Așa că plicul roz... pliculețul roz o pusese atunci în dificultate. Era iarăși un gest de mărinimie, pus la cale de o prietenă ? Sau o glumă tristă ? ! Se gîndise dacă să meargă la întîlnirea „de la ceas“ sau nu. Hotărî să nu meargă. Și-n după-amiaza aceea își făcuse de lucru prin casă, prin mica grădină pe care-o avea, reușise aproape să nu se mai gîndească la funcționarul drăguț, zvelt, care îi trimisese scrisoarea roz și care spunea c-o va aștepta.

Apoi, cu o jumătate de ceas înainte de ora întîlnirii, intrase parcă într-o febră ciudată.

Se îmbrăcase foarte elegant, cu rochia ei cea mai bună, cea verzuie cu guleraș, luase și pantofii cu toc, alergase aproape, ajunsese la locul de întîlnire cu un minut înainte, exact cu un minut înainte de „ora stabilită“. Și așteptase. La fel ca acum. Zece, cincisprezece minute. Autorul scrisorelei roz nu apăruse.

Dar apăruse un tînăr brunet, înalt, corect îmbrăcat, cu aer de figurant de operetă, care ținea puțin stîngaci în mînă un buchet de găroafe roșii. Aștepta ca și ea, dar mult mai nervos, plimbîndu-se cu ceva straniu în mers, la numai douăzeci de metri de banca pe care Silvia aștepta, strîngînd în palmă poșeta mică, neagră.

Apoi deodată, cînd Silvia se hotărîse să plece, tînrul brunet se apropiase de ea și, bîlbîindu-se puțin, o rugase frumos să primească, ea să primească, garoafele roșii !

Silvia tresărise. Primul gînd fu că cel pe care îl aștepta nu putuse veni și trimisese un prieten să-i dea florile acelea. Se înșela. Tînrul brunet nu era prieten cu celălalt, nici nu se cunoșteau, așteptase doar, ca și ea, el așteptase o prietenă care nu venise...

Nu-și amintea exact cum, plecaseră însă pe stradă împreună, ea cu buchetul acela de flori în mînă, el vorbindu-i, vorbindu-i mereu de prietena sa, cu care avusese o discuție și care, dacă nu mai venise, însemna că nu va mai veni niciodată !... Era disperat.

Și Silvia îl încurajă, îl liniști, vorbindu-i camaradereste; absolut camaradereste, prietena tînrului brunet era frumoasă, el îi spusese asta, iar ea... Nîcî prin cap nu-i trecuse în clipele acelea că ar putea „să-l consoleze“, în sensul de-a o înlocui pe cealaltă.

Dar Toni, pentru că Toni era tînrul brunet care îi dăduse garoafele, o conduse pînă acasă, îi mulțumi frumos și-o întrebă dacă nu vrea să meargă, avea el două bilete, la un concert. A doua zi, duminică dimineața. Și Silvia ezită iarăși, dar privirea lui Toni era rugătoare, parcă speriată că ea l-ar putea refuza...

Oh ! Zece minute trecuseră de cînd Toni ar fi trebuit să fie aici ! Ce se întîmplase oare cu el ? ! Îi promisese, da, îi promisese că nu va întîrzia niciodată... Și nu știa, totuși nu știa un număr de telefon sau adresa lui ! Silvia privi încă o dată la ceas și hotărî să mai aștepte. Măcar încă cincisprezece minute !

— Aici, prima stradă la dreapta ! spuse Marina și privi cifrele contorului de taxi care arătau 12 lei și 50 de bani.

Îi veni în minte să pună în mîna șoferului 25 de lei și să-l roage să-i ducă valiza pînă în holul blocului unde locuia Gina, se simțea epuizată, incapabilă să mai care greutatea aceea pe aleea slab luminată. Nu, nu era bine totuși.

— Oprește aici !

Șoferul opri, Marina coborî, ezită privind la omul care îi scosese valiza din portbagaj și aștepta cu ea în mînă privind-o parcă întrebător. Cît trebuia să-i dea ? „Femeile sînt în general mai zgîrcite“, își aminti Marina, iar ea nu trebuia să bată la ochi în nici un fel, să nu rămînă în memoria omului acesta în nici un fel, prin nimic ! Scoase 14 lei, i-i strecură în mînă, șoferul făcu o mină acră, spuse un „mersi“ mormăit, și-i puse valiza jos.

Scăpase de el ! Marina așteptă pînă cînd mașina dispăru după un colț, abia atunci apucă valiza și începu s-o care, pășind cu grijă să nu-și rupă tocurele pantofilor printre pietrele ascuțite. Drumul era încă neasfaltat, cartierul nou, încă în lucru.

Străbătu astfel distanța între două blocuri, intenționat nu oprise taxiul în dreptul blocului unde locuia Gina, i se păru că nu va mai ajunge, mîinile o dureau îngrozitor.

Ajunse totuși, pătrunse în blocul imens, căută cutiile poștale, da, Gina locuia aici, slavă Domnului, nu se înșelase. Altfel, la ora asta... Era aproape 11 noaptea.

În holul larg o aștepta însă o surpriză : ascensor în reparație ! Marina înjură cumplit, simțea că nu era capabilă să urce valiza pînă la cel de-al optulea etaj, unde locuia Gina. Rămase nemișcată, cu fruntea în palmă, gîndindu-se prosteste să sune la primul apartament și să lase bagajul acolo sau să-l ascundă sub scară, ori...

Era absurd ! Avea în micul geamantan bijuterii de care nu se putuse despărți și o mulțime de fleacuri de toaletă la care nu putea renunța.

— Îmi permiteți ?

Lîngă ea apăruse un tînăr, simpatic, să fi avut 18, 19 ani, care o privea zîmbitor, se aplecase să-i ridice valiza și rămăsese așteptînd doar un semn din partea ei.

— Nu, mulțumesc !

Tînărul păru că nu înțelege, adăugă :

— Nu vă cer nimic, doamnă, chiar dacă mergeți la șapte sau opt, eu locuiesc la șase oricum, iar cu liftul nostru e o porcărie !

Că era o porcărie asta era limpede, băiatul era drăguț și prostuț, numai că... Marina nici măcar nu zîmbi.

— Îți mulțumesc, dar am greșit blocul. Nu-i așa și...

— A ! făcu tînărul parcă dezamăgit. Ce bloc căutați ?

Marina spuse o cifră care știa că nu era a blocului unde se aflau, tînărul fluieră, dar se oferi să-i ducă bagajul chiar și acolo. Asta Marina chiar nu dorea și discuția se prelungea prea mult. O bătrînă cu aer de țăță și privire iscoditoare se opri pe scara abia coborîtă și-i cerceta plesnind între dinți semințe.

— Nu, spuse Marina ceva mai ferm, soțul meu s-a dus să caute blocul, va veni imediat.

— Asta e altceva, atunci mă iertați pentru insistență.

— Nu face nimic. Bună seara.

Tînărul salută din cap, se întoarse, privirea i se opri pe bătrîna care mîncea semințe. Spre disperarea Marinei, începu un dialog pe ton ridicat cu bătrîna, care „murdărea scara”. Se părea că azi era ziua ghinioanelor. După răspunsul negativ primit în mesaj, după povestea cu Merian, apoi cea cu Vlad, după eșecurile de la celelalte adrese unde încercase să se ascundă, acum, aici, puștiul ăsta cu „simț civic dezvoltat” era în stare să adune lumea din bloc, s-o vadă acolo cît mai mulți ! Cînd n-ar fi trebuit s-o vadă nimeni. Dumnezeuule, măcar de-ar fi avut blocul un telefon în hol, să cheme alt taxi ! N-avea, desigur.

Baba întoarse deodată fundul mare spre tînărul care o admonestase și plecă pe scări, lipăind cu papucii. Tînărul o urmă un timp, îl auzi cum se mai ciondănea cu cineva la primul etaj, probabil cu fiul babei, apoi o ușă fu trîntită și pașii puștiului urcară mai departe scara.

La șase spunea că stă ?... Marina smuci hotărîtă valiza, începu s-o care în sus, cu un elan nebănuît, în definitiv erau mulți locatari care probabil nu se cunoșteau încă, își făcea probleme inutile.

Primul etaj ! Mai departe ! Ceva o avertiza totuși că nu era bine, da, mîine seară trebuia să se mute din nou, sau chiar în noaptea asta, o va trimite pe Gina după un taxi și va pleca. Atunci... căra geamantanul degeaba !

Îl căra totuși, ajunse transpirată, gîfîind, cu un soi de furie, în dreptul celui de-al optulea palier, se opri în dreptul apartamentului Ginei cu mîna ridicată, gata să sune.

De partea cealaltă a uşii se auzeau însă râsete, râsul Ginei şi al unui bărbat. Avea musafiri, tîrfa ! Pe cine ? !

Mina Marinei coborî, nu mai era capabilă nici să înjure, îi venea să plîngă, să urle deodată, apoi tresări. Bărbatul se apropiase de uşă, o auzi pe Gina întrebînd ceva, cu vocea ei moletică, senzuală.

Pleca ? Bărbatul pleca ! ? Însemna că totuşi avea noroc ! Cu condiţia să n-o vadă aici individul acela, oricine ar fi fost, altfel trebuia să-şi caute iar altă gazdă.

Un refugiu ! Ochii Marinei se opriră pe scăriţa îngustă care ducea pe terasa blocului, smuci iarăşi mînerul valizei, care scîrţîi, asta mai trebuia, să se rupă şi mînerul ! O cără după ea, sus, pe treptele metalice, căutînd să facă zgomot cît mai puţin. Ajunse, dar...

Uşa care dădea pe terasă era încuiată.

Marina scrişni din dinţi, îi veni să dea drumul valizei în jos printre balustradele scărilor, aşa, de furie, se stăpîni totuşi, coborî înapoi treptele, cu gînd să mai coboare încă, să ajungă la etajul şapte măcar, înainte de a ieşi individul.

Ochii i se opriră pe uşa din dreapta, alăturată celei pe care era scris numele Ginei.

„Spălătorie“ !... Dacă uşa spre terasă era încuiată, asta... Ei bine, asta era deschisă !

Şi Marina intră, se strecură înăuntru, cu valiza, rămase apoi cu urechea lipită de uşă, aşteptînd să audă plecarea bărbatului. Despărţirea se vede că era foarte tandră. Dura !

— Asta cred că e strada, tovarăşe colonel.

— Bine, opreşte lîngă colţ şi m-aştepti !

— Am înţeles.

Maşina opri, colonelul coborî şi cercetă numărul primei case, străbătu încă douăzeci de metri şi intră într-o clădire veche, cu un singur etaj, urcă scara şi sună la uşa unui apartament.

Din spatele uşi se auziră paşi, apoi o voce bărbătească, bine dispusă, care spunea :

— Ăsta-i Spiro ! Pezevenchiul trebuie să fie beat mort.

Omul deschise ușa și rămase perplex. Peste umărul lui, Dumitrescu văzu o încăpere luminată slab de un bec cu abajur verde, care cobora din tavan pînă deasupra unei mese pătrate, joase, în jurul căreia se aflau trei indivizi. Pe masă sticle de băutură și maldăre de bancnote, sute, cele mai multe. Cei trei rămaseră cu cărțile de joc în mînă, bărbatul care îi deschisese, în pijama, ascunse stupid cărțile sale la spate.

O femeie cu un aer șui, puțin zbanghie, îmbrăcată într-un capot înflorat, elegant, apărură de după ușă, în mînă cu o tavă cu cești goale de cafea.

— ...Pe cine căutați ? îngăimă bărbatul, cam pierit.

Dumitrescu îl dădu la o parte, intră în apartament. Se opri lîngă masa de joc. Auzi în spate ușa închizîndu-se cam trîntit, bărbatul în pijama care îi deschisese venise și el, îl priveau toți. Unul din cei trei din jurul mesei era locotenent de marină, așa arăta haina de culoare albastră, spînzurată pe un colț al scaunului pe care stătea.

Colonelul scoase tacticos legitimația, o arătă liniștit, o puse la loc, privirile lui căutară apoi ceva, se opriră pe o servietă uzată, care zăcea aruncată pe jos.

Unul din cei trei, cel din stînga lui Dumitrescu, încercă să se ridice încet. Mîna grea a colonelului se opri cu o mișcare rapidă pe umărul lui.

— N-am spus să te ridici ! zise Dumitrescu, rămînînd cu mîna pe umărul omului. Se adresă apoi cu privirea locotenentului, spuse liniștit : Geanta !

Locotenentul pălise în mod vizibil, privi nedumerit servieta uzată de lîngă el, se întinse încet, fără să se ridice, o luă, privirea lui căuta întrebător în ochii verzi, reci, care îl fixau lung.

— Pune în ea tot ce-i pe masă !

Locotenentul ezită, privi spre ceilalți, care nu se clinteau, cu ochii la Dumitrescu, începu apoi să adune încet, parcă cu grijă, bancnotele de pe masă, cu cărți cu tot, le făcu să cadă în servietă, rămase apoi așa, cu geanta veche în brațe.

Dumitrescu întinse mîna, luă servieta, o făcu sul și ceru scurt :

— Sfoară ! Și-o luminare !

— ...Luminare n-avem, zise bărbatul în pijama.

— Săpun !

De data asta se adresase femeii cu tava în mîna care, nedumerită, își consultă bărbatul, ieși și reveni în mîna cu o sfoară și o coajă de săpun de față.

Colonelul legă servieta strîns, fixă impasibil față de privirile celorlalți bucata de săpun peste funda pe care o făcuse, scoase legătura de chei și aplică sigiliul lui cu număr peste bucata de săpun.

— Bun, făcu el. Acum buletinele !

Se produse o reacție ușoară, cei patru speraseră încă, se foiră pe scaune, fără ca nici unul să caute prin buzunare.

— Adună-le ! făcu Dumitrescu adresîndu-se locotenentului, care se ridică încet și anunță :

— Eu n-am... decît legitimația.

— E perfect ! Strînge-le pe-ale celorlalți.

Locotenentul trecu pe lîngă fiecare, luă buletinele, bărbatul în pijama căută în niște pantaloni vechi și-l dădu pe-al său, femeia încercă să treacă în camera alăturată, Dumitrescu o opri.

— Nu-i nevoie.

Puse servieta pe masă, vîrî buletinele și legitimația în buzunar și anunță, privind spre gazdă :

— Mîine, la ora opt dimineța, veniți cu servieta la miliție să vă ridicați actele, zise el adresîndu-se celorlalți. Puteți pleca !

Locotenentul își luă primul haina.

— Dumneata mă aștepți în Dacia care se află la colțul străzii.

— Am înțeles.

Ceilalți doi se ridicaseră și ei, ieșiră unul după altul, de cînd intrase colonelul nici unul nu rostise măcar un cuvînt.

Bărbatul în pijama își pieptăna cu degetele, gest tic, părul rar. Femeia își strîngea capotul pe lîngă ea, părea gata să plîngă.

— Unde-i Iulia ?

— Iulia ? ! șovăi bărbatul. Alături... doarme.

— Pe ea o căutați ? ! izbucni deodată femeia cu un fel de furie mocnită. A făcut ceva rău ! Ea...

Dumitrescu se întoarse încet spre ușa de intrare, o deschise brusc ; locotenentul plecase, ceilalți doi rămăseseră însă în fața ușii, trăgeau cu urechea.

— Noapte bună ! făcu Dumitrescu.

Cei doi mormăiră un fel de răspuns și se pierdură pe scări în jos. Colonelul închise ușa și traversă camera, intră în cealaltă, aprinse lumina. Încăperea era într-o dezordine nemaipomenită, plină de ambalaje vechi, cutii goale de țigări și sticle, pereții erau tapetați cu afișe de cinema viu colorate. Într-un hamac, suspendat între o țeavă de calorifer și un pat de fier, dormea Iulia, numai în slip și sutien, cu câteva reviste străine lângă cap.

Era foarte bronzată, mai mult arsă de soare, cu nasul mic jupuit, cu obrazul foarte tânăr, liniștit, cu buzele întredeschise, respirînd rar, somn fără griji.

Dumitrescu o privi burzului, cu buzele țuguiate, ezitînd parcă dacă s-o gîdile cu un pai sub nas sau să răstoarne brusc hamacul, aruncînd-o pe față pe covor. Se apropie încet, apucă una din cozile Iuliei, o ridică în sus, privind-o cumva nedumerit, ca pe un obiect care nu s-ar fi așteptat nicicum să-l găsească acolo, îi dădu drumul, o bătu ușor pe obraz și spuse cu vocea cea mai calmă cu putință :

— Deșteptarea !

Fata se strîmbă, se întinse, păru să realizeze că vocea era a altcuiva decît se așteptase, deschise ochii și rămase așa, nemișcată, privind spre colonelul care răsfoia distrat revistele colorate. Nu erau reviste pornografice propriu-zise, dar nici departe.

— Sus, „bambina“ ! Ne-așteaptă „babacu“ ! făcu colonelul cu o grimasă.

Fata tresări, se ridică în sus, apărîndu-și pieptul într-un gest reflex și privind uimită spre colonel. Nu înțelegea cum ajunsese acolo.

— „Ambalarea“ ! Fără „fițe“ ! continuă Dumitrescu și se interesă deodată aproape amabil : Limba asta o înțelegi mai bine, da ? Și cum Iulia îl privea încă nehotărîtă,

colonelul răsturnă brusc hamacul și fata se trezi în genunchi pe covor. Intră repede în niște pantaloni fals peticiți și începu să-și tragă pe ea o bluză.

— Vă rog foarte mult, se întoarse colonelul spre cei doi soți care apăruseră în ușa, să mă lăsați singur cu ea cinci minute.

Tonul fusese politicos, excesiv de politicos, dar poate tocmai de-aia, cei doi se făcură nevăzuți rapid, închizând ușa după ei. Iulia însă, odată îmbrăcată, își desfăcu rapid cozile și se întoarse spre colonel cu un aer de pisică infuriată :

— N-aveți nici un drept să mă duceți acasă ! spuse ea. Și n-am să merg ! N-am să merg, nici dacă...

Dumitrescu se apropie de ea, erau amândoi sub becul slab, fără abajur, care spînzura din tavan.

— Să nu v-atingeți de mine ! țipă deodată Iulia. O singură palmă dacă-mi dați, am să fac memoriu ! La... Consiliul de Stat ! N-aveți dreptul, știu asta !

— Dacă mai spui vreo prostie, începu foarte scăzut, dar printre dinți, colonelul, va trebui să faci nu unul, ci o mulțime de memorii ! Și asta, pentru una căreia nu-i place să scrie, cred că va fi greu.

Fata îngălbeni deodată, parcă nici bronzată nu mai era, colonelul aflate, în investigațiile făcute, că rămăsese repetentă, fapt de care părinții habar n-aveau. Privea fața lui Dumitrescu, ochii aprinși de enervare mocnită, așa cum nu-l văzuse pe colonel niciodată, începu să-și muște buzele, pe care mai era încă o urmă ștersă de ruj.

— Taică-tu e în anchetă, murmură abia auzit Dumitrescu. Mulțumită emițătorului radio pe care i l-ai pus în casă !

— ...Emițătorul ? ! ? făcu Iulia nedumerită.

Nu, nu juca teatru, anii de anchetă ai colonelului stăteau mărturie, fata asta nu juca teatru acum, obrazul i se lungise deodată neverosimil, ca într-o pictură supra-realistă.

— Vorbește în șoaptă și spune-mi cât mai e timp, fiecare minut poate însemna mult ! Cine ți l-a dat ?

— Care emițător ? întrebă Iulia zăpăcită complet, cu brațele atîrnîndu-i pe lângă trup.

- Avionul de pe vitrină !
- Avionul ? ! dar... nu-i un emițător ! M-am uitat... m-am uitat eu în el, cînd... mi l-a dat, să văd...
- Cine ți l-a dat ?
- Vă spun că... Dumnezeu ! făcu Iulia deodată, lăsîndu-se încet pe o saltea îndoită care se afla sub hamac. În primul m-am uitat !
- Care primul ? !
- Primul !... își mușcă Iulia degetul mare cu strășnicie... Primul avion... M-am uitat în el, chiar împreună cu... Dar în al doilea... Ni le-a cerut înapoi, după două zile, și mie și Catiei, ne-a dat altele, mai frumoase... În care...
- Cine e Catia ?
- Fata... fetița maiorului Ambrus, de la parter.
- Cine vi le-a dat ?... Iulia !
- ..., „Împăratul Patagoniei“, zise Iulia și adăugă repede : Așa își spune. E foarte... glumeț. Îl cheamă însă Ernest... Ernest, dar... Nu mai știu cum. Vă jur că nu știu. Dar știu hotelul unde stă !
- Mulțumesc ! făcu Dumitrescu pîrînd deodată obosit. Hotelul unde stă acum cred că îl știu mai bine.

Îmbrăcată într-o bluză și blugi, astea erau hainele pe care le luase în grabă, cînd apăruse Salvarea să-l ia pe Vlad, Magda stătea mică, ghemuită, cu genunchii aproape de gură, cocoțată pe un pat de spital. Își privi ceasul, era aproape cinci dimineța. Ușa se deschise încet și în cameră intră doctorul, un bărbat foarte tînăr, înalt, cu un început de chelie frontală.

— Bine că n-ați adormit ! spuse el.

Cu o oră în urmă, o invitasă pe Magda să se odihnească în camera lui, după ce încercase să o trimită acasă. Magda sări dintr-o mișcare în escarpenii care erau la picioarele patului, se apropie cercetînd cu ochi atenți fața doctorului.

— E mai bine ?... Nu și-a revenit deloc ?

— Ba da... Adică a cerut, a cerut mereu să vă chemăm. Era extrem de agitat colegul dumneavoastră, i-am făcut acum o injecție. Veniți, vă rog !

Ieșiră din cameră, trecură pe un coridor, intrară într-o rezervă, unde Vlad zăcea nemișcat, cu mâinile întinse peste pătura de spital.

— Își va reveni în zece minute. Va avea puterea să vă spună... vrea să vă spună neapărat ceva. Dar vă rog, un singur minut !

— Un minut ? ! De ce ?

Doctorul ezită iar, o privi, întrebă deodată cu ochii în ochii albaștri și speriați ai Magdei :

— Sînteți cumva o rudă sau... ?

— Nu. Colegă ! preciză Magda repede, poate prea repede, ușor bruscăt.

— Nu știu ce să vă spun, se neliniști doctorul, privind fața absolut liniștită acum a lui Vlad. Și adăugă pe un ton și mai scăzut : Pare grav... Sincer vorbind, nu înțeleg cum de... Se întrerupse și adăugă : Noi am făcut tot ce era omeneste posibil, dar...

— Dar ? !...

— Te înșeli, doctore, se auzi deodată vocea foarte scăzută, dar surprinzător de limpede a lui Vlad. În două zile... sînt pe picioare.

Doctorul făcu o mină cu totul năucă, se părea că la orice s-ar fi așteptat, dar la asta nu.

— A ! Vă las, zise el apoi. Dar vă rog, un singur minut.

Magda se repezise spre Vlad, se ghemuise iar pe marginea patului, îl privea cu ochii rîzînd, îi luă mîna iarăși, căutînd să vadă parcă dacă avea febră. Doctorul ieși.

— Auzi ! spuse Vlad... Doamna care m-a otrăvit... Se numește Tarn... Marina Tarn. Vrea să fugă din țară... neapărat.

Făcea totuși eforturi vizibile pentru a se concentra, mai ales pentru a vorbi, adăugă cu o grimasă ușoară :

— Voia s-o ajut. Verificați rapid ce-i cu ea... Dacă... dacă a încercat... să mă lichideze... de teamă să n-o opresc... presupun... o miză mare.

— Bine, Vlad ! Fii fără grijă ! Doctorul mi-a spus mai înainte că ești în afară de orice pericol, dacă...

— Lasă prostiile, Magda, făcu Vlad și prin ochii lui trecură iarăși luminile acelea albastrii, ce apăreau doar

cînd ceva îl înfuria. Și Magda descoperi deodată că de cînd intrase în cameră, Vlad nu zîmbise ! Zîmbetul lui, mereu nelipsit, dispăruse acum ca și cum n-ar fi fost. Am auzit eu ce-a spus doctorul, făcu Vlad. Habar n-are. Spune-i însă... spune-i să-mi schimbe sora.

— Sora ? !

— Da. Și zîmbetul lui Vlad reapăru. Asta de-acum e o zgripturoaică. N-ai idee... n-ai idee ce-nseamnă pentru un convalescent... o ambianță plăcută.

— Bine, Vlad, aranjez eu...

— Ai dat cămașa la laborator ?

— Da. Îmi dă rezultatul azi, la șapte !

Buzele lui Vlad se strînseră, pîrînd să-și înăbușe o înjurătură.

— La șapte ! făcu el și se părea că e la capătul puterilor. Grăbiți-vă, Magda !... Grăbiți-vă, n-aș vrea ca Marina...

— N-avea nici o grijă, Vlad ! Îți promit să rezolv totul ! Îți promit !

Vlad se crispă deodată, apoi capul îi alunecă într-o parte.

— Vlad !! Vlad !!!

Magda sări în sus, se întoarse, în ușă apăruse o femeie în alb, uscată, cu părul vopsit. Magda nu auzise cînd intrase.

— Foarte bine, domnișoară, spuse noua venită pe un ton batjocoritor. Promisiunile nu costă nimic !

O clipă, Magda rămase încremenită, se repezi apoi, o scoase pe soră pe ușă dintr-o mișcare, alergă pe coridor spre camera doctorului.

Zece minute mai tîrziu, după ce lui Vlad i se făcuse o altă injecție. Madga se afla din nou în cabinetul doctorului și începu abrupt :

— Vă rog să schimbați neapărat sora ! Sora care-l îngrijește.

— De ce ? ! făcu doctorul surprins.

— ...Vă rog foarte mult.

— E o soră foarte bună, să știți. Nu văd de ce...

— Nu cred ! izbucni deodată Magda, cu patimă și-i repetă cuvintele pe care femeia i le spusese în camera lui Vlad.

— „Promisiunile nu costă nimic“ ! repetă doctorul. Ei bine, știu de ce a spus asta și...

— De ce ?

— A trăit-o... Am s-o schimb, dacă insistați, dar... fiul ei... a murit. S-a sinucis în urma unei decepții în dragoste. Acum două luni. Pare aproape de necrezut, cu acest tineret care ni se pare... Se opri și privi spre Magda foarte serios, ca și cum amîndoi ar fi avut măcar patruzeci de ani. Care ni se pare uneori flușturistic și cu totul superficial. Așa părea și băiatul ăla, l-am cunoscut... A lăsat o scrisoare și un fel de jurnal pe care l-am citit... E pur și simplu uluitor ! Vreți să-l vedeți ?

— Nu, zise Magda, poate altă dată, adăugă ea cu ochii la ceas. Spuneți c-o schimbați ?

— ...Da. Deși...

— Vă mulțumesc. Telefoanele unde mă puteți găsi, pe mine sau colegii mei, sînt acestea, încheie ea, punînd pe birou o hîrtie.

După plecarea ei, doctorul rămase cu privirea ațintită spre ușă. Se gîndi că, de fapt, nu va mai avea probabil ocazia s-o cheme... decît o dată... Și asta foarte curînd... Nu avusese totuși, nu avusese putere să-i spună asta. Și se întrebă de ce.

VII. Sub biciul lui Cronos

— Uite-ți fata ! făcu plat Dumitrescu.

Pavel rămăsese în ușa apartamentului cu ochii lui înroșiți de nesomn fixați pe fața Iuliei care își împletea o coadă, fără să se uite la taică-su.

— Prelucrarea i-am făcut-o eu pe drum, adăugă Dumitrescu, e acum la curent cu tot, nu pare să fie decît cam nătîngă. Ceea ce încă e bine. Astea sînt revistele pe care le citea, ia-le, poate vrei să te distrezi și tu, adăugă el, înmîinînd aviatorului setul de reviste pe care le luase

din hamacul unde dormise Iulia. În metodele de educație ale familiei nu mă amestec, dar reține că la ora zece trebuie să vii cu ea și cu Ana la general, preveni Dumitrescu.

— Am înțeles, murmură Pavel.

— Ana unde e ?

— A ațipit adineauri, toată noaptea n-am închis ochii nici unul.

— Aha. Bine, fii liniștit, orizontul începe să se lumineze. La revedere.

Dumitrescu se gândi să urce, ar fi vrut grozav să facă un duș măcar, după noaptea asta, coborî însă la parter și sună la ușa maiorului Ambrus.

Îi deschise soția maiorului, Dumitrescu salută și o rugă să-l cheme pe bărbat-su. Ambrus apărură în ușă câteva clipe mai târziu, era doar în cămașă, își strîngea tocmai cravata, pregătindu-se să plece la unitate. Salută și îl privi pe colonel cu un aer nedumerit. Dumitrescu îl luă de braț și îl conduse în micul hol de la intrarea blocului.

— Ia spune-mi, ai în casă un avion-machetă ?

— Avion-machetă ? !... Da.

— De unde ?

— Catia l-a adus, se joacă cu el. I-a intrat în cap să se facă aviatore.

— În regulă, făcu Dumitrescu, azi nu te duci la serviciu, spui nevastă că ești învoit pentru o zi, că aștepți niște colegi din provincie care au venit la București, la un curs.

— Dar...

— La unitate am să aranjez eu să te învoiască. Rămii și te joci cu fetița, îi citești povești sau jucați domino, vorbești orice care să nu prezinte interes, avionul e un radio-emitător.

— Radio-emitător ? ! ! rămasese trăsnit Ambrus.

— Da. Nu umbla în el, nu discuți cu nimeni, tipul care i l-a procurat Catiei e „în vizită“ la noi, undeva la subsol ; dar s-ar putea să aibă „amici“ care să asculte dintr-o mașină sau apartament vecin. Asta-i tot, am să trimit pe cineva să-l identifice pe acel complice, dacă există. Până atunci, te faci că nu știi nimic și mai repeți din

cînd în cînd chestia cu „vor veni doi colegi, cu care vei discuta“. Aștepți în rest vești de la mine, la revedere.

— Să trăiți ! făcu Ambrus năucit.

După ce Ambrus intrase în apartamentul lui, Dumitrescu ezită, ar fi vrut totuși să facă dușul și să se bărbiească, renunță iar, o porni spre mașină. Abia ieșise din bloc, cînd îl văzu pe Dan care cobora scările, cu o plasă cu sticle de lapte.

— Tati !

— Se zice bună dimineța, nu ?

— Bună dimineța, te-a căutat... Vrusese să zică precis „tipa aia“, se corectă : te-a căutat... tovarășa Deleanu.

— A fost aici ?

— Nu. A telefonat. I-a lăsat vorbă mamei să-i dai telefon, zicea că-i urgent !

— Acum, de dimineată, a telefonat ?

— Nu. Aseară, după ce-ai plecat. Acasă zicea să-i dai telefon, a lăsat numărul.

— Bine, mulțumesc.

— Nu vii la masă ?

— Nu știu, voi mîncăți.

Dan plecă în fugă spre centrul de lapte, Dumitrescu intră din nou în hol, descoperi o fisă în buzunar, formă numărul Magdei. Nu răspundea nimeni. Colonelul agăță receptorul în furcă enervat, privi ceasul, era numai 6,45. Urcă în mașină, aruncă o privire spre balconul apartamentului său, mormăi :

— Acasă, Grigore ! Dă-i bătaie !

— Am înțeles.

Marina Tarn fu trezită de zgomotul unei uși trîntite. Adormise ghemuită pe valiză, în spălătoria de la ultimul etaj, așteptînd să plece individul de la Gina. Acum pleca ! Îi auzi pasul greu, apăsător, trecînd prin dreptul spălătoriei, coborînd treptele.

Marina privi ceasul brătară, era șapte și zece minute, constată că-i amorțise un picior, din șold, în poziția chinuită în care stătuse toată noaptea. Și avea în poșetă și în valiză „marfă“ în valoare de milioane...

Abia cîteva minute mai tîrziu, sună la uşa Ginei, care îi deschise imediat. Era într-un halat albastru. Zîmbitoare. Zîmbetul se şterse.

— A !... Credeam...

— Are obicei să se-ntoarcă ?

— Uneori.

— Rămîn la tine-n gazdă o zi, două.

— Ce-ai păţit ? făcu Gina privind cu sprîncenele arcate costumaşul mototolit al Marinei.

— O chestie ! Cine era individul ?

— „Un tovarăş cu funcţie de conducere“, rîse Gina. Inginer şef ! S-ar părea că ai făcut-o lată de tot ! observă ea apoi, rîzînd, cu ochii la faţa trasă a Marinei.

— Un imbecil furios, improviză Marina, în timp ce-şi scotea ciorapii. A zis că mă caută şi e-n stare ! De-asta, două zile, vreau să rămîn ascunsă aici !

— Să te-ascunzi de el ?! Eşti nebună ! Pînă cînd ?

— Pînă îi vine nevasta din concediu. Curînd. Nu vorbeşti de mine, nu aduci zilele astea pe nimeni aici, dar absolut pe nimeni, tipul are o mie de relaţii. Pot să fac un duş, da ?

— Nu cred. Apa caldă a curs de la şase la şapte. Acum trebuie să aştepţi pînă la douăşpe.

— Cee ? ! !

— Aşa merge apa caldă în blocul nostru ! rîse Gina. Domnul inginer şef mi-a explicat însă că e ceva temporar ; pînă se termină blocurile de vizavi ; ca să fie rentabil ! Te consolează ?

Care era situaţia reală cu Vlad ? Ce-i ascundea doctorul ?

Magda îşi privi ceasul şi bătu din nou, iritată, în geamul ghişeiului. De partea cealaltă a ferestruicii se auziră nişte zgomote înfundate, apoi geamul fu ridicat.

— Bună ziua ! Am dat...

— Bună dimineăta, o puse la punct domnişoara cu ochelari din spatele ghişeiului.

— Bună dimineata, făcu Magda, simțind că începe să ia foc, am lăsat aseară o cămașă bărbătească aici, pentru analiză.

— Bonul, vă rog ! făcu țifnoasă femeiușca blondie, uscată, întinzînd o mîină cu degete lungi, foarte îngrijite, cu unghii siclam, prin mica fereastră.

O clipă, Magda nu înțelese. Căută apoi grăbită în poșetă, scoase bonul, i-l dădu femeii care o urmărea cu o privire, nu înțelegea de ce, cam piezișă.

— Și legitimația dumneavoastră, ceru femeia cu unghii vopsite siclam, cercetînd neglijent hîrtiuța pe care-o primise.

Magda căută din nou în poșetă, scoase fără un cuvînt legitimația, o puse deschisă în fața femeii tinere încă, pe placa de marmură a ghișeului.

— Mda ! Așteptați, vă rog, hotărî domnișoara cu ochelari.

— Mă grăbesc foarte mult, e ceva...

— Aici nu-i „Nufărul“, să-mi spuneți că vă grăbiți, o analiză cere timp ! Să vedem dacă e gata.

Magdei i se păru că starea aceea de iritare de ieri se va ivi iar, îi venise chef, subit, să spargă cu o lovitură geamul mare, mat, care le despărțea, să sară peste marginea ghișeului și să-și ia singură rezultatul analizei. Își imagină ce mutrișoară ar fi făcut domnișoara cu ochelari, asta o liniști, făcînd-o să zîmbească chiar, se gîndi că nu avea rost să o indispună inutil pe uscățivă. Femeia cu ochelari înțelese se pare altfel tăcerea și zîmbetul ei, plecă parcă mai potolită, dar după ce închisese ghișeul.

Atît îi trebuie să spună, că nu-i gata ! se montă Magda.

Cu o seară în urmă, mai exact noaptea, după ce-l dusesese pe Vlad la spital, venise aici, luase legătura cu șeful laboratorului, îi explicase că e un caz urgent, în care e vorba de viața unui om, îl rugase să dispună efectuarea imediată a expertizei, se oferise chiar să lucreze ea. Șeful laboratorului promisese că vor rezolva ei imediat, o cunoștea pe Magda, îl cunoștea și pe Dumitrescu.

Cîndva, Magda ar fi trebuit să lucreze la ei în laborator. Mai exact spus, începuse să lucreze acolo, imediat după încadrare, Dumitrescu, după ce o convinsese să intre în securitate, plecase într-o misiune urgentă în țară. Și

ofițerul de la serviciul personal, văzînd calificarea de biochimistă a Magdei, o întrebasese dacă n-ar vrea să lucreze într-un laborator. Magda nu știa pe timpul acela exact cum merg treburile, Dumitrescu nu-i spusese clar ce va face ea și ce face el, așa că Magda acceptă, gîndindu-se că va lucra în domeniul pentru care se pregătise în facultate. Și lucrase în laboratorul acesta o săptămînă.

Apoi se întorsese Dumitrescu în București. Și făcuse un tărăboi nemaipomenit, aflate Magda, spunînd că el nu pentru o muncă între eprubete o convinsese pe Magda să intre în securitate, că nu asta era pentru ea ! „Bine, i se spusese, dar a urmat o facultate de...” ; „Putea să fi urmat și astrofizica, nu mă interesează, fata asta e făcută pentru munca de contrainformații, pricepeți ? ! izbucnise colonelul și adăugase : Din o sută de femei frumoase, abia zece sînt cu adevărat deștepte și din zece femei frumoase și deștepte, dacă e una cu calitate pentru munca asta ! Ea e ! O transferați sau merg la conducerea ministerului ! ?” O transferaseră imediat, pe Dumitrescu îl știau toți, se înfuria rar dar bine și nu renunța niciodată, cînd îi intra ceva în cap.

Trecuseră de-atunci aproape doi ani, timp în care formaseră „o echipă” ! Era visul colonelului ! O mînă de oameni care să se completeze reciproc, să formeze „un ansamblu maleabil”, în care fiecăruia să i se dea posibilitatea să se afirme în ce se pricepea mai bine !

Da, obținuseră cîteva succese rapide, în care fantezia „extravagantă, dar aplicabilă”, cum spunea Dumitrescu, a Magdei însemnase mult. Dumitrescu nu se înșelase, Magda începuse să prindă, încet, încet, gustul reușitei anonime, gust al cărui farmec era greu de înțeles pentru cineva dinafară.

Una din acțiunile hotărîtoare pentru profesia pe care și-o alesese acum fusese un caz în care Magda se încapăținase să demonstreze, în ciuda probelor evidente, dar bine ticluite în fond, că vinovatul într-un caz de transmitere de secrete nu era un funcționar amărit, tată a patru copii, ci omnipotentul director adjunct al unei mari întreprinderi, un „domn bine și sigur pe el”, care urla mereu la subalterni că „nu depun suficient interes” și că „mă-nîncă banii statului degeaba”.

Reuşise ! Perfect, fără ca măcar unul din cei doi să bănuiască faptul că fata ciudată cu ochi de culoarea liliacului fusese aceea care schimbase, radical, cursul vieţii lor... Şi probabil n-aveau să afle vreodată... Ce-i drept, în acţiunea aceea o ajutase şi Vlad ; cu flerul, cu scepticismul lui flegmatic, ce temporiza de multe ori ideile prea aprinse ale Magdei, dându-le un sens practic, mai puţin strălucitor, dar uşor rezolvabil.

Vlad ! Ce putea fi cu Vlad ? Şi eu uscăţiva asta, care... Ce dracu putea face acolo, în spatele ghişei, s-ar fi spus că acum termină analizele !

Magda ciocăni iar în geam. Auzi paşi şi domnişoara cu ochelari reapăru, ținând în mână o hîrtie pe care era notat ceva.

— De ce bateţi ? ! făcu ea înţepată, cu sprîncenele foarte sus. V-am spus să aşteptaţi !

Ochii Magdei se fixaseră pe hîrtia din mîna ei, acolo era verdictul, putea fi un verdict fatal ! Tăcu.

— Doriţi un raport de expertiză scris sau... ?

— Nu. Adică da, se încurcă Magda.

— Da sau nu ? !

— Da, dar mai tîrziu. Acum mă interesează să-mi spuneţi...

— Da, da, da, graba dumneavoastră, a celor de la contrainformaţii, dintotdeauna ! Pata de pe mîneacă e de cafea.

— Asta ştiu.

— Otrava din cafea e din grupul D. Produsul...

— Care produs ? scăpă Magda nervoasă. Otrava ?

— Bineînţeles, făcu pe un ton superior uscăţiva. Nu mă mai întrerupeţi !

Peste umărul ei, se vedea în laborator un tînăr tot cu ochelari, care lucra migălos cu nişte lamele pe care le tot introducea sub ocularul unui microscop, părăind complet detaşat de lumea înconjurătoare.

— Nu vă mai întrerup.

— Este o substanţă specială, realizată în Occident, anul trecut. Numită Z-27. Este mortală sigur.

— Imposibil ! Omul trăieşte !

— Hm ! făcu uscăţiva, iarăşi cu un aer de superioritate. Ezită o clipă, apoi se interesă, dar pe un ton deloc

discret : Sînteți cumva o rudă sau... ? Cu omul care purta cămașa ?

— Nu !

— Nu... Ei bine, zise femeia cu ochelari, atunci pot să vă spun că otrava este din cele perfecte ! Fără gust sau miros, efect întîrziat, dar care nu iartă ! Urmele în corpul uman dispar complet ; dacă nu ar fi fost pata aceasta, era imposibil să stabilească cineva cauza morții.

Magda părea să nu fi realizat cele spuse de femeie. Nu concepea ! Vlad îi spusese că în cîteva zile va fi pe picioare ! Vlad nu o mințise niciodată, era imposibil ca Vlad să se înșele asupra propriului său organism ! Nu, femeia asta vorbea prostii ! Își aminti că pata de pe mîneacă era undeva pe la cotul cămășii. Deci, nu provocată întîmplător ! Așadar, Vlad intuise ceva suspect și își muiase într-un moment de neatenție al gazdei sale cotul cămășii în farfuriuara sau chiar în zațul de cafea, da, în zațul cafelei, gîndindu-se la o eventuală expertiză. Bănuise ceva ? ! Atunci de ce dracu băuse ? ! „Efect mortal sigur“ ? ! Absurd !

— Mai doriți să știți și altceva ?

— Da, zise Magda încet, avînd senzația că totuși amețește. Cine... Cine folosește o asemenea otravă ?

— Vă e cumva rău ? ! se interesă domnișoara cu ochelari, dar cu un zîmbet răutăcios. Se întîmplă, adăugă ea privînd cascada părului negru al Magdei, munca pe care o faceți nu cred că e pentru femei. Vreți un pahar cu apă ? !

— V-am întrebat ceva, mîrii Magda surd.

— Daa ? ! A, într-adevăr ! Nu pot să vă răspund.

— De ce ?

— Așa.

— De ce așa ? întrebă Magda tărăgănat, avînd impresia că uscățiva aștepta parcă leșinul ei, că trăia o situație absurdă, ducea un dialog absurd, absurd, care nu avea nici o legătură cu „fondul problemei“, cu drama lui Vlad. De ce nu-i spusese doctorul nimic ? Credea deci și el, la fel cu... ?

— Nu-i domeniul meu, spuse ochelarișta. Trebuie să obțineți aprobare pentru a consulta evidența specială de

la camera 201, etaj patru, maior Iacob. Să nu vă dau totuși un pahar cu apă ?

— Nu.

— Mai doriți ceva ?

— Da... Numele dumatăle.

— Numele meu ? ! De ce ? făcu ușor îngrijorată uscățiva.

— Am dreptul să știu exact cine mi-a dat această informație, spuse Magda cu un calm desăvârșit.

Femeia își aranja cu un gest reflex șuvițele subțiri de pe cap. Spuse cu vârful buzelor, făcînd o mișcare enervată din umeri :

— Lucia Moarcăș.

— Și-acum ascultă, Lucia Moarcăș, începă Magda privind-o atent. Dumneata ți-ai creat modalitatea să chinui oameni. Să scormonești în răni pe care le intuiești și o faci cu o plăcere de care cred că nu ești măcar conștientă. Trebuie să mergi la un psihiatru și asta cît mai curînd, formele de sadism mascat pot duce la dereglări grave de comportament !

— ...Eu la psihiatru ? făcu uscățiva. Dar pălise.

— Nu știu care e cauza, asta ai să i-o spui doctorului, dar te avertizez, Lucia Moarcăș, mîine am să mă interesez dacă te-ai prezentat la doctor. Și dacă nu, am să te prezint eu ! La revedere, aștept și raportul scris.

Constată că, în laborator, bărbatul cu aspect astenic ce lucra atent cu microscopul nu întorsese măcar o dată capul spre ghișeu, lucra atent, mai departe, schimbînd mereu plăcuțele de sticlă.

Magda se întoarce și plecă. Își privi ceasul, i se părea că timpul își bate joc de ea, că acele fugeau înadins, mult prea grăbite.

Mergea acum repede, repede, Magda, în blugii și es-carpenii ei, nu mai apucase să se schimbe, mergea aproape fugind pe coridoarele lungi ale ministerului, sui cîte două trepte pînă la etajul patru, colivia liftului ar fi enervat-o, căută camera 201. A ! Tocmai în capătul celălalt al coridorului era !

Se gîndi dacă, la rîndul ei, nu manifestase față de ochelariștii o anumită răutate ? ! Sigur, i-ar fi putut spune altfel toate astea, pătrunsese brutal în psihicul unei femei

care, cine știe, trăise poate o dramă. Dumitrescu spusese cîndva că „o afirmație poate fi făcută într-o mie de modalități, dintre care, de regulă, o alegem pe cea mai proastă“, rînd fără să vrem, atingînd „mecanisme ascunse“ ! Care declanșează traume mocnite ! Da, ar fi putut să-i vorbească altfel, noaptea nedormită începea să-și facă efectul, să-i joace feste !

201 ! Aici era ! Intră. Un bărbat în civil, cu păr foarte rar și ochelari fumurii, ridicase capul spre ea. Îi va cere precis „aprobarea“ !

— Să trăiți ! Tovarășul maior Iacob ?

— Da, bună dimineața. Magda Deleanu sînteți, nu-i așa ?

— Da.

— Așteptam să veniți, mi-a spus ceva aseară șeful laboratorului, mi se pare îngrozitor, pe Vlad Zețaru îl cunosc bine. Luați loc vă rog ! Și nu vă speriați, chimiștii se mai înșeală și ei, de doctori nu mai vorbesc.

— Vă mulțumesc, se scuză Magda. Sînt însă foarte grăbită și...

— Caut imediat hîrtia pe care am notat... Am cerut aprobare să vă dau răspunsul pe loc. Da, asta e. Z... Z-27, nu ?

— Exact.

— Din evidențele noastre, începui maiorul abandonînd hîrtia, rezultă că se folosește în zona a treia preparatul ăsta. Serviciul „Delta-doi“ știm precis că l-a utilizat pînă acum. Cel puțin, adăugă Iacob cu o nuanță de regret prudent, nu știm că ar mai fi fost folosit și de altcineva...

— Delta-doi, zona a treia.

— Da. De serviciul Delta-doi, nu-i nevoie să mai căutați, știu că se ocupă locotenentul-major Mihai, din serviciul colonelului Dumitrescu. Îi știți, da ?

— Lucrez acolo.

— Atunci e perfect. Vă urez succes și nu uitați ce v-am spus de doctori. Am pățit-o și eu cu ei ! spuse el încurajator, ca unei vechi prietene, deși o vedea pentru prima dată.

— Vă mulțumesc foarte mult, șopti Magda și o clipă avu impresia că, neverosimil, va izbucni în plîns. Foarte mult... pentru tot.

■

— Dacă nu-l găsești acasă, mergi la barul acela, zise Marina cu fermitate. Îl cauți, îl aștepti, oricît, nu vii fără el !

— Ai spus să n-aduc pe nimeni aici, obiectă Gina.

— Pe el îl aduci. E singurul care mă poate ajuta să obțin niște bani și sînt cam pe geantă.

— Pot să-ți împrumut eu, se oferi Gina nedumerită.

— Eu am să-ți fac un cadou !... Inelul ăsta ! Dacă totul e-n ordine.

— Inelul ? ! Înseamnă că-i vorba de ceva serios !

— Cum nu se poate mai serios, bani ! Mulți ! Dar să nu te pună dracu să vorbești cu altcineva despre mine, idiotul celălalt mă caută, poată să mă omoare.

— Exagerezi ! își strîmbă Gina năsucul.

— Deloc, i-am făcut o figură și e nebun rău.

— Dă-mi-l pe mîna mea ! rîse Gina. Începuse deja să se schimbe, admirîndu-se tot timpul în oglinda mare, ovală.

— Am să-ți ofer alt client, dar să termin povestea asta.

— Azi ești un buchet de promisiuni !

— Așa sînt eu cînd sînt nespălată, trînti Marina furioasă. Șterge-o și să nu-mi vii fără el !

Cîteva minute mai tîrziu, Marina rămasă singură inspectă, așa, pentru orice eventualitate, apartamentul și începu să se gîndească ce putea face dacă, totuși, cel căutat de Gina n-ar fi vrut s-o ajute. Începea să simtă presiunea timpului. După planurile ei, la ora asta ar fi trebuit să fie plecată deja din țară !...

Ce avea să se întîmple dacă, totuși, individul „zicea pas“ ? ! Sau dacă Gina vorbea cuiva... Poate chiar acum, în clipa asta !

Se purtase prostește cu Gina, improvizațiile cu urmăritorul fuseseră cusute cu ață albă, făcute în pripă, într-un moment de istovire. O femeie cît de cît cu cap ar fi

putut pricepe imediat... Dar Gina nu era o asemenea femeie ! Și-i promisese inelul cu safir !

Totuși, Marina îmbracă alt costum, cenușiu, scoase din valiză doar bijuteriile, le îndesă în poșetă, pipăi instinctiv locul unde mascase microfilmele. Valorau poate mai mult decât toate bijuteriile pe care le avusese vreodată !...

Marina desfăcu apoi yala, trânti ușa la loc, coborî cu pași grăbiți scara și intră în cofetăria care se afla la vreo sută de metri de bloc și de unde putea supraveghea revenirea Ginei. Gina ! Avea să se întoarcă doar cu individul acela sau... ? !

— O cafea, vă rog ! Mare. Ba nu, mică.

Subofițerul o privea surprins, confruntă de două ori legitimația cu fața Magdei, ochii i se opriseră pe blugii cam decolorați :

— Și cu cine spuneți că vreți să vorbiți ?

— Cu locotenentul-major Mihai. E aici, anchetează.

— Treceți, vă rog, în camera alăturată, acceptă cu în-doială plutonierul, restituind legitimația. Am să încerc.

Trei minute mai târziu, pe ușă intra Mihai cu un aer străin, parcă era bolnav.

— Bună dimineța, Magda, ce s-a întâmplat ?

Magda privi cearcănele adânci care marcau ochii lui Mihai, îl întrebă ea :

— Cu tine ce s-a mai întâmplat ?

— Am în anchetă pe... un individ care se încăpățânează ca un catâr, începu Mihai surescitat. Își dă seama că a pierdut jocul, am descoperit că nici măcar nu-i cetățean al statului din care pretinde că ar fi, am stabilit și cam cu ce se ocupa aici, adineauri mi-a telefonat colonelul, a descoperit și dînsul încă „o figură“ a acestui... țip, mă întreabă ce am scos de la el. Și el... el tace ca un pește, tace în mod stupid, nu vrea să scoată o vorbă, se uită la mine și tace, orice i-aș spune. Am impresia că, dacă i-aș scăpa două palme, l-aș trezi, izbucni el. Și nu știu cît am să mai pot să mă stăpînesc.

Mihai vorbea repede, enervat, Magda aproape nu-l mai recunoștea. Acesta era Mihai, tată a doi copii, omul care se ocupa de grădinărit ? ! Care scria poezii delicate pe care nu le trimisese niciodată la nici o redacție ? !...

— Singur îl anchetezi ?

— Nu, cu încă... cineva, un ofițer specialist, care nu mai pricepe nici el nimic. Oameni care nu știu cât știm și tac am mai întâlnit, dar ăstuia i-am dovedit că știm, că este oricum condamabil. I-am adus și-un doctor, mă gîndeam că... a suferit un șoc.

— Și ? !

— Aiurea ! Cu doctorul s-a întreținut aproape cordial, n-are nici pe dracu ! A mîncat bine, fumează turcește și... Ei nu, că ne purtăm mult prea elegant cu... indivizi de-ăștia, e clar ! Iartă-mă, își aminti el, tu ai venit pentru ceva important, nu ?

— Da... Spune-mi, te ocupi de serviciul Delta-doi ?

— ...De ce ?

— Ai ceva materiale asupra unei anume Marina Tarn ?

— De ce te interesează ? făcu Mihai închizîndu-se în el și mai mult.

— Vlad a fost otrăvit de această Marină. Aseară, în jurul orei...

— Vlad ? ! E mort ? ! ! sări Mihai, uitîndu-se cu ochi îngroziți la Magda.

— Nu. Am vorbit acum cîteva ore cu el. Femeia aceea îi destăinuise că vrea să fugă din țară, s-a temut c-o va împiedica.

— La naiba ! Asta înseamnă...

— Ce ?

— ...Nu-ți pot spune, constată cu regret Mihai. Îmi pare rău, dar nu-ți pot vorbi despre...

— Ascultă ! începu Magda deodată, brusc iritată. I se părea absurd, după toate cele prin care trecuse ca să afle cine se ocupa de Delta-doi, ca tocmai Mihai să-i „facă figuri“. Chiar dacă, formal, regulamentar, Mihai avea dreptate, ordinele erau stricte, fiecare ofițer răspundea și cunoștea acțiunea la care lucra. Ascultă ! făcu Magda. Cazul ăsta mă interesează ! Mult ! I-am promis lui Vlad că mă ocup de această femeie ! Eu ! Și-o voi face !

— Dar înțelege că mi-e imposibil !

Magda îl privi deodată, ochii albaștri-mov scăpărau parcă, Mihai tăcea. Magda nu mai zise nimic, porni spre ușă încet, ca și cum ar fi primit o lovitură hotărâtoare, ca și cum, telepatic, ar fi primit vestea că, în clipa aceea, Vlad murise.

— Stai ! Magda ! Mihai venise după ea. Ce-i cu Vlad ?

— ...Nu se știe dacă scapă, zise Magda încet. Mi s-a spus că otrava are un efect „sigur mortal“. Ce-i cu Marina ?

Mihai ezită iar, se întoarse cu spatele la ea, în mod clar disciplina, acea disciplină ciudată, pe care uneori Magda n-o putea încă pricepe, dădea o luptă teribilă cu sentimentele lui. Vlad îl ajutase de nenumărate ori pe Mihai, erau prieteni buni, însuși cazul pe care Mihai îl ancheta se datora în parte lui Vlad. Dar disciplina învinse ! Mihai se apropie de masa pe care era aparatul telefonic, formă un număr și ceru scurt :

— Cu tovarășul colonel Dumitrescu.

— A fost chemat la tovarășul general, auzi Magda în aparat.

— Mulțumesc, zise Mihai, și formă alt număr. Tovarășul colonel Dumitrescu e acolo ? Locotenent-major Mihai la telefon.

— Da, zise șeful de cabinet, e într-o scurtă ședință. Ba stați puțin, iese chiar acum. Tovarășe colonel...

— Da, făcu Dumitrescu, care apucase deja receptorul.

— Locotenent-major Mihai...

— Spune, Mihai !

Mihai raportă rapid, primi aprobarea colonelului, închise, abia după asta se întoarse spre Magda, care îl privea lung, nemișcată.

— Marina lucrează pentru Delta-doi, într-adevăr, zise el.

— Ce-i cu acest Delta-doi ? întrebă Magda încet.

— E un serviciu nou, care... s-a profilat pe exploatarea informativă a femeilor. Am în evidență... un număr de cazuri, fete tinere, cărora... li s-au făcut promisiuni de căsătorie, de către diverși indivizi, cei mai mulți cu cetățenie străină... Toate acele domnișoare lucrează sau au acces la documente secrete. Unele foarte importante.

— Marina e printre ele ?

— A, nu ! Marina nu-i victimă, ci agent de influență.

— Adică ?

— Tinerele ezită, continuă cu o voce ușor tărăgănată, parcă nostalgică, Mihai. În mod firesc, ezită să plece „în excursii“ peste hotare. Și-atunci intervine Marina. Le sfătuiește prietenește „să nu piardă partida“, făcându-se chiar că nici nu-i cunoaște pe logodnici... Logodnicii obțin uneori informații încă din țară. Alteori, domnișoarele ajung în străinătate, unde sînt cercetate de oameni special pregătiți pentru asemenea interogatorii „matrimoniale“. După ce află de la ele tot ce știu, logodnicii dispar și tinerele sînt lăsate „să se descurce“.

— Și ce-asteptai cu Marina ? ! izbucni Magda. Să omoare un om ? ! !

— N-am putut interveni pînă acum, pentru că... Asta nu-ți pot spune... Magda ! Magda ! !

Era zadarnic, Magda fugise, trîntind ușa.

Locotenentul Mircea Stoican bătea încet darabana pe cristalul biroului, cu ochii la dosarul pe care-l ținea în mînă.

— Și credeți că va dura mult ședința ?

— De unde să știu ? făcu secretara, triînd grăbită corespondența.

Iar erau o groază de adrese, constată Mircea, cele mai multe din provincie, toate urgente, bineînțeles, nenorocitele astea de hîrtii parcă simțeau, cînd era un moment „fierbinte“, atunci năvăleau și ele, în număr mai mare ! Ce era de făcut, dacă ședința la general ținea pînă la prînz ? ! se întrebă Mircea. Nu, nici nu trebuia să țină pînă la prînz, era suficient... trei ore să țină și...

Ușa se deschise, Dumitrescu intră furtunos, răspunse la salut din mers, înșfăcînd mapa cu corespondență.

— Ce-i, Mircea ?

— Tovarășe colonel, știu că nu aveți timp, dar...

— Dacă știi, spune odată !

— Operațiunea „Leopold“ !

— Hai la mine ! făcu Dumitrescu.

Intrară amândoi în birou, colonelul își scoase haina, o aruncă pe un fotoliu.

— Ce mai e și cu Leopold ? Dacă ai fost de serviciu azi-noapte, nu puteai să te duci măcar o oră acasă și să mă lași în pace ? !

— Nu. Că pleacă individul, azi la prînz...

— Și-acum îmi spui ? ! se înfurie Dumitrescu.

— Acum un sfert de ceas am aflat, trebuia să plece peste trei zile, dar... Dacă nu înaintăm urgent formele — trebuie și aprobarea procuraturii —, nu-l putem reține. Pleacă și...

— Și nu mai vine ! pufni Dumitrescu, răscolind prin mapă.

— Ba de venit vine el, dar acum avem probe suficiente.

Ușa se deschise fulgerător, intră Magda.

— Iertați-mă, făcu ea. Să trăiți !

— Stai jos ! zise Dumitrescu disperat, cu tine ce mai e, de mă cauți noaptea pe-acasă ?

— Vlad e la spital. O femeie i-a pus otravă în cafea, doctorii spun că e grav.

— Ceee ? ! !

— V-am căutat, dar...

— Cine-i doctorul care-l îngrijește ?

Magda îi spuse numele, colonelul păru mai liniștit.

— Lasă, bombăni Dumitrescu, nu moare el, poate asta o să-l învețe minte cît de cît ! Ce vrei să faci acum ?

— Marină trebuie arestată, începu Magda foarte de jos, dar pieptul ei mic creștea și scădea, marcînd o respirație accelerată, o stare de emotivitate deosebită. Marina Tarn e femeia care l-a otrăvit. Trebuie arestată azi, imediat, Vlad spunea că vrea s-o șteargă peste graniță, de-asta l-a atras... Marina trebuie arestată ! repetă Magda pe nerăsuflăte, ca o concluzie.

— Nu !

— Tovarășe colonel...

— Nu !... hotărî Dumitrescu. Ascultă, fată dragă, făcu apoi colonelul, împingînd deodată hîrțile din fața lui. Ești de doi ani în instituția asta, cunoști regulile jocului.

— Asta nu mai e joc !

— Ba e !... Un joc ca oricare altul ! În care nu trebuie să-ți pierzi capul, orice s-ar întâmpla ! Orice, pricepi ?..!

— Nu !

— Vlad ne-a furnizat o informație importantă, reluă colonelul. Mihai mi-a spus ceva, cazul pe care-l anchetează e legat de... Ce-a făcut Mihai cu ancheta ?

— Merge prost.

— Bravo ! pufni Dumitrescu enervându-se iar.

Mircea asistase neputincios la acest dialog rapid, strângînd dosarul în mîini, cu ochii la ceas.

— Acțiunea e cu complicații, Magda, dacă ne grăbim, ratăm.

— Și dacă Marina fuge din țară ! ?

— Nu fuge, a rupt puntea de legătură cu serviciul ei, n-are cum. Și nu va risca proteste, tocmai pentru că are în mînă documente de valoare...

— Lucrările de la institutul... unde lucrează Ioana ?

— Da. Și altele. Nu știm cine i le-a furnizat, nu știm unde le are ascunse, nu știm dacă, odată arestată, va vorbi ! Și cît va vorbi ! Mai vrei să o arestezi acum, imediat ?

— Vreau să aflu.

— Poftim ? !

— Vreau să aflu ! făcu Magda deodată cu încăpăținare, cu ochii mari și albaștri fixați undeva deasupra capului colonelului. Eu ! Tot ! Cît mai repede ! Vlad a spus să ne grăbim ! Și dacă a spus... înseamnă că trebuie să ne grăbim.

— Cum vrei să afli ?

— Mi-a venit o idee, zise Magda rar și încet, fixîndu-și ochii în ochii lui Dumitrescu. Despre care veți spune că e „trăsnită“, ca toate ideile mele, dar... Pînă acum n-am ratat niciodată ! preciză ea liniștită.

— S-aud ideea !

— Trebuie să mă documentez întîi. Am nevoie de... două ore. Și de dosarul complet asupra serviciului Delta-doi.

— De altceva nu mai ai nevoie ? se enervă Dumitrescu.

— Ba da, spuse Magda. De un pașaport, cu vize în regulă.

Dumitrescu-păru că va sări în sus, se potoli subit, privi lung la Magda, care aștepta cu un calm suspect. Se ridică apoi, deschise fișetul, scoase un dosar și i-l întinse.

— Dosarul Delta-doi ! Poftim ! Să dea dracu ca ideea să fie prea „trăsnită“ ! Discutăm peste două ore, la revedere !

Ochii Magdei străluciră scurt, se liniști și ea la fel de repede, se ridicase în picioare, salută și ieși cu pas ușor, în blugii ei decolorați, la care colonelul privea cu sprâncenele ridicate, parcă abia acum îi vedea !

— Da ! Lasă-mi-l pe „Leopold“ aici ! făcu el, întorcându-se spre Mircea. CunosC povestea, dar mai citesc o dată. Tu ia legătura cu maiorul Florian, să pregătească totul pentru reținere ! Cu procurorul vorbesc eu. Peste o jumătate de oră să fii aici, cu documentele pregătite pentru semnat. Mai e ceva ?

— Nu, zise Mircea puțin aiurit de rapiditatea cu care se desfășurau lucrurile. Era prima acțiune pe care o condusesC personal, de cînd ieșise din școală, omul pe care îl urmărea îi jucase două feste urîte, dar reușise să-l prindă, acum, în sfîrșit. De data asta reușise ! Adică spera să reușească, tot Dumitrescu îl învățase să nu zică niciodată hop ! pînă...

Pe coridor își aminti că nu întocmise niciodată documente pentru reținerea sau arestarea cuiva, Stoenescu era „specialist“ în treburile astea, dar Stoenescu... Ce i-o fi venit și mamei lui Stoenescu... ? Se băt看 peste gură — unde naiba putea să ajungă cu gîndurile astea ? —, intră grăbit în birou. Își aminti că azi ar fi trebuit să fie ziua lui liberă, că își fixase întîlnire cu Geta. Dădu din mîna parcă-ar fi spus că, în definitiv, era cazul ca Geta să se obișnuiască.

VIII. Deziluzii

Telefonul pe circuit interior sună din nou !

— Colonel Dumitrescu !

— Trăiți, tovarășe colonel, sînt...

— Spune, Gheorghită ! oftă Dumitrescu.

— S-a prezentat la punctul de control un tovarăș locotenent de marină. I-am raportat că azi nu e zi de...

— Cum îl cheamă ?

— Lucian Crivăț.

Lucian Crivăț, Lucian Crivăț ? ! A, da ! Era marinarul pe care-l găsisese jucând cărți în noaptea trecută. Ce se putuse întâmpla cu el, de ajunsese la București ? Ceva grav ? ! Peste câteva minute, locotenentul Lucian Crivăț era în biroul colonelului, care îl invită să ia loc în fotoliu.

— Cu ce vînt ?

— Tovarășe colonel, am venit să vă mulțumesc.

— I-auzi ! se miră Dumitrescu. Ai primit vreo sancțiune ?

— Ceva am să primesc eu, asta e sigur, rîse locotenentul, dar principalul e că am scăpat dintr-o dandana mai mare. Nu știu dacă vi s-a raportat.

— Nu.

Nu i se raportase într-adevăr nimic, sau poate fusese unul din telefoanele de care Aneta, secretara, „îl salvase“ pe colonel.

— Lucrurile stăteau cam așa, că... azi-noapte aproape îmi terminasem solda, în clipa cînd ați intrat dumneavoastră în cameră.

— Asta nu era greu de imaginat. N-ai văzut cu cine jucai ?

— ...N-am văzut ! Interesant e că... Tovarășii de la Constanța mi-au spus, azi dimineață, jocul era doar... „primul cart“. În al doilea, urma să fac datorii...

Vorbea cu dezinvoltură, ca și cum nu despre el era vorba, inconștient parcă chiar și în clipa aceasta de „dandana“ în care putea să intre. Cîți ani putea să aibă Lucian ăsta ? ! se întrebă colonelul... Ieșise probabil abia de un an din școală, era un băiat înăltuț, smead, cu părul ca pana corbului și nas puțin acvilin. Uniforma îi venea turnată, era tipul de ofițer după care se dau în vînt fetele de liceu. Avea probabil acasă o mamă care îi păstra fotografia, în uniformă desigur, undeva deasupra patului. Cîți ani să fi avut totuși ? 22—24 ? Ce făcea el, Dumitrescu, la 22—24 de ani ? ! Ehehe !... Avea pe cap paisprezece comune și ca mijloc de transport un cal prăpădit, „cu

ifose". El, care pînă atunci nu încălecase niciodată. Mai avea un pistol-mitralieră, un registru pentru „intrări-ieșiri” și două bande în munți din jur ! Și cîte alte belele, una mai „drăguță” ca alta !... Cum de vorbea Lucian atît de degajat ? Așa erau oare tinerii ăștia toți ? !... Nu, Mircea Stoican, de pildă, avea tot 23 de ani, dar în mod clar, Mircea nu și-ar fi pierdut o noapte la masa de joc și încă în tovărășia unor mutre atît de suspecte. Iar dacă totuși ar fi făcut o poznă ca asta, nici n-ar fi îndrăznit să mai deschidă gura. În timp ce puștiul ăsta din fotoliu părea în mod ciudat parcă mîndru de isprava sa. Și totuși venise să-i mulțumească ! Dumitrescu nu putea să prevadă cum ar putea evolua în continuare discuția lor. Întrebă totuși sec :

— Și le-ai fi făcut ? Datoriile.

— Cred că le-aș fi făcut, recunosc Lucian rîzînd, după care urma să...

— Să fii „ajutat” de-o persoană amabilă, care „să te scoată din necaz”.

— Știți ?

— Îmi închipui, povestea e cu barbă.

— Așa mi-au spus și tovarășii de la inspectorat ! exclamă Lucian, parcă ar fi vorbit de un film. Mi-au zis că un statistician a și pățit-o în felul ăsta, i-au cerut informații, după cîteva luni, cînd primise deja o sumă mare de bani. Și nenorocitul, beat, a apucat să dea ceva, înainte de-a se hotărî să vină și să...

— Dumneata ai fi primit bani cu împrumut ?

— Dacă nu mă refăceam...

— Nu te refăceai, îl asigură colonelul.

— Atunci, probabil că da. Mîine se căsătorește fratele meu, cu o fată de-aici, din București, vă dați seama, nu puteam să apar la nuntă fără un ban.

— Îmi dau seama.

— De-asta am venit să vă mulțumesc, cred că intram într-o...

— Barem, ți-a folosit la ceva ? ! Vreau să zic, crezi că ai învățat măcar pentru cîțiva ani ?

— Tovarășe colonel, n-am să uit întîmplarea asta toată viața ! Tovarășii de la Constanța m-au lăsat o oră să stau

de vorbă cu statisticianul pe care încercaseră tipii ăia să-l șantajeze.

— Cred că n-au făcut rău că te-au lăsat să vorbești cu el, constată colonelul. Bine, Lucian ! Îți spun atunci dis-tracție plăcută la nuntă !

— Să trăiți și încă o dată vă mulțumesc.

— Stai puțin, merg și eu în oraș, spuse colonelul câteva clipe mai târziu, oprindu-se în ușa secretariatului. Așteaptă-mă aici, revin imediat.

Dumitrescu traversă culoarul, intră în camera unde lucrau cele două femei ofițer care, alături de Magda, „dă-deau culoare“ serviciului, cum ziceau gurile rele.

Erau realmente rele acele guri, cele trei femei rezol-vaseră foarte bine o serie de acțiuni — ce-i drept, pe spe-cific, Dumitrescu nu le repartiza lucrări la întâmplare —, se descurcau cu o simplitate dezarmantă, legînd prietenii foarte ușor, în ciuda părerilor preconceptuate, mai mult cu femeii decît cu bărbați, reușeau să afle sau să rezolve chestiuni de subtilitate, descoperind „mărunțișuri“ care bărbaților, de regulă, „le scăpau“.

Magda și Aura Daneș lipseau acum, în birou era doar Ina Suter, o blondă înaltă, frumusețe de tip nordic, parcă o replică feminină a lui Vlad. Nu numai fizic se asemănau. Ina avea aceeași „istetjeime practică“, aceeași privire lim-pede, liniștită, în care nimic nu se putea citi. Ca și acțiu-nile pe care le condusesese pînă atunci, femeia asta reu-șise să-și organizeze viața perfect. Cine o vedea pe stradă trecînd zveltă, elegantă, cu pletele blonde în vînt, nu bănuia că era mama a doi copii, unul de 10, celălalt de 11 ani. Și Ina mai avea o calitate comună cu Vlad, cali-tate pe care Dumitrescu o considera foarte importantă pentru un ofițer de contrainformații : nu i se părea nici-odată ceva imposibil !

— Ina, cît timp îți trebuie să-mi acroșezi un locote-nent de marină și să-l duci la tine acasă ?

Ina locuia foarte aproape de minister. Nici măcar nu se miră, nu întrebă de ce îi cerea colonelul aceasta, de parcă în fiecare zi i-ar fi cerut așa ceva, se interesă doar, parcă în treacăt, privind cu ochii ei limpezi, prin care părea că nu trecuse nicicînd vreun gînd, și care totuși,

sau poate tocmai din cauza asta, aveau o trecere fantastică la bărbați :

— Brunetul care a venit acum zece minute ?

— Da. Te-a văzut ? ! făcu Dumitrescu dezamăgit.

— Nu cred. Eram în capul scărilor, cînd el urca... Am nevoie de cinci minute.

— Bun, zise colonelul, ia-o înainte, eu ies cu el peste un minut, ne despărțim, restul e... Dar ! își aminti deodată Dumitrescu, să știi că tînărul meu a pățit-o ieri, e convins că s-a învățat minte „pe toată viața“, era o chestie cu jocuri de noroc, atragere etc. A venit acum să-mi mulțumească și „să se spovedească“.

Ina păru să mediteze profund la acest „impediment“ care îi schimba „planul de bătaie“, s-ar fi zis că își imagina cu exactitate — era studentă la fizică în ultimul an — cum avea să decurgă „acroșajul“ în „noile condiții“.

— Atunci, șapte minute, zise ea simplu.

Dumitrescu rămase o clipă perplex, era convins că Ina își supraaprecia calitățile. Zise :

— Perfect !

Opt minute mai tîrziu, un plutonier de miliție intra în casa Inei. Lucian Crivăț, care tocmai vorbea ceva repede, repede, plin de exuberanță, stînd pe canapea alături de Ina, se opri deodată și rămase cu ochii la uniforma omului care intrase.

— Parcă ți s-a spus, domnișoară, începu foarte grav milițianul, să nu mai aduci în casă bărbați ! Iertați-mă, tovarășe locotenent, se adresă el lui Crivăț, sînt plutonierul Mărcuș, vă rog să veniți și dumneavoastră cu mine la inspectorat, cu dumneaei e o poveste foarte încurcată !

Ina fuma cu un aer plictisit, privind pe fereastră, Crivăț se ridicase însă în picioare distrus, privind cînd la femeie, cînd la milițian, perspectiva de-a nimeri la inspectorat pentru o „poveste foarte încurcată“ nu-l încînta defel ! Apoi fața i se întunecă și mai rău, în ușă apăruse Dumitrescu.

— Poftim ? ! zișe agresiv colonelul. Iar dau de dumneata ? ! !

Locotenentul își aranjă mecanic reverul hainei, incapabil să mai rostească un cuvînt. Milițianul o luase însă

în serios, fu nevoie de insistențele colonelului ca să plece, după care Ina întrebă plat :

— De mine mai aveți nevoie ?

— Nu, zise colonelul, îți mulțumesc. Verificarea a reușit, din păcate ! Haidem și noi, locotenente, hotărî apoi Dumitrescu posomorît, parcă îngrijorat de ceva la care nu se gîndise pînă atunci. Îți urez încă o dată petrecere frumoasă la nuntă ! adăugă el apăsător, privind țintă în ochii negri ai tînărului încremenit.

Și dacă avea să rămînă însărcinată ?... Ce s-ar fi întîmplat *atunci* ? !...

Toni, Toni nu-i vorbise niciodată despre căsătorie, despre orice îi vorbise, dar despre asta nu. Marina, da. Marina îi vorbise dar... ea nu credea, nu credea prea mult, așa, dintr-un instinct feminin, în cele ce i le spunea Marina.

Silvia își acoperi picioarele cu un pled, casa veche era răcoroasă; avea igrasie și asta se simțea, chiar acum la sfîrșitul verii. Nucul mare era de vină ! Nucul mare din spatele casei, care lui Toni îi plăcea atît de mult !

Ce se întîmpla dacă Toni ar fi plecat ? ! Da, dacă pur și simplu ar fi plecat din țară, ea știa că totuși el va pleca, trebuia să plece cîndva, Marina o prevenise despre acest lucru. Nici Marina nu era de găsît. Îi telefonase de șase ori și nimeni nu răspunsese, de parcă... O fi plecat și Marina ? !

Avea să fie o seară lungă. Nu la fel cu cele pe care le petrecea cu Toni, atunci timpul părea că se comprimă în mod ciudat, că fiecare minut, fiecare clipă alerga repede, mult prea repede, ca clipele ultime ale unui om ce știe că are să moară curînd ! Știa și ea că despărțirea asta avea să se producă inevitabil cîndva. Știuse asta bine, dar...

În seara aceea... În seara aceea se plimbaseră toată după-amiaza prin parcul mare de la șosea, mîncaseră păs-trăvi la un restaurant, băuseră un vin bun, ușor, Toni vorbise mereu... Despre ce ?... Da, despre zborul spre alte planete ! Despre poezia altor lumi, a întîlnirii dintre oameni a două lumi, un roman citit de el mai demult, în

care ființe frumoase de pe două corpuri cerești depărtate se întâlneau, se înțelegeau cu greu, dar se înțelegeau, se doreau !... Numai că dragostea lor nu putea fi ! Lumile lor erau totuși diferite, imposibil de trecut erau barierele biologice care îi despărteau... I se păruse o poveste frumoasă, impresionantă prin tragismul ei, finalul acela mai ales, cînd cele două nave se despărteau, undeva în noaptea astrală, departe de sistemele lor solare, pornind spre alt punct spațial, spre alt țel, fără să știe dacă îl vor atinge, fără să știe dacă se vor întoarce cîndva pe „pămînturile“ lor, siguri doar că ei doi, cei doi eroi care se îndrăgiseră... nu se vor mai întîlni niciodată...

O condusesese apoi pînă acasă Toni, vorbindu-i mereu, ea se oprise în sfîrșit în poarta casei, el voise să intre, iar...

Iar ea nu ! Toni nu insistase, îi spusese numai ceva dureros, neplăcut, dar adevărat, cu un zîmbet parcă plictisit ; și se despărțise de ea, fără să-și ia rămas bun. Ca niciodată ! Silvia alergase în casă, plînsese, plînsese simțind că dacă atunci Toni ar fi apărut din senin, acolo în cameră... Și Toni apăruse ! Nu din senin, ce-i drept, la fereastră, îi bătuse în geam rîzînd și spunîndu-i că a uitat să-și ia la revedere. Iar ea deschisese fereastra...

Dulfi — Dulfi era dulăul mare, ciobănesc, rămas de la mătușa care murise — lătră scurt și Silvia tresări, alergă la fereastră, cu speranța că Toni va apărea și acum, totuși, că nu plecase din țară. Nu era însă nimeni, Dulfi lătra la o jăvruță care cocheta cu el prin gard. Silvia se reaseză, dar nu pe pat, ci pe un scaun la masă și începu să numere ochiurile țîșlaifărului lucrat de mătușa.

Marina era de vină ! Simțea ea că Marina era de vină ! O speriasse femeia asta de cînd venise prima dată ! Căci Marina apăruse într-o zi, pe nesimțite, nici Dulfi nu o lătrase, naiba știe cum, se trezise cu ea în casă, privind-o lung.

O întrebase apoi, netam-nesam, de cînd nu-l mai văzuse pe Toni. Și Silvia se speriasse mai rău, crezuse că Marina e vechea prietenă a lui Toni, cea pe care o așteptase el cîndva, cu garoafele roșii în brațe. Marina nu era însă fata aceea, o liniștise spunînd că e rudă cu Toni, dar că e îngrijorată din cauza lor. Că Toni vrea să rămînă în România, „gest prostesc, de licean îndrăgostit“, el

avea „dincolo“ o situație „excelentă“, la care era gata să renunțe „în mod stupid“.

Fiecare cuvînt era pentru Silvia o surpriză. Nu știuse pînă atunci că Toni era venit „de dincolo“, Toni vorbea românește perfect, nu știa că ar vrea să rămînă aici, de ce, pentru ea ? !... Nici că avea „o situație excelentă“ acolo... Unde ? Nu aflase, Marina ezitase să-i spună, o rugase doar „să se gîndească bine“, să nu se joace — ea să se joace ! — cu situația și cu viitorul „acestui băiat“...

Unde putea fi Toni acum ? !

— Așteptați, vă rog, aici. Luați loc, tovarășul general e într-o mică ședință.

— Mulțumesc.

Șeful de cabinet ieși. Locotenent-colonelul Pavel, din nou în hainele civile care i se păreau de împrumut, se lăsă încet într-un fotoliu. Ana și Iulia îl priviră, se așezară și ele una lângă alta pe o canapea albastră, plușată. „Tovarășul general e într-o mică ședință“ ! Știa ce ședință era aceea, șeful lui Pavel intrase cu numai cîteva minute înainte în cabinetul generalului. Privirile lui Pavel se opriră pe o hartă mare a României, ce atîrna pe peretele din față. Acolo undeva, între două pete maronii, era un sat mic, netrecut pe harta aceasta, dar care lui Pavel îi era drag, satul lui, pe care și-l amintea în mod bizar așa cum îl văzuse în copilărie : cu acoperișuri țuguiate, din care, în diminețile senine de iarnă, se ridica alene fumul spre cerul albastru. Cerul care îl fascinase de-atunci !... Și era satul unde oamenii încă îl cunoșteau și-l salutau respectuoși, prietenoși, mîndri parcă, atunci cînd, rar, tot mai rar, se ducea pe acolo. Satul unde îi trăiau încă părinții. Ce vor zice ei și toți oamenii aceia cînd vor auzi ? ! Cînd vor auzi... ce ? ! Care urma să fie „cursul“ acestui „caz“ ?

Din casa lui plecaseră o serie de date, pe calea undelor, fără ca el să știe, era adevărat, dar Pavel cunoștea legea spartană, specificul militar, despre care le vorbise elevilor săi atît ! Putea fi vinovată Iulia, putea fi și maică-sa, dar el era în primul rînd vinovat, el în mod hotărîtor ! Pe

cîmpul de luptă nu te întreabă nimeni dacă te pricepi sau nu, dacă ești prevăzător sau nu, scuzele n-au ce căuta, plătești, dacă îți pierzi oamenii din nepricepere ori prostie, indiferent ! Prostia sau nepriceperea se plătesc !... Așa să urmeze scoaterea imediată din cadrele armate și... Tribunalul Militar ! Și așa era firesc !

Le privi pe Ana și pe Iulia, tăceau amîndouă, cu niște figuri speriate, nedumerite totuși parcă asupra motivului pentru care erau aici ! Lui Pavel i se păru deodată că nu le cunoaște, că erau niște femei pe care le vedea pentru prima dată. Cum putuse să trăiască lîngă femeia asta 19 ani, fără ca ea să înțeleagă, acum, ce fapt grav se petrecuse în casa lor ? !...

Iar Iulia... Repetentă, minciuna cu Costineștii, revistele acelea și... cine știe dacă era doar atît ! Cum de uitase de Iulia ? Cum de ajunsese Iulia să-i mintă în halul ăsta ? ! Iulia, care fusese pînă în urmă cu un an premiantă în toate clasele, Iulia despre care era convins, ferm convins că e o fată absolut rațională, inteligentă, cu care se putea vorbi deschis, încă de la zece ani, ca între oameni mari ! Repetentă Iulia ? ! Profesorii anunțaseră ceva ? Maică-sa știuse ceva ? ! De cînd ? ! Ce ? !... Nu le întrebasese, nu pusese absolut nici o întrebare, i se păreau... da, i se păreau atît de străine ! două ființe cu care acum nu avea ce vorbi.

Simți doar, nu le mai privea, ochii mari ai lui Pavel fixau acum colțul covorului cu desene geometrice de pe podea, simți doar cum una din ele, Iulia sau maică-sa, izbucnise deodată în plîns. Era un plîns năvalnic, din adînc, reținut mult timp, care dură însă doar cîteva secunde. Apoi Ana — sau Iulia, da, Iulia parcă era — tăcu tot atît de brusc și de neverosimil pe cît începuse...

— Unde e ?

— Cine ?

— După cine te-am trimis ? făcu Marina, simțind că îi venea s-o desfigureze pe lungana asta platinată care o privea cu ochisorii ei frumoși și stupizi, ca ai manechinelor din vitrine.

— A, nu era, zise Gina începînd să se dezbrace.

— Ți-am spus să aștepți ! zise Marina, amintindu-și nervii cu care așteptase ea în cofetărie întoarcerea Ginei, nevoită să accepte curtea unui craidon ordinar, aproape trei ore, riscînd oricum să fie văzută, să piardă tot. Așteptase întoarcerea proastei ăsteia, care venise totuși fără vreo mașină după ea, dar și fără să-i rezolve ceva.

— L-am așteptat, se strîmbă Gina, dar m-am plictisit !

— Nu te dezbrăca, pleci înapoi.

Gina se opri, o privi cu ochi răi, spuse repede, cu hotărîrea aceea spontană a oamenilor slabi :

— Ia ascultă, să nu-mi poruncești ! Și să pleci, primesc pe cineva !

— Aici ? !

— Da !

— Ți-am spus, reîncepu Marina pe un ton calm, dar pe care Gina nu-l înțelese cum trebuia, să nu primești pe nimeni.

— Am să primesc ! Va veni într-un ceas.

Marina o plesni fulgerător, aruncînd-o la pămînt, Gina țipă și o privi uluită, cu ochii subit idiotizați, incapabilă parcă să înțeleagă ce se întîmplase, cum de ajunsese pe covor.

— Sus ! Te îmbraci și te întorci acolo, nu vii fără el !

Gina se ridică, chiar repede, tonul perfect calm al Marinei îi spunea acum cu totul altceva, se apucă să-și reîmbrace rochia pur și simplu înspăimîntată.

— Pe cine vroiai să aduci și cînd ? !

— Pe Demetriad, șopti Gina. Peste o oră trebuia să...

— Telefonezi că ai primit o telegramă, trebuie să-l aștepți pe frate-tu, care vine din provincie !

— Am să-i telefonez.

— Acum !

— Cu Demetriad este ceva serios, șopti rugătoare Gina, privind-o cu ochi răi. Ne căsătorim.

— Cretino ! aproape strigă Marina.

— Zău mă ia, Zizi cum s-a măritat cu...

— Gura !... Demetriad e însurat, are patru copii, dintre care unul la facultate ! Marș la telefon !

— De unde știi ? făcu Gina năucită, în timp ce Marina o conducea de cot în camera cealaltă.

— Știi și de povestea cu Gheorghiu, draga mea !

Gina încremeni. O privi îngrozită acum, era clar, nu bănuise măcar că cineva ar fi putut afla asta.

— Telefonează ! o înghionți Marina. Și dacă vii fără omul pe care-l caut, s-ar putea să-ți pară mai rău decât după inelul cu safire !

— Sărut mîinile, cu Geta, vă rog, Mircea Stoican la telefon.

Replica fusese spusă pe nerăsuflăte, auzi la capătul celălalt al firului un „da“ indiferent, mama Getei trebuie să fi fost, apoi glasul ștregăresc al Getei întrebă insinuant, în loc de salut :

— Ai iar o acțiune teribilă, nu-i așa ?

— Geta, iartă-mă și... Crede-mă, aș fi vrut și eu să văd filmul ăsta, dar azi după-masă...

— Ce ai de făcut azi după-masă ? se interesă Geta. Așa, ca să știi. E ceva mai grozav decât tot ce-a fost pînă acum ?

— E ! Dacă vrei, e ceva cu totul deosebit, zise Mircea încet, gîndind cu regret că nu-i va putea spune fetei, niciodată, că el, un locotenent „în primul an de meserie“, avea să prindă și să aresteze azi un spion ! Un spion adevărat, nu ca cei din filmele sau romanele după care se dădea în vînt Geta.

— Nu-i nimic, spuse fata, nu te necăji, înțeleg.

— Geta !

— Înțeleg, fii liniștit, am să mă duc cu Doru la film.

— Geta, n-am timp acum de...

— Dacă nu-ți place Doru, pot să mă duc și cu Andi, păru fata serios nehotărîtă. Merg cu cine vrei tu, alege !

Mircea strînse din dinți cu ochii la hîrțiile pe care le avea în mînă, spuse însă cuminte, liniștit :

— Eu te rog să nu te duci cu nimeni. Dar dacă nu vrei...

— Ei ! Dacă nu vreau ? ! Alo, mai ești pe fir ?

— Atunci, du-te la filmul ăla cu cine vrei ! Nu mai am nimic de adăugat, la revedere ! spuse Mircea și închise telefonul. Abia după asta îi păru rău, nu se făcea să-i închidă telefonul, Geta se dovedise răutăcioasă, dar el

prost crescut. În ultima clipă stricase tot. Nu reușea încă să se stăpînească, să aibă calmul acela...

Ceasul ! Peste un minut trebuia să fie în biroul colonelului.

Încuie rapid fișetul, puse sigiliul, înșfăcă hîrțiile și pachetul de țigări de pe masă, străbătu în fugă coridorul și întrebă din ușă :

— Tovarășul colonel e ocupat ? E cineva la dînsul ?

— Nu, zise Aneta. Așteaptă să vină...

— Pe mine m-așteaptă ! zise Mircea și, după ce bătu la ușă, intră.

Dumitrescu nu era însă „în toane bune“, asta se vedea limpede, privea absent tabloul mare de pe peretele de lîngă ușă, țuguindu-și buzele, părăind că nici nu remarcase intrarea lui.

— Ai adus hîrțiile pentru semnat ?

— Da, zise Mircea înviorîndu-se și se apropie de birou, cu hîrțiile, gata să i le înmîneze colonelului.

— Poți să le rupi liniștit. Stai jos.

Mircea simți parcă o amețeală, se așeză încet în fotoliu, înțelesese într-o clipă ceea ce presimțise din clipa cînd intrase în birou, că „Leopold“... „Leopold“ avea să-i scape iar, chiar și acum, cînd strînsese o mulțime de date despre el, acum cînd...

— Frumos dosar ! începu Dumitrescu pe un ton vădit admirativ, ceea ce era grav. E foarte bun, continuă el, ca material documentar, cînd ai să ieși la pensie și are să-ți vină poate chef să-ți scrii memoriile. Sînt aici o mulțime de amănunte bune pentru literatură. Colonelul făcu o pauză, apoi atacă parcă de-a dreptul îngrijorat : Mircea, băiatule, ăsta nu-i domnișoară de pension, pricepi ? ! Face de șaisprezece ani meseria pe care o face, cum vîd că ai stabilit foarte exact, tu știi cum ! Dar mai e și avocat. Crezi că o să înceapă să-ți povestească ce a făcut aici ilegal ? ! ăsta nu va recunoaște nimic nici cînd îi vei dovedi negru pe alb ! Ce-i cu „probele“ astea din dosar ? Ce-i apa asta de tran-dafiri ? ! Dacă am face prostia să-l arestăm pe baza dovezilor astea, ar trebui să-l eliberăm cerîndu-i scuze.

— Scuze ? ! făcu Mircea.

— Scuze și încă frumos, plus plata unor despăgubiri, pentru că nu el, ci noi s-ar dovedi în instanță că am

încălcăt legalitatea, arestînd un om fără vină ! El ar fi omul fără vină, pricepi ? Pentru că se judecă în funcție de probele existente. Iar probele administrate în dosarul ăsta ar fi ușor de dat peste cap de un bun avocat !

— Dar...

— Mircea, tu ai aflat ce a făcut „Leopold“ în țară. Și asta nu-i rău. Dar trebuie să probezi ! În așa fel încît cel mai al dracului avocat să nu se mai poată lega de nimic !... De ce nu m-ai ascultat ? Ți-am spus cînd a intrat „amicul“ ăsta în țară să te ții de capul maiorului Stoenescu, să-l consulți pas cu pas asupra fiecărei informații primite. El nu-i avocat, n-a făcut nici trei ani de drept ca tine, dar se pricepe din practică la niște chichițe, pe care tu n-ai de unde să le știi ! Și tocmai de astea se leagă avocații la proces... Mircea, înțelege un lucru ! Ar fi nemaipomenit, la vîrsta ta și se pare că ar fi nemaipomenit să-ți poți spune că tu, tu singur, ai dus la cap o acțiune de prindere a unui spion. Dar asta nu se poate decît în romane. Nimeni nu poate face azi singur nimic, așa cum „Leopold“ al tău nu acționează de capul lui, are în spate un volum de informații pe care le consultă înainte de a veni în țară, mijloace de a fi la curent cu ce îl interesează, oameni recrutați sau măcar contactați de alții înaintea lui, curieri care îi fac legături sau îl verifică, dar *singur* nici el nu ar putea face nimic !

Era cel mai lung „discurs“ pe care îl ținuse Dumitrescu vreodată, nici măcar nu-l auzise pe colonel vorbind atît de mult cu cineva. Mircea simți că, în mod inexplicabil, îi venea să plîngă, „Leopold“, era clar, avea să plece liniștit iar, pentru că el, Mircea Stoican... făcuse greșeala despre care în școală li se spusese de atîtea ori, încălcase dealtfel și o dispoziție a colonelului, simțea că dacă l-ar fi trimis acum direct la arest, i s-ar fi părut cel mai normal lucru din lume.

— Ia-ți-l pe „Leopold“ ! făcu Dumitrescu deodată, împingînd dosarul. Stabilești împreună cu Stoenescu un plan minuțios pentru materializarea probelor. Dar nu faceți nici un pas pînă nu revine amicul în țară. Totul să fie însă pregătit atunci la milimetru ! Acum șterge-o de la „Leopold“ la Leo, îl înlocuiești pe Mihai, care are altceva de făcut.

— Am înțeles, zise Mircea ridicându-se cu dosarul sub braț.

— Mircea ! Fata aia frumoasă cu care te-am văzut alaltăieri de braț se numește Geta Spiridon ?

— Da, făcu Mircea năucit de întorsătura pe care o luase discuția și amintindu-și că o nenorocire nu vine niciodată singură. Oare ce avea să mai audă și despre Geta ? !

— E un om de nădejde, zise colonelul cu un ciudat aer meditativ. Dacă o iubești, aș zice să n-o scapi, poate fi un tovarăș de viață adevărat și așa ceva nu găsești pe toate drumurile.

— O... O cunoașteți ?

— Da. M-a fiert ca o obrăznicătură întâi, părea superficială și încăpățînată ; la o anchetă pe care am făcut-o anul trecut. Eu greșisem. Cînd am înțeles și-am făcut-o să priceapă despre ce era vorba, ne-a ajutat mult, într-un caz care era mai ceva decît „Leopold“ al tău. Și-a făcut niște supoziții în legătură cu desfășurarea în continuare a evenimentelor în care n-am crezut. Eu n-am crezut ! Și ipotezele ei s-au dovedit exacte, punct cu punct. Spune-i asta !... Iar în ce te privește, nu fi necăjit, „Leopold“ va mai veni, iar eu nu aplic principiul cu greșeala. Știi care !

— Nu.

— Mi l-a zis unul ieri, rîse Dumitrescu. „Cine nu muncește nu greșește, iar cine nu greșește e promovat“. La revedere !

Portarul hotelului, cu epoleții lui auriți și haina plină de fireturi, o înfricoșa. O făcea să se simtă neînsemnată, străină în strada asta plină de doamne și mașini elegante. Ce căuta ea în definitiv aici, în fața hotelului ăsta ? !

Tocmai acum privea portarul spre ea, masiv, grav, impresionant cu șapca lui bine fixată, pe care lăsa impresia că nici noaptea nu și-o scoate măcar ! Îi amintea de un general bătrîn, gras și plin de importanță, pe care-l văzuse într-un film vechi, trecînd în revistă trupele care mărșăluiau impecabil prin fața lui. Privirea portarului lunecă

însă mai departe, omul se repezi deodată, cu mișcări de bondar în panică, să deschidă portiera unei limuzine care tocmai oprise în fața hotelului. Și-atunci Silvia se strecură prin spatele lui ca o umbră, cu pas pe care totuși îl dorea degajat, se îndreaptă repede spre recepție, cu gând să întrebe și aici, era al treilea hotel în care intra, de Toni.

Nu mai ajunsese însă la recepție, se opri încremenită în holul hotelului. Toni era acolo, pe o canapea largă de piele maronie, scutura cu eleganță scrumul țigării într-o scrumieră de pe masa joasă, pe care se zăreau prospecte turistice multicolore.

Nu era singur ! Silvia crezu întâi că era cu Marina, dar femeia care era cu Toni întoarse tocmai atunci capul, nu, nu era Marina, era tot o femeie frumoasă, tot elegant îmbrăcată, dar cu nas cîrn și gură mare, senzuală, cu păr ce bătea în roșu.

Silvia se ascunse după unul din stîlpii masivi ai holului. Toni nu o văzuse, părea să nici nu mai vadă nimic altceva decît pe femeia frumoasă, care-l asculta cu un aer amuzat, picior peste picior, fumînd și ea o țigară lungă, prinsă într-un țigaret subțire, gălbui.

Apoi din stradă pătrunse în hol o altă femeie tină, zveltă, îmbrăcată cu un pulover pe git și fustă sport, cu poșetă pe umăr, care trecu prin dreptul portarului cum ar fi trecut pe lîngă un stîlp și care merse direct la masa unde era Toni și femeia cealaltă cu păr ce bătea în roșu. Se salutară monosilabic, Toni și femeia care era cu el păreau încîntați de venirea ei, se așeză alături de ei pe un fotoliu și scoase din poșetă tot o țigară lungă. pe care Toni se grăbi să i-o aprindă.

— Pe cine căutați ?

Era vocea portarului ! Nu-l auzise niciodată vorbind, dar era în mod cert vocea portarului cu fireturi, apăruse în spatele ei, plimbîndu-se maiestuos. Da, el era, o privea cu un aer indiferent, mirîndu-se că ea era acolo, ca de o găină cu picioarele împiedicate, care ar fi apărut subit în mijlocul holului somptuos și lustruit.

— N-auzi ? Pe cine cauți dumneata ?

Vocea nu-și pierduse tonul de indiferență, trecuse doar la „dumneata“, un dumneata subliniat, ce părea să spună mai repede „mătăluță“ sau „fă, asta“ ! Ce avea să urmeze ?

Și ce i-ar fi putut răspunde ? ! Ce căuta de fapt ea acolo ? !...

Portarul o privi mai atent, măsurînd-o acum din cap pînă în picioare cu o mișcare ondulatorie cam din burtă care îi însoți studiul, ochii i se opriră pe pantofii Silviei, zise șoptit, apucînd-o de braț.

— Șterge-o ! Repede, pînă nu chem miliția !

Dumitrescu trînti receptorul. Fusese unul din acele telefoane pe care le ura. Un individ îl plictisise cu o introducere lungă, pe care colonelul o ascultase mormăind „da“ și citind între timp hîrtille pe care le avea în față, pentru ca în cele din urmă pisălogul să treacă la subiect, interesîndu-se dacă Dumitrescu nu cunoștea pe cineva prin care să se obțină urgent mobilă stil, de care avea neapărată nevoie, pentru fiică-sa. Discuția odată ajunsă la acest punct fusese încheiată operativ de colonel, care închisese pur și simplu telefonul, cu sentimentul că făcea totuși o greșală. Încă nu învățase să refuze „inteligent“, adică să promită fără a face nimic.

Încercă să se concentreze din nou asupra dosarului pe care îl avea în față, constată că era incapabil s-o facă. Avea de aproape o oră un sentiment bizar de neliniște, simțea parcă ceva în neregulă, ca un pericol ascuns și foarte apropiat. Nu, nu reușea să se concentreze, deși peste un ceas și jumătate ar fi trebuit să termine neapărat de studiat materialul cu care urma să se prezinte la general.

Ce se petrecea ? Ce era cu el ? Oboseala ? !

Dormise într-adevăr doar vreo trei ore în noaptea trecută, în mașină, asta putea fi una din cauze, dar nu era totuși ea.

Descoperi dintr-o dată ! Era sentimentul clar că greșise ! Într-o problemă de ansamblu, de anvergură, greșise în mod cert și grav, el !... Nu avea oameni cu care să răspundă situației în care se aflau ! Și pentru asta el era de vină ! Doar el !

Doi ofițeri erau în concediu, acum vara, dar trebuise să le dea drumul la amîndoi, erau niște chestiuni de să-

nătate și de familie pe care ar fi fost o prostie să nu le-nțeleagă. Alt ofițer era în spital de-o lună, contractase o boală parșivă în urma unor nopți petrecute într-o misiune, care, culmea, nu se soldase barem cu un succes !... Alți cîțiva erau plecați în țară, prinși pînă peste cap în acțiuni din care nu-i putea rechemă.

Acum ar fi avut nevoie de Stoenescu și de Vlad ! De experimentatul, de „rutinatul“ Stoenescu, așa cum îl numeau unii care desconsiderau în mod gratuit ceea ce era totuși bun în rutină. Da, de perseverentul, de hîrșitul Stoenescu ar fi avut nevoie ! Și de Vlad ! Uite însă că maiorul Stoenescu plecase să-și înmormînteze mama, iar Vlad, oh, Vlad, ofițerul „cap limpede“, omul capabil să prindă informații din zbor, parcă jucîndu-se, tipul flegmatic, niciodată în criză de timp, capabil să descopere fire doar de el văzute și să se încăpățîneze să meargă „pînă în pînzele albe“, pentru a le da de cap, Vlad care știa să cadă mereu în picioare și să se descurce perfect în orice situație, tocmai Vlad îi făcuse cea mai cumplită figură, lăsîndu-se păcălit de femeia aceea, ca un începător.

Din tot serviciul, rămăsese acum doar cu locotenentul major Mihai, care se împotmolise în anchetarea lui Leo Maican, cu puștiul ăsta de Mircea, abia venit din școală și cu cele două femei ofițer, Ina și Aura, care aveau însă de rezolvat alte misiuni, pe specificul lor. Și... cu mai cine ? A, da, cu Magda ! Dar cu o Magdă pe care nu mai putea conta integral, o Magdă prea afectată de starea lui Vlad, a Magdă nedormită, cu mintea prea înfierbîntată pentru a i se putea încredința o misiune de mare complexitate.

Ce ce petrecuse cu Magda ? ! Ce era între ea și Vlad ?

Dumitrescu fusese convins cîndva că poate să-și dea seama de relațiile care există între un bărbat și o femeie dintr-o singură privire. Asta... pînă îi cunoscuse pe ăștia doi ! Vlad și Magda își vorbeau foarte degajat, păreau foarte apropiați, dar colonelului îi era imposibil, și nu numai lui, să-și dea seama dacă era doar atît, dacă era vorba doar de o colegialitate perfectă sau de un sentiment mult mai puternic. Crezuse că nu era totuși nimic deosebit, Magda se amuzase întotdeauna de telefoanele pe care le primea Vlad, dar iată că acum, ochii Magdei, ex-

presia feței ei când vorbise de Vlad păreau să dovedească... cu totul altceva.

Stoenescu, Vlad, Magda !

Simțea că „scăpa situația din mină“, că nu mai avea oameni cu care să acopere un volum mare de muncă, într-un timp scurt, și că pentru asta el era de vină, el, Dumitrescu !

Refuzase în mod repetat să-i fie completată schema serviciului cu un număr de ofițeri, la care problemele de care răspundea i-ar fi dat dreptul ! Spusese, o spusese cu liniștea aceea care ascundea de fapt altceva, că ei se vor descurca și așa ! Și reușiseră ! Timp de aproape doi ani reușiseră să se descurce într-adevăr de minune, dar nu prevăzuse că se putea ivi și o situație ca asta. Când și oamenii care îi rămăseseră erau obosiți, nedormiți, copleșiți de un quantum de sarcini care îi epuizase treptat. Punctul ăsta critic era doar picătura ultimă într-un pahar !

De ce făcuse asta ? ! De ce le impusese și pînă acum ritmul său de lucru ? ! Ritmul său ? ! Dar el era antrenat, obișnuit cu ritmul ăsta din alți ani, când nu se putea altfel, și simțise, da, simțise din plin, pe propria-i piele, consecințele acestui ritm, despre care doctorii îi vorbiră atît !

De ce îi forța și pe ei, îi forța chiar dacă în mod indirect, făcîndu-i să se antreneze singuri într-un ritm căruia alții nu i-ar fi putut face față, de ce îi obișnuise să-i adopte stilul, ei, oameni tineri, pentru care timpul însemna altceva decît însemna pentru el ! Cum de nu-și dăduse seama de asta pînă acum ? !

Nu cumva Vlad... Nu cumva momentul de neatenție al lui Vlad, lipsa lui de perspicacitate, când se lăsase otrăvit, era o consecință a acestui ritm ? !

Da, Vlad fusese într-o zi liberă când făcuse prostia de-a se lăsa păcălit de Marina. Dar o zi liberă pe care el, Dumitrescu, i-o acordase, după ce, timp de două săptămîni, Vlad lucrase „întins“, aproape zi și noapte ! Nu dăduse semne de oboseală, Vlad nu dădea semne de oboseală niciodată, își păstra același aer flegmatic, același ritm aparent lent de lucru, imperturbabil parcă la tot și toate, deși colonelul știa că ritmul acesta necesita în mod paradoxal o mare concentrare nervoasă. Pentru că Zețaru

nu greșea !... Nu greșea niciodată !... Atunci ? ! Cum de greșise tocmai acum ? !

Cum de el, el, Dumitrescu, își permisesese o asemenea... extravaganță, lăsându-se tirît de... orgoliu ! ? Da, orgoliu era numai, o vanitate ieftină, cînd refuzase mereu să-și completeze schema serviciului cu oamenii necesari !

Sfidase ! Sfidase, purtat de-o ambiție ridicolă, experiența de viață a altor șefi de servicii, sfidase o experiență de zeci de ani, sfidase munca unor oameni care calculaseră probabil exact nevoile de personal, vrusese ca el, singur, să fie altfel decît toți ceilalți șefi de servicii !

Și mai grav i se păru, descoperise iarăși acum, deodată, că imprimase această notă și oamenilor pe care îi conducea. Nu tuturor, desigur, Stoenescu plutea undeva departe de asemenea stări afective, dar Vlad ! Magda ? ! Nu străluceau nici unul prin modestie, deviza lor, a amîndurora, era „Modești să fie cei ce au de ce !“... Iar el, el care aproape albise pe coridoarele și în birourile ministerului ăstuia, unde văzuse și auzise atîtea — aproape jumătate din păcate avînd cauză directă sau indirectă vanitatea omenească — îi lăsase în pace, trecîndu-le cu vederea, erau ofițeri buni, prea buni „pentru a-i cicăli cu fleacuri“ !

Nu cumva și infatuarea, convingerea că el este extraordinar, îl făcuse pe Vlad să se lase păcălit de Marina ? !...

Și toate astea trebuise să le descopere tocmai acum, cînd fiecare minut era drămuț, cînd...

Telefonul sună lung, se vede că Aneta nu mai reușise „să-l scape“ de cineva. Aneta, căreia, de asemenea, îi impunea un ritm drăcesc, pe care o învăța „să-i fenteze“ pe cei ce îl căutau, Aneta care nici măcar nu era ofițer, ci numai salariat civil !...

— Da !

— Tovarășul colonel Dumitrescu ? !

— Da !

— Doctor Aurel Moldovan la telefon.

A ! Era doctorul care îl îngrijea pe Vlad. Colonelul îl cunoscuse bine, în urmă cu un an, cînd Moldovan fusese amestecat într-o afacere scabroasă, absolut fără vină ! Dumitrescu — și Magda, da Magda mai ales, dar fără ca despre asta Moldovan să știe — reușiseră să-l

scoată pe doctor din încurcătura aceea penibilă. Era un om stăpîn pe meserie, acest Moldovan, pe care colonelul îl aprecia mult.

— Tovarășe colonel, bine că vă găesc, este grav. Am comunicat și...

— Ce-nseamnă grav ? !

— ...Nu cred... că mai e ceva de făcut... Am încercat tot, dar...

Dumitrescu sări deodată în picioare, începu pe un ton scăzut, dar care creștea ca o apă :

— Ascultă ! zise el. Să nu-mi spui asta ! N-am auzit ! ! Faceți ce știți, dar vreau un alt rezultat ! ! ! Nu se poate, pricepi ? ! !... Stai ! făcu el apoi deodată. Vin eu acolo !

— Cînd veniți ? se interesă doctorul parcă cu o în-
doială.

— Acum ! În clipa asta !

Închise telefonul, zvîrli dosarul în fișet, încuie și se opri în ușa secretariatului.

— O mașină, repede, să vină în față !

— ...N-avem, făcu Aneta pierdută, intuind tensiunea colonelului.

— Cum ? ! !

Nu mai așteptă însă explicațiile, dacă nu erau, nu erau, îi cunoștea pe șoferi, nu ar fi plecat nici unul fără rost, cobori scările în fugă, se aruncă în mașina lui, deși își jurase să nu mai conducă niciodată în stări din astea de enervare, doctorii... Ah, doctorii !

Vlad ! Ar fi fost posibil ! ? ! Ar fi fost posibil ca lunganul blond și zîmbăreț, vlăjganul ăla flegmatic cu nervi de oțel, omul care nu-și plombase în viață măcar o măsă, să... Nu ! hotărî colonelul, doctorii se înșelau ! Se înșelau în mod cert !...

Și totuși... Moldovan nu părea unul din oamenii care să se înșele în meseria lui...

■

— Iar ! ? făcu Nicolaide bătînd cu ambele palme în birou și ridicîndu-se brusc în picioare. Eu nu mai înțeleg ! Ce vreți, de fapt ? Să nu mai terminăm niciodată ? !

Marius se trăgea de nas, părînd cu totul absent, Nicolaide se întrebă chiar dacă îl auzise. Ștefănescu își ștergea ochelarii în tăcere, preocupat parcă să-i lustruiască perfect, Ioana fuma pe fotoliul din stînga, lîngă casa de fier, privindu-l cu un aer muștrător.

Nicolaide își dădu seama că, în fond, ar fi trebuit să-l felicite pe Marius ! Hîrtia pe care tînărul i-o pusese pe masă cu cîteva minute mai devreme era schița unei noi modificări a produsului, care, după calculele făcute, ar fi trebuit să perfecționeze atît calitatea, cît și modalitatea de obținere. Numai că Marius îi pusese pe birou o hîrtie asemănătoare cu cîteva zile înainte și atunci Nicolaide înțelesese, „virase“ urgent orientarea experimentărilor, aminase raportul către minister — iar cei de la minister îl avertizaseră că era „ultima amînare pe care le-o acordau“. Trebuia totuși să dea și ei ceva concret, să raporteze ! Și ar fi putut să se încadreze în termenul pe care... pe care și-l fixaseră singuri, fir-ar să fie ! încă de acum două săptămîni ! Ar fi putut încheia și preda lucrarea, dacă acest Marius n-ar fi venit mereu și mereu cu modificări, ingenioase, desigur, dar care... tergiversau. Totuși, soluția ultimă, hîrtia asta de pe birou, era cu adevărat remarcabilă, da, ar fi trebuit să-l felicite... În loc de asta, Nicolaide se auzi strigînd la Marius :

— Pînă cînd vrei s-o lungim ? Dacă „au să-ți vină idei“ din trei în trei zile, teoretic, produsul va tinde spre perfecțiune, iar practic, nu va fi realizat niciodată ! Nu pricepi ? !

— Asta, ultima, obiectă Marius rar și zîmbitor, e mai mult ideea nevesti-ti ! Așa că ar fi cazul, tovarășe director, să o feliciți pe ea !

Nicolaide, care tocmai se pregătea pentru o nouă „fili-pică“, rămase ca un general care constată subit că are flancul stîng completamente descoperit, datorită unei trădări incredibile, dar evidente.

— Ioana ? ! îngîină el. Ideea ei ? ! !

În definitiv, ce căuta Ioana aici ? ! Cum „ideea ei“, cînd ea nici n-ar fi trebuit, Nicolaide era convins că ea nici nu cunoștea mersul experimentărilor în ansamblu ! ? Cum dracu era ideea ei atunci ? !

— Da, dragul meu, atacă Ioana cu o figură poznașă, închipuie-ți că și eu pot avea idei ! Iar felicitările sînt gata să le primesc și-acasă, nu te obosești acum.

Stătea picior peste picior, cu o atitudine care lui Nicolaide i se păru cam „de vampă“, arunca acum impertinent rotocoale de fum spre tavan ! Asta era studenta cuminte și parcă plină de complexe cu care se însurase acum un an ? !...

Ștefănescu tuși încurcat, ca și cum ar fi asistat fără voia lui la o scenă neplăcută de familie, s-ar fi spus că ar fi preferat să plece din cameră, spre laboratorul lui.

— Dumneata auzi ? ! îl întrebă înfuriat Nicolaide. Cum „ideea Ioanei“, cînd m-ai asigurat că, din tot institutul, noi trei, numai noi trei cunoaștem ansamblul experiențelor ? ! Ce-nseamnă asta ?

Ștefănescu tăcea, își puse ochelarii cu grijă, s-ar fi zis că își pregătea răspunsul cu mare atenție, pentru a nu spune ceva neconvenabil. Ioana i-o luă însă înainte și zise simplu, în timp ce strivea cu gesturi repezi, enervate, țigara într-o scrumieră :

— Ei bine, uite că am aflat ! Unde e catastrofa ? !

— Cum „ai aflat“ ? ! Cine ți-a spus ? !

— Tu.

— Cum ? ! ! sări Nicolaide.

— Azi un cuvînt, mîine altul, într-o zi o hîrtie pe birou, cînd „m-ai primit în audiență“. Sincer vorbind, nu rezist să nu aflu ceva care mi se ascunde ! Nu rezist ! Și cum am efectuat aproape cincizeci la sută din experiențe, ba am mai ajutat și colegilor de la doi, explică Ioana, nu mi-a fost prea greu să pricep tot ! Dar astea sînt fleacuri, zise ea expeditiv, în definitiv, problema care se pune acum este alta.

— Dacă să continuăm experiențele pe vechiul făgaș, o completă Marius, ca să poți raporta ministerului, sau să mergem pe noul drum, pentru a face o treabă completă, pînă la cap !

— Noi singuri ne-am angajat să predăm lucrarea la un termen, care e deja depășit ! se aprinse Nicolaide. Și lucrarea se dovedește mai mult decît utilă și în forma actuală !

— De acord ! zise Marius. Dar e o cercetare, nu ? S-ar fi putut foarte bine ca ipotezele mele — lui Nicolaide i se păru că „mele“ fusese subliniat — să nu se dovedească viabile, de-aia experimentăm, nu ? Riscul e admis din capul locului, cei de la minister sper să înțeleagă.

— Dumneata nu zici nimic ? ! se întoarse Nicolaide spre Ștefănescu. Voia neapărat să audă și părerea lui, tăcerea discretă a șefului de lucrări i se părea complice !

— Mda, încep Ștefănescu bătrînește... În... conjunctura actuală, în care... trebuie să ținem cont de o serie de...

— Lasă-mă, te rog, cu conjunctura ! se enervă Nicolaide. Ce părere ai ? !

— Conjunctura este foarte importantă ! observă Ștefănescu netulburat. Cred că ar trebui să ne sfătuim cu toți... factorii interesați...

— Tovarășe Ștefănescu ! o luă Nicolaide altfel. Eu te întreb limpede : ce crezi că e bine să facem cu experiențele ? Asta vreau să știu !

— Păi... eu sînt de părerea lor, dacă este așa ; adică să realizăm un produs superior, din moment ce... o putem face, nu ? Mai cred, de asemenea, că ar trebui totuși să ne bucurăm că în institutul nostru avem cadre tinere atît de valoroase și... pasionate pentru...

Nicolaide observă că Ioana îi dăduse un cot total neacademic lui Marius, vrînd parcă să spună : „Auzi, cadru tînăr valoros, de noi e vorba !“ De cînd își permitea Ioana astfel de gesturi familiare cu Marius ? !... Care nici nu clipise !

— Mda ! continuă Ștefănescu. Și cred că timpul în cazul acesta nu contează... chiar atît de mult, e știut că...

— Timpul contează enorm ! răbufni directorul din Nicolaide, întrerupînd, timpul valorează, în cazul nostru, mai mult decît vă închipuiți ! Pot să vă spun, continuă el iritat, dar se opri : Pot să vă spun că... nu pot să vă spun nimic ! făcu el deodată înfuriindu-se pe sine și trîntindu-se iar în scaunul din spatele biroului. Pivotă însă și se întoarse aproape cu spatele la ei.

— Asta e de-a dreptul minunat, exclamă Marius perfid, admirîndu-și unghiile. Mai era un tip prin anti-chitate, continuă el netulburat, care zicea că „știe că nu

știe nimic“ ! După cum văd, s-a produs de-atunci o evoluție remarcabilă !

Ioana pufni în ris, Ștefănescu părea gata să argumenteze mai departe, prea puțin deranjat de întrerupere.

— Ei bine, se răsuci Nicolaide spre ei, aplecându-se peste birou, cu ochii țintă la Marius, ție ți-am spus aseară ceva, află atunci, aflați, dacă este așa, că există pericolul iminent ca în străinătate să se realizeze produsul acesta, înaintea noastră. Nu într-o formă „ideală“, ce-i drept, dar curînd ! Și că, adăugă Nicolaide pe un ton și mai scăzut, suspecti de divulgarea secretului sînt cei ce cunosc lucrările în ansamblu ! Adică noi patru !

Privirile tuturor se opriră asupra lui, Nicolaide se răsuci cu scaunul iarăși, începu să bată darabana pe cristalul biroului privind cu ochii visători pe fereastră. Părea interesat dacă va ploua.

Fără îndoială, nu sînt bun de cercetător penal ! gîndi Mircea Stoican. Și se întrebă imediat dacă în general era bun de ofițer de securitate. Cu „Leopold“ capotase complet, la ora asta „Leopold“ se îndrepta probabil liniștit spre aeroport, cu Leo Maican, pe care îl avea în față acum, avea să sfîrșească pesemne asemănător. Locotenentul major Mihai avea mai multă experiență decît el, asta fără îndoială și îl anchetase ore în șir pe acest Ernest Müller alias Leo, fără să reușească să scoată nimic. Iar acum el... ce ar fi putut să-i spună lui Leo, pentru a-l face să priceapă că nu mai avea rost să tacă ? !

Intrase abia de cinci minute în cameră acest Leo, Mircea îi vorbise convingător, Mihai îi probase înainte că se face vinovat de încălcarea legilor țării din care plecase cîndva, pentru cel puțin trei fapte condamnabile... Iar Leo tăcea, tăcea în continuare, parcă nici n-ar fi fost aici în cameră, parcă nu cu el se vorbea. Ce să-i mai spună ? ! Ce-i spusese atîtea ore Mihai ? ! El, Mircea, își epuizase argumentele în patru minute, simțea că nu mai avea altele, că...

Leo fuma liniștit, surîzător, înțelegînd parcă încurcătura în care era locotenentul.

— Domnule anchetator, începu deodată Leo în românește, spre uimirea lui Mircea. Erau primele cuvinte pe care le scotea, vorbea cu o voce puțin răgușită, fără pic de accent străin, cumva grav, dar mereu zîmbitor. Dragă domnule anchetator, nu are rost să vă pierdeți timpul, eu n-am să spun nimic din ce vă interesează ! Nu vă faceți iluzii, continuă Leo. Știu că, după repriza de amabilitate, va urma alta. Întîi nu-mi veți mai da țigări, apoi apă, după asta veți începe cu celelalte presiuni pe care, de cînd lumea, toate serviciile de contrainformații le folosesc cînd pun mîna pe un spion. Repet, nu vă faceți iluzii, nu voi vorbi ! Colegii mei n-au făcut rău pe teritoriul acestei țări, vreau să spun, n-au făcut un rău pe care să îl detest ca om ! N-au ucis, n-au prădat, au șterpelit doar secrete ! Ei și ? Dumneavoastră i-ați condamna ! Pe baza mărturiilor mele, iar asta nu-mi convine defel, domnule anchetator ! Am sentimente umanitare, dacă puteți crede asta ! Și m-am pregătit în mod special, în mod cu totul special, pentru a nu mă determina să spun ceva despre ei... Priviți, domnule locotenent, poate veți comunica șefilor dumneavoastră și ei vor înțelege că e inutil să vă pierdeți vremea cu mine !

Mircea nu mai reuși să-și stăpînească expresia feței, privea cu ochii aproape îngroziți, palma stîngă pe care Leo Maican o deschisese brusc, o întinsese spre el cu un gest ca de ritual și în care, cu cealaltă mîna, strivea încet, zîmbitor, țigara aprinsă.

— Un gin, Ginișor ?

— Da, acceptă Gina, cocoșîndu-se alături de Toni pe un scaun înalt.

— Un gin, pentru domnișoara ! comandă Toni pocnind din degete spre barman.

— Cu gheață !

— Cu gheață ! completă Toni comanda și se întoarce spre Gina : Cum mai merge cu Demetriad ?

— Bine. Marina m-a mințit că e însurat, dar nu e.

— Și vrei să-l însori ? rîse Toni, jucîndu-se cu micile cuburi din paharul pe care-l avea în față.

— Vreau.

Barmanul puse alt pahar în fața Ginei și se îndepărtă, la un semn discret al lui Toni.

— Bravo ! Și-atunci de ce ți s-au înecat corăbiile ?

— Mie ! ? făcu Gina cu un aer de mirare nemaipomenită.

— Ție.

— ...Ah, sînt disperată, se hotărî ea subit.

— Ce vorbești ? ! De mult ?

— Nu rîde ca un prost, nu știu ce să mă fac cu... cineva. Mi-a spus să caut pe... altcineva, care... L-am găsit, dar nu vrea s-o vadă ! Pe persoana cealaltă ! Care m-a trimis după el, încheie Gina, sorbind din pahar. Ai o țigară ?

— Am. Cînd ai inventat povestea asta cu cineva și altcineva și pentru cine ? rîse Toni, în timp ce-i oferea foc.

— N-am inventat nimic ! se burzului Gina.

— Ba da, surîse Toni, e la modă să inventați povești misterioase, asta vi se pare că e mai „interesant“.

— Crezi că-mi arde acum să inventez ! ? se supără Gina.

— Ei da, acceptă Toni gînditor. E destul de prost, în cazul ăsta, Marina e o femeie a dracului !

— Nici nu știi ce a dracului e ! izbucni Gina... Dar... de unde știi că e vorba de Marina ? ! întrebă ea realmente nedumerită. Te-a pus și pe tine să-l cauți pe... omul acela ?

— Da, minți Toni. Și încă de două ori !

— Știi atunci despre cine e vorba ?

— Bineînțeles.

— Și n-a vrut să o vadă, nici cînd i-ai spus tu ?

— N-a vrut, păru necăjit Toni.

— Ei, spune-mi acum ce mă fac eu cu nebuna ?... M-a și pocnit, cînd m-am întors mai de dimineată, fără să-l găsesc. Mi-a zis să nu vin fără el ! Mi-e frică pur și simplu să merg acasă !

— E groaznic, într-adevăr, acceptă Toni. Ție de ce ți-a spus că nu vrea s-o vadă pe Marina ?

— Că știe ce vrea, dar el nu se mai ocupă cu de-astea ! Că n-ar avea hirtie. Asta a zis să-i spun Marinei ; asta după ce am insistat. Ce naiba hirtie o fi ? Nu cumva... e ceva cu fals de bancnote ? ! se neliniști Gina.

— O, nu ! rîse Toni.

— Nu ! ? Atunci e bine. N-am chef să am încurcături cu miliția ! Ăștia cînd te iau o dată la ochi... Nu știu însă cum să scap de nebună !

— Foarte simplu. Du-te acasă și spune-i că am să vorbesc eu cu Burlea și de data asta îl conving s-o întîlnească.

— Cu Burlea ! ? Ah, înseamnă că nu-i aceeași persoană !

— Da' cine ?

— ...Nu pot să-ți spun.

— Atunci nici eu nu pot să te-ajut, încheie Toni discuția și făcu semn barmanului să-i mai aducă de băut.

Gina ezită privindu-l lung, apoi ceva se învîrți totuși în căpșorul ei, își scoase oglinjoara din poșetă, se fardă și zise din vîrfurile buzelor :

— Ba poți... Dă-i tu un telefon, se pisici Gina. Și întreab-o... Nu ! zise ea, nici așa nu-i bine.

— Așa de ce nu mai e bine ! ?

— Am impresia că mă tragi de limbă ! explică Gina deodată.

— În regulă, zise Tony, nu te mai trag de limbă, lasă-mă-n pace !

IX. Lasou pentru himere

Magda tocmai se pregătea să iasă din cameră, se întîlniră în ușa biroului acum gol. Părea grăbită.

— Ai terminat cu documentarea ? întrebă colonelul.

— Da. Ați fost la spital ?

În mod clar, Magda împrumutase „stilul de conversație“ al lui Vlad, ale cărui replici se bazau aproape exclusiv pe întrebări.

— I-ai promis lui Vlad să rezolvi cazul Marina ?

— Sigur, zise Magda. De ce ?

Asta nu ! Spontaneitatea prea deschisă, prea bătaioasă a Magdei nu-i plăcea lui Dumitrescu, prefera în acest

sens maniera de a răspunde a lui Stoenescu, care cîntărea parcă fiecare cuvînt spus.

— Era să-l omori, trînti plat colonelul.

— Pe Vlad ? ! Eu ? !

— Medicamentele nu mai au nici un efect asupra lui, spuse Dumitrescu închizînd ușa și începînd să se plimbe încet prin cameră. Este nevoie acum de dorința lui puternică de a trăi ! Fără să-ți dai seama, îi luaseși tocmai... mobilul pentru care el ținea să trăiască, motivația care făcuse ca organismul lui să depășească punctul critic ! După discuția pe care ați avut-o, starea lui s-a înrăutățit, adăugă Dumitrescu și rămase bosumflat, privind la Magda, care îl privea cu ochi mari, incapabilă să rostească o vorbă.

— I-am spus, păru să încheie colonelul, așezîndu-se însă pe un scaun, i-am spus adineauri că Marina a dispărut. Că este singurul om care o cunoaște și că trebuie neapărat arestată... Asta are să-l pună pe picioare, sînt sigur. Sau cel puțin sper asta, reveni Dumitrescu, îngrozindu-se la ideea că, totuși, Vlad ar fi putut muri. Era a doua gafă de acest fel pe care o făcea în ultimele 24 de ore, prima fiind cea cu fiică-sa, își dădu seama că orele de oboseală începeau să-și spună cuvîntul. Eu sînt oricum mai vinovat decît dumneata, adăugă Dumitrescu repede, pentru starea de oboseală în care era Vlad cînd a reușit să-l otrăvească Marina.

— Dumneavoastră ? ! sări Magda cu aceeași spontaneitate nemaipomenită, care făcea ca fiecare vorbă a ei să pară o lovitură de floretă. Și eu ? ! Marina e vinovată ! Ea singură ! Am descoperit în hîrțiile astea că a locuit în Sibiu, pe aceeași stradă și la același număr cu Vlad ! Perioada copilăriei și adolescenței ! Cînd probabil nu era cea de azi ! Pe asta s-a bazat Marina ! Așa a reușit să-l păcălească ! Ea singură, doar ea e vinovată ! Și... Sper că nu-i adevărat că a dispărut ? !

— Ba da, din păcate.

— Cum „a dispărut“ ? ! făcu Magda părăind de-a dreptul rînită, dar și întăritată de replica lui Dumitrescu. Ochii îi ardeau acum, albastrul lor părea să se închidă, să se întunece în mod neverosimil, căpătînd tot mai mult nuanța

aceea viorie, „ochi științifico-fantastici“, cum spunea cândva Vlad, amuzat de reacțiile ei.

— O s-o găsim noi, o liniști colonelul. Dar deocamdată, nu-i la serviciu, nu-i acasă, nu-i nicăieri. Nimeni n-a văzut-o, parcă a intrat în pământ.

— Pașaportul pe care v-am rugat să mi-l procurați e gata ? se interesă atunci Magda cu un calm ciudat.

— Va fi. Într-o jumătate de ceas.

— Pe Marina Tarn am s-o găsesc eu, spuse Magda rar, foarte scăzut. Dar ochii i se îngustaseră ușor, culoarea lor devenise acum aproape mov, un mov ciudat ca și liniștea tonului ei.

— Unde-o găsești ?

— Habar n-am ! Oriunde ! În două zile cel mult, o găsesc, spuse Magda și adăugă : Vă promit !

— Ai iarăși o idee ?

— Da. Permiteți să plec ?

— Dacă dai de Marina, nu acționezi fără să-mi spui !

— Am înțeles.

Coborîră împreună, Dumitrescu se urcă în mașină, urcă și Magda, colonelul o întrebă unde s-o lase.

— La primul bar care ne iese-n cale, zise Magda.

După ce-o lăasă „la primul bar care le ieșise-n cale“, Dumitrescu se îndreptă grăbit spre institutul unde lucrau soții Nicolaide. Secretara nu-l cunoștea, ridică privirea de pe foaia de hîrtie din față și-l întrebă plictisită ce dorește. Dumitrescu își spuse numele, intră în cabinetul lui Nicolaide, care îl aștepta în mod evident, își strînseră mîinile.

— Beți o cafea ?

— Nu, mulțumesc. V-ați mai gîndit ?

— Luați loc, vă rog, zise Nicolaide și abia după ce se așezară întrebă : Credeți că am putut să dorm ? Azi-dimineață am venit la cinci aici, am verificat personal sistemul de alarmare.

— Funcționează.

— Perfect ! În ceea ce privește oamenii însă... sînt cei trei, dar mai e și nevastă-mea, în privința ei am făcut o greșală.

— A aflat ?

— Tot, zise moale Nicolaide, dar colonelul nici nu păru mirat. Și am mai făcut o greșală, continuă directorul. M-a iritat Marius într-o discuție și am apucat să le spun... că e posibil să fie realizat produsul în Occident foarte curînd, înaintea noastră. Și că în cazul acesta suspecti vom fi noi, care... Noi patru.

— De ce le-ați spus asta ?

— Îmi dau seama că e o mare prostie ce-am făcut... Așa spunînd ce am făcut pare dintr-o dată... Numai că eu sînt sigur că nici unul nu e capabil de ceva rău ! se răsuci deodată directorul înfuriindu-se. Și le-am cerut să nu discute cu nimeni.

— Eu vă rugasem același lucru aseară, observă Dumitrescu, dar gîndurile lui păreau să hoinărească în mod ciudat în altă direcție.

— Îmi dau seama că am făcut o greșală, repetă Nicolaide enervat. Vreți să-i chem, să discutați și dumneavoastră cu ei ?

— Nu. Va trebui însă să ne grăbim și mai mult, înțelegeți ? Dacă unul singur din ei scapă o vorbă cui nu trebuie, omul pe care îl căutăm va dispărea imediat.

— Insinuați că Marius m-ar fi provocat ? întrebă directorul.

— Nu insinuez nimic. Cînd a avut loc „mărturisirea” pe care le-ați făcut-o ?

— Acum două ore ! Vreți să verific dacă a ieșit cineva din institut în timpul ăsta ?

— Stați puțin ! spuse încet Dumitrescu, părăd că acum și-a dat seama de ceva care îi scăpase de la începutul discuției și care îl neliniștea permanent. Vlad Zețaru îmi spusese cîndva că aveți o secretară foarte simpatică. Nu cred că e cea care m-a întîmpinat.

— Secretara ? făcu Nicolaide nedumerit de „mutația” pe care o suferise discuția. A, da ! Lavinia. E bolnavă, cea care v-a primit o înlocuiește.

— De cînd e bolnavă ?

— Nu de două ore, zîmbi Nicolaide. Cam de alaltăieri.

— Azi-dimineață mi-am amintit ce mi-ați spus aseară, continuă colonelul, fără să pară a remarca surîsul celui alt.

Cu raportul acela către minister. Care n-a mai plecat. Nu cumva fusese bătut la mașină ?

— Nu ! Nu se poate !

— Vreți totuși să verificați ?

Nicolaide vorbi cu Ștefănescu, întrebă deodată tipat „cui ?“, apoi trînti receptorul și rămase cu ochii la Dumitrescu, care se uita pe fereastră, părăind deja că se gîndea la cu totul altceva.

— Secretarei care e azi bolnavă i l-a dat să-l bată, nu-i așa ? se interesă colonelul și observă cum pe fruntea lui Nicolaide începuseră să apară broboane mici de sudoare.

— Da, Laviniei. Dar spune că l-a dactilografiat sub ochii lui. Și că a distrus chiar el toate trei exemplarele, imediat ce... Să știți că Ștefănescu e foarte conștiincios în chestiuni de-astea.

— Și dacă, făcu Dumitrescu, de data asta cu o notă neobișnuit de agresivă, indigoul era „întîmplător“ nou ? ! Și „a dispărut“ după aceea ?... Unde locuiește fata ?

— Pe Popa Nan, undeva, nu știu numărul. Credeți că... ?

— Cred că n-ar strica să dau un telefon, zise Dumitrescu.

— N-are telefon.

— Nu ei ! Cum spuneți c-o cheamă ?

— Lavinia Senic.

— Hello, Gabi !

— A, Toni ! Bine că te-am găsit !

— Ce spui ! Te-a părăsit suedezul ?

— Ei asta-i ! făcu Gabi pe un ton de dispreț. Era o mică blondă explozivă, conștientă de valoarea decolteurilor și a farmecului pe care-l avea „epiderma trupului ei“, bronzată sistematic, cincisprezece minute pe zi, exact la aceleași ore ale dimineții.

— Bei ceva ?

— Nu, spuse Gabi preocupată, căutînd cu ochii prin local. O caut pe doamna Tarn. N-ai idee pe unde o fi ?

— Nu, zise Toni. De ce-o cauți ?

— M-a întrebat de ea o tipă.

— Ce tipă ?

— Una brunetă, bagateliză Gabi, dînd tonului ei o nuanță de dispreț care nu scăpă lui Toni. (Asta însemna că tipa era frumoasă.) Are să-i transmită o scrisoare, continuă Gabi, din partea unei rude din străinătate. Ceva cu o moștenire. Dacă o vezi pe *lady* Tarn, spune-i să-mi telefoneze !

— Gabi ! Stai puțin ! Brunetă ai spus că era nemțoaica ? Cu ochii albaștri, puțin migdalați ?

— Da.

— Un albastru intens, spre mov, așa ? !

— Parcă. O cunoști ?

— Mi-a vorbit și Emi despre această nemțoaică, zîmbi Toni. La tine cînd a fost ?

— N-a fost la mine, m-a întîlnit la Lido acum zece minute. Mi-a lăsat numărul ei de telefon. Pa, Toni !

— Auzi ! Lasă-mi și mie numărul, dacă dau de doamna Tarn...

— Notează-l ! spuse Gabi, ridicînd puțin capacul poșetei. Acolo, pe vinilinul capacului genții era un număr de telefon scris cu toc rezervor. Toni îl citi și dădu din mîna. Nu-l notezi ?

— Nu, zise Toni, mai bine o trimit la tine pe Marina, dacă o vîd.

Gabi ridică din umeri cu un aer plictisit și se îndepărtă.

Toni rămase cîteva secunde privind legănarea savantă a șoldurilor femeii, murmură un „hî, hî, hî !” în ritmul melodiei tonomatului, se ridică de la bar și se îndreptă spre o cabină telefonică.

Silvia Brad ștergea repede, repede, praful de pe statuetele, vasele micuțe și bibelourile — amintiri din tinerețe ale mătușii răposate — care populau vitrina. Își dădu seama că a doua zi trebuia să se ducă totuși la serviciu. Da, învoirea de trei zile pe care și-o luase de la dispariția lui Toni expira azi și ea trebuia, trebuia să „revină la normal”, să înțeleagă că...

Nu putea totuși să înțeleagă. Se opri în mîna cu un bibelou, în cealaltă cu cîrpa de praf, se așeză încet pe un scaun, rămase așa, privind fără să vadă un colț al camerei.

Mințise sau nu mințise Marina ? Ce era adevărat și ce nu din toată povestea asta ? O iubise ori măcar ținuse Toni la ea ? Și... voise Toni să rămână într-adevăr în România pentru ea, cum spusese Marina ? ! Dacă era așa atunci de ce proceda acum Toni astfel ? Iar dacă nu era așa... Dar dacă totuși Marina nu o mințise niciodată ? ! Dacă lui Toni i se întâmplase ceva ? Nu, Marina ar fi anunțat-o în cazul ăsta !... Ce-ar fi fost, în definitiv, dacă s-ar fi înscris în excursia aia ? Ce-ar fi fost dacă ar fi mers, din moment ce Toni o rugase să meargă, din moment ce de-atunci, de-atunci de cînd ea îl refuzase, el dispăruse definitiv și acum... se distra probabil cu alte fete care, mai mult ca sigur, n-ar fi ezitat nici una să meargă cu el, mai ales că Toni se oferise să plătească integral costul excursiei ?

Privirea Silviei se ridică, se opri în oglinda mare, ovală, de unde o femeie fără vîrstă, cu umeri căzuți, cu o rochie cenușie, largă, atîrnînd parcă pe ea, cu o cîrpă de praf în mîină, o privea cu un surîs șters. Își aminti de cele două fete frumoase cu care era Toni în holul hotelului, auzi parcă cuvintele portarului cu epoleți auriți care îi spunea la ureche : „Șterge-o ! Hai, hai ! Repede !“

Magda auzi încă de pe coridor telefonul, pătrunse în biroul gol ca o furtună, se prăbuși pe scaun, smulgînd receptorul.

— Alo !

— Cine e ?

— Tot Toni ! Mereu el ! Am vești despre Marina Tarn. Te interesează cumva ?

— Cine ți-a spus că mă interesează ? ! pară Magda

— Aud că vrei să-i vorbești despre o moștenire, rîse Toni. Adevărat ? se miră el perfid.

— Unde ești ?

— La barul unde ne-am zărit prima dată ! cîntă Toni. Nu cumva ți s-a făcut dor de mine ?

— În cinci minute sînt acolo. „

Află însă că nici o mașină nu era jos, erau plecate prin oraș tot după Marina. Magda își aminti sistemul de autostop al lui Vlad, regretă că era în blugi, îl zări în sfârșit pe un coleg de la alt serviciu, urcă aproape din mers în mașina lui, ajunse la bar și îl descoperi pe Toni imediat, cocoțat pe un scaun. Bea limonadă.

— O ! Frumoasa cu ochii viorii ! începu Toni cîntîndu-și cuvintele pe ritmul melodiei din tonomat. Observă că încep să te interesez. Un telefon și alergi !

— Știi unde e ? !

— Poate.

— Ascultă, începu Magda grav. E ceva important și...

— Ca toate problemele voastre de securitate ! șopti Toni ironic. Sigur că da. La voi totul e important, nu ca la noi...

— Te declar cel mai simpatic locotenent de miliție, dacă-mi dai măcar un indiciu, îl întrerupse Magda.

— Și dacă-ți spun exact unde e ? întrebă Toni, privind-o lung, îmi promiți că...

— Da.

— Da, ce ? se interesă Toni.

— Că zburăm amîndoi în lună ! se enervă Magda. Unde-i Marina ?

Toni ezită, hotărî se pare că nu era bine să întindă prea mult coarda, spuse rar :

— Mergem acolo, dacă vrei.

— Acum ?

— Acum.

— Mă luați și pe mine ? se auzi din spate vocea lui Mihai. Și cred că nu e bine să întîrziem în cazul ăsta nici un minut !

Ieșiseră toți patru din biroul generalului, Ana și Iulia ieșiseră aproape și din camera șefului de cabinet, cînd colonelul Artenie îl opri.

— Mai rămii un minut ! Vă rog să mă scuzați, se întoarse el apoi spre cele două femei, care înclinară ușor din cap și dispărură pe ușă.

Pavel tăcea, vorbise deăltfel puțin în toată acea oră pe care o petrecuse în biroul generalului, Artenie îl privi deodată din cap pînă în picioare, aruncă o privire în spate, pentru a se asigura că șeful de cabinet, care intrase în locul lor de general, nu apăruse încă.

— Mergi acasă, te schimbi, în hainele astea să nu te mai văd, nu-ți stau bine.

— Iertați-mă, încep Pavel, dar nu vreau îngăduință pentru... Iar... în hainele militare nu cred că unul ca mine...

— Pavel !... Ochii lui Artenie scînteiară scurt, parcă abia acum înfuriat, la general fusese calm, absolut calm. Ce îngăduință ? ! Și de cînd îmi comentezi ordinele ? ! Într-o oră vei fi la unitate, în uniformă, fără dramatizări tardive, fără un cuvînt nimănui, te prezinți la mine împreună cu Lascu !

— Am înțeles !

— Executarea !

De pe palierul unde se afla, procurorul Predescu auzi apelul telefonului, stinse repede țigara pe care abia o aprinsese și intră în apartament, trecu în cea de-a doua cameră, unde maiorul Răduț tocmai spunea pe un ton neplăcut surprins :

— Am înțeles... Da, am înțeles... Să trăiți.

Închise apoi telefonul, își împături cu gesturi aproape pedante batista cu care ținuse în mînă receptorul, se întoarse spre cei doi brancardieri ce așteptau cu niște figuri nedumerite și zise parcă agasat de ceva :

— Nu ridicați cadavrul. Mai așteptăm zece minute. Voi continuați-vă treaba, se adresează el apoi celor doi criminaliști care se opriseră și ei din mînuitul pensulelor și al benzilor adezive de ridicare a amprentelor.

— Ce s-a întîmplat ? se interesă Predescu.

Răduț făcu o mină bosumflată, ridică din umeri, ieși din încăpere, trecură amîndoi lingă fereastra primei camere unde, pe un ton foarte scăzut, Răduț spuse, privind pe fereastră :

— Am primit ordin de la șeful meu să mai așteptăm. Cazul pare să-i intereseze pe cei de la contrainformații militare. Va veni imediat cineva de la ei.

Predescu se strîmbă, avea senzația că știuse asta, că părea prea simplu cazul acela pentru a nu fi complicat. Contrainformații militare. Ei, asta complica lucrurile într-adevăr, ba încă foarte mult.

— Mi se pare că deja sosesc, spuse Răduț cu ochii la o mașină care oprise în fața blocului. Coborîră doi bărbați, trecuți amîndoi de patruzeci de ani, unul cu părul aproape complet cărunt, intrară în bloc.

Două minute mai tîrziu, prezentările erau făcute, bărbatul cărunt care ascultase raportul sumar al maiorului trecu în micul dormitor unde activitatea de ridicare a amprentelor continua, ei îl urmară. Brancardierii lăsaseră targa, plecaseră să fumeze pe coridor.

— Crimă sau sinucidere ? se înterese bărbatul care se recomandase ca fiind colonelul Dumitrescu.

— Sinucidere, răspunse Răduț. Cel puțin așa credem pînă în prezent.

Dumitrescu își plimbă privirea parcă somnolentă încet, metodic, peste camera în care, cu excepția truselor întinse și a patului răvășit, domnea o ordine aproape incredibilă, se opri asupra cadavrului de pe covor, se întoarse spre însoțitorul său, Nicolaide parcă se numea, îl observă cîteva clipe, abia după aceea se apropie și, cu buzele țuguiate, începu să privească spre cadavrul de pe covor.

Poziția corpului în care viața încetase să mai pulseze era chircită, chinuită, halatul de casă viu colorat era răsucit într-un mod bizar. Cea care fusese Lavinia Senic încremenise cu fața în jos, cu degetele crispate îndoind covorul persan, cu picioarele strînse lîngă abdomen. Părul lung, castaniu, care încadra ovalul de ceară al obrazului era răvășit, cîteva șuvițe lunecau peste ochii mari, căprui, larg deschiși, ce vorbeau de durerea sălbatică ce-o măcinase, se pare, pe femeie, pînă în ultimele clipe ale vieții.

— Ce-a luat ? întrebă colonelul.

— Doctorul n-a vrut să emită nici o ipoteză pînă nu se face autopsia, spuse Răduț. În orice caz, nu pare să fie o otravă cu efect rapid, victima s-a chinuit mult.

Cuvertura de pe pat era într-adevăr mototolită într-un mod nemaipomenit, aluneca în parte pe covorul unde se afla corpul Laviniei. Femeia se zbătuse probabil pe pat, înnebunită de arsurile abdominale, se rostogolise pe podea, la jumătate de metru de telefonul pe care... nu-l atinsese totuși pentru a chema pe cineva...

— Aș spune, continuă maiorul de miliție, că e mai degrabă vorba de-o otravă improvizată, ceva din gospodărie, înghițită într-un moment de... hotărîre disperată.

Dumitrescu nu părea să audă, încremenise așa, cu buzele țuguiate, cu ochii la ochii aceia care nu mai vedeau pe nimeni. Nicolaide în schimb asculta atent vorbele lui Răduț, părăind să evite a privi spre femeia de pe covor.

— S-a găsit vreo scrisoare, bilet ?

— Nu, tovarășe colonel, zise Răduț.

Dumitrescu iarăși păru să intre în tăcerea lui nefirească, indiferent la ce era în jur, se gîdea el știa la ce și procurorul îl cercetă abia acum mai atent. Și ajunse la concluzia că nu-i plăcea defel acest Dumitrescu.

Colonelul era de aceeași statură cu el, dar părea cumva îndesat, maxilarul inferior greu, ca și nasul mare, drept și ochii cu expresia aceea somnolentă, bosumflată. Cămașa cu gulerul boțit, cravata strînsă cam în grabă nu-i plăceau lui Predescu. Și nu-i plăceau mai ales tăcerile acestea misterioase. Ce făcea acum ? Voia să-și imagineze exact detaliile morții femeii ? La ce se gîdea ?

— Hîrtii, lucrări s-au găsit ?

— Nu cine știe ce, răspunse tot Răduț, două dosare cu chitanțe de chirie, electrică, chestii de genul ăsta. N-am cercetat însă biblioteca. Dar voiam să chemăm întîi pe cineva de la locul de muncă al victimei, pentru...

— Nu mai e nevoie, întrerupse Dumitrescu și se întoarse spre bărbatul cu care venise. Tovarășe Nicolaide, e secretara dumneavoastră, nu ?

— Da, zise Nicolaide cu o voce uscată. Da, e... Lavinia Senic.

— Se poate ridica atunci cadavrul, interveni procurorul.

— Nu, spuse repede Dumitrescu. Vă rog să mai așteptați cîteva minute. Va mai veni cineva de la noi.

Lui Predescu i se păru exagerată această nouă pretenție, ieși din cameră pentru a nu da o replică ce îi venise pe

buze, se opri iarăși pe palier și căută pachetul de țigări. Nu avu timp să fumeze, pe scară urcau doi tineri, unul blond, celălalt brunet. Mergeau în același pas, umăr lângă umăr aproape, îmbrăcați amîndoi în costume cenușii, avînd exact aceeași statură, semănînd unul cu altul, în ciuda diferenței de culoare a părului. Intrară în apartament și procurorul își stinse iarăși țigara și intră după ei.

Văzu abia atunci privirea lui Dumitrescu, o privire verde, tăioasă, rea, care se fixase pe fața blondului ce intrase.

— Vino aici !... porunci el. Mai aproape !

Cei doi tineri înaintară simultan, abia atunci procurorul descoperi că încheieturile mîinilor le erau prinse într-o pereche de cătușe.

— Te-am chemat pentru o identificare, spuse colonelul cu o voce lentă, metodică, pe care o abandona însă brusc și întrebă scurt, pareă ar fi împuns cu degetul în plexul blondului : O cunoști ? !

Procurorul nu putea vedea fața celui întrebă, făcu doi pași înainte, constată că figura impasibilă în momentul în care intrase în apartament a blondului pălise vizibil, buza de jos și bărbia tremurau ușor, omul părea să-și stăpînească un acces.

— O cunoști ? ! întrebă din nou Dumitrescu fără să pară cît de cît impresionat.

Tînărul blond întoarse o privire pierdută spre brunetul de lângă el, spre procuror, părea să nu vadă realmente pe nimeni, se clătină ușor și Predescu crezu că se va prăbuși la pămînt. Nu se prăbuși însă, lăsă doar capul în jos, de două ori, ca o afirmare, fără să privească însă spre colonel.

— Cine e ? vibră ușor vocea lui Dumitrescu, și el părea să se stăpînească cu greu, ca și cum femeia de pe covor pe care o vedea pentru prima dată i-ar fi fost rudă, ca și cum i-ar fi venit să răsucescă subit bărbia blondului spre el, pentru a-i vedea ochii !

— Lavinia, șopti blondul abia auzit.

Dumitrescu s-ar fi spus că nu auzise răspunsul, privea lung, foarte atent acum, cînd spre omul care răspunsese, cînd spre celălalt tînăr, brunet. Privirile lor se întîlniră și abia atunci colonelul făcu un semn, cei doi se întoarseră

unul lingă altul și ieșiră din apartament fără un cuvînt.

Procurorului încă nu-i plăcea acest colonel Dumitrescu, cu cămașa lui boțită, cu fața nerasă, cu masivitatea aceea încremenită și totuși agresivă.

— A fost „un moment psihologic“ ? se interesă el cu ochii la colonel și zîmbi.

Dumitrescu iarăși păru să nu audă, întoarse apoi capul spre Predescu și procurorul descoperi subit că privirea aceea somnolentă putea scăpăra scurt :

— Da. De ce ? !

— N-a vorbit pînă acum și credeți că acum va vorbi ?

— Nu știu, zise colonelul. În orice caz, nu va mai avea tupeul să-și justifice tăcerea prin „considerente umanitare“

X. Un cîntec pentru sirene de aur

Le deschise o femeie tînără încă, înaltă, îmbrăcată într-un *déshabillé* vaporos.

— Domnișoara Gina Cartiș ? întrebă Mihai.

— Daa ! răspunse femeia privind atentă mai mult spre Magda care cerceta peste umărul ei interiorul apartamentului.

— Căutăm o doamnă, Marina Tarn, explică Mihai și constată că degetele Ginei, care își încheia fără grabă *déshabillé*-ul, se opriră o clipă.

— ...Marina... Tarn ? !... Nu cunosc.

— Sînt locotenentul-major Mihai, domnișoară Cartiș, uitați legitimația mea !... Putem intra cîteva minute ?

— Este puțin deranj la mine, se scuză Gina pe un ton cîntat, franțuzind puțin cuvîntul „derranj“. Dar dacă doriți... Le făcu loc să treacă, nu fără a se interesa însă : Cine este această doamnă Tarn ?

— Lasă prostiile, păpușă, interveni Toni care rămăsese pînă atunci ascuns, astfel încît să nu-l vadă Gina. Intră în apartament în urma celorlalți, ochii i se opriră din prima clipă pe canapea, zise triumfător : Șalul ăsta e al Marinei ! Trebuie să fie în dormitor !

Mihai remarcă reacția evidentă a Ginei, care rămăsese interzisă la intrarea lui Toni, îl privea ca pe un marțian apărut deodată în fața ei.

— Ne permiteți să aruncăm o privire prin casă ? întrebă Mihai.

Gina încuviință. Magda merse repede și deschise ușa camerei vecine, apoi mai nervoasă pe cea a băii, a bucătăriei, se întoarse nedumerită, se adresă Ginei cu o notă agresivă :

— Unde-i Marina ? Când a plecat ?

— Nu cunosc nici o Marină, se miorlăi Gina, gata parcă să plingă. Șalul e al unei doamne din Constanța, care se numește Maria Ionescu. A plecat...

— Când ? Unde ? ! izbucni Magda.

— Minte ! se înfurie Toni. Nu-i nici o oră de când mi-a spus mie că Marina e aici ! Vă spun că șalul e al ei !

— Știți unde-a plecat ? întrebă Mihai moale.

— Nu. De ce ?

— Aveți un telefon, domnișoară ? se interesă Mihai, în timp ce oprea cu un gest o nouă întrebare a Magdei.

— Da. Dincolo.

— Pot să-l văd ?

— ...Vă rog !

Trecură în camera alăturată, Mihai ridică aparatul, îl cercetă de aproape, îl puse la loc.

— Propun s-o luăm cu noi pe această... domnișoară ! interveni Toni repezit. Sînt convins că știe...

— Nu, spuse Mihai. Să mergem.

— Mihai ! se alarmă Magda, părăind de-a dreptul indignată de calmul lui.

— Să mergem, Magda. Aici nu mai avem chiar nimic de făcut.

Abia în mașină, Magda conducea acum, la rugămintea lui Mihai, discuția fu reluată, tot de Magda, care întrebă cam printre dinți :

— Nu înțeleg ! Marina fusese acolo ! Nu pricep de ce te-ai grăbit ? !

— Nici eu, zise Toni. Repet, această femeie mi-a spus că Marina era la ea acasă. Și sînt sigur că știe unde-a plecat.

— Nu are habar ! afirmă Mihai cu siguranță, privind cînd la Magda, cînd la Toni care, așezați pe bancheta din față dădeau semne de nervozitate. N-o cred pe Marina atît de proastă încît să-i spună... frumoasei ăsteia la care-am fost unde se duce. Din moment ce știa că-o căutăm și că vom veni acolo !

— Știa ? ! făcu Magda.

— Da. A fost prevenită de cineva, telefonic. Ia-o spre minister, Magda !

— Nu, spuse Toni. Să mai încercăm la o adresă.

— Inutil, surîse Mihai.

— Pe mine lăsați-mă, totuși, la prima intersecție, vreau să mai caut într-un loc, zise cu un soi de gravitate Toni.

— Stai liniștit !

— Mihai ! se enervă Magda. Toni este ofițer de miliție, locotenent la...

— Vom vedea imediat cine este. I-a telefonat Marinei, înainte de a te chema pe tine la bar.

— Eu ? ! Marinei ? ! sări Toni ca ars.

— Eram în bar, spuse Mihai, punînd preventiv mîna pe umărul lui Toni. Am văzut ce număr de telefon ai format. Același cu cel din apartamentul femeii la care am fost adineauri. Ne-ai dus acolo, pentru că erai sigur că n-o vom mai găsi pe Marina... S-a schimbat stopul, Magda, dă-i drumul !

— Cum ai cunoscut-o pe Lavinia Senic ?

— Am mers acasă la ea, acum trei săptămîni. Cu o scrisoare din partea cuiva.

— A cui ? întrebă simplu Dumitrescu.

— Scrisoarea era semnată Vali. Adică Valentin Mocanu, așa îl cunoscuse Lavinia. Mocanu presupun însă e tot atît de real ca Müller al meu.

— Cînd îl cunoscuse Lavinia ?

— În urmă cu cîteva luni, spuse Leo și adăugă cu o strîmbătură : Tacîm complet.

— Cum adică ?

— Vali o cunoscuse, o sedusese, mai exact se lăsase sedus de ea.

— Iar nu înțeleg, făcu plat colonelul.

— Vreau să spun, Lavinia... Fusese tatonată, înainte, de... altcineva ; Care îi stabilise precis caracterul și care aflate că are o prietenă măritată în străinătate. S-a aranjat să primească scrisori... de la prietena aceea. Lavinia...

— Cine a scris scrisorile ?

— Biroul special. E un birou de psihologi și grafologi care se ocupă cu detaliile astea. Lavinia a început să se intereseze de turiști străini, voia să se căsătorească și ea cu cineva și să plece din țară. „Baza“ era astfel asigurată, a fost trimis Vali, care „s-a lăsat sedus“. „Mica sirenă“, asta e numele pe care îl dăm fetelor astea, a marșat ! Era convinsă că a pus mina pe un pretendent serios.

— Cît de departe au mers relațiile ?

— ...Lavinia aștepta un copil, zise Leo încet, fără să-l privească pe colonel.

— Rolul dumitale care a fost ?

— Eu i-am adus scrisoarea, în care Vali arăta că e într-o încurcătură și că nu poate veni. Dar că era absolut necesar ca Lavinia să mă asculte.

— Vali nu mai putea să vină ?

— Nu.

— De ce ?

— Nu știu ce s-a întâmplat cu el, zise Leo și părea în orice caz, sincer nedumerit. A dispărut într-o zi. Nici ultima scrisoare nu fusese scrisă de el. Asupra acestui aspect mi s-a atras atenția în mod special la plecare.

— În ce sens ?

— Dacă remarcam o reacție de suspiciune din partea Laviniei, trebuia să abandonez imediat.

— Lavinia n-a remarcat însă nimic.

— Nu. Cel puțin așa mi s-a părut la început. I-am făcut câteva vizite, am ieșit cu ea de două ori, i-am explicat în cele din urmă ce trebuia să facă... Aveau nevoie, ea și... Vali... de „un fond“, cu care să poată începe căsnicia în Occident. Lavinia putea asigura acest fond, lucra la un institut de cercetări.

— Te-a ascultat imediat ?

— Nu. Nici eu nu i-am explicat direct toate lucrurile astea... Am învățat, surise Leo, un suris șters, am învățat

foarte bine cum trebuie pregătit cineva ; e o strategie întreagă. În cele din urmă... se înscrisese pentru o excursie în străinătate. Între timp, Lavinia... a acceptat. Mi-a procurat un fel de sinteză, raport sau așa ceva din care n-am priceput nimic. Am crezut că-i un bluf. Nu era.

— De unde concluzia asta ?

— Am predat sinteza aceea... adică indigoul sintezei, unei persoane, aici în țară.

— Cui ?

— ...Nu știu cum se numește.

— Bărbat sau femeie ?

— Bărbat, zise repede Leo.

— Mai departe.

— Mi-a comunicat ulterior că sinteza era de valoare, persoana aceea se pricepe, că eu trebuie să dispar și persoana aceea să țină legătura în continuare cu Lavinia. I-am spus Laviniei că plec din țară, chemat de niște interese urgente, dar că va fi căutată de... cel care o prelua în legătură.

— Trebuia să-i fi spus Laviniei un nume, nu ?

— I-am lăsat o parolă.

— A acceptat ?

— Da, surise iarăși obosit Leo, dar mi-am dat seama din seara aceea că va ieși prost.

— Că se va sinucide ?

— Nu. Asta nu ! Credeam că mă va denunța. De-asta am căutat să plec cât mai repede.

— Cum ți-ai dat seama ?

Leo se strîmbă, își privi mîna stîngă bandajată, aprinse o țigară.

— Nu pot să vă spun cum, nu era ceva precis, era un fel de presimțire a mea. N-a scos o vorbă în toată seara, eu i-am vorbit de parolă și de celelalte, Lavinia mă privea lung... Am înțeles că pricepuse, simțise parcă jocul în care căzuse și... am plecat cât mai repede.

— Cînd a fost asta ?

— Alaltăieri. Cînd am fost arestat la aeroport, nu credeam totuși că m-a denunțat încă, eram convins că îi cunosc caracterul, că îi mai trebuie măcar cîteva zile, pînă să se hotărască la așa ceva. Am greșit ?

— Că-s-ar putea sinucide, nu te-ai gîndit ?

— ...Nu. Așa ceva n-am crezut, vă dau cuvîntul meu.

— În afară de persoanele pe care mi le-ai spus, cui ai mai dat emițătoare în machete sau alte cadouri de acest gen ?

— Nimănui. V-am spus tot ce am făcut, acum nu mai ascund nimic.

— Pe Iulia Pavel cum ai cunoscut-o ?

— Foarte simplu, zise Leo, parcă și puțin plictisit. E suficient să cunoști una, restul...

— Mai concret !

— La bar. Un bar de zi, mi-a prezentat-o o prietenă a ei pe care o cunoscusem cu zece minute mai înainte.

— Ați plecat împreună la mare !

— A, asta mai tîrziu. În ziua cînd am cunoscut-o, altă fată din grupul lor a propus să mergem acasă la Iulia. Părinții erau la serviciu, zicea că are benzi foarte bune și că ele au mai fost odată și s-au simțit grozav. Iulia ne-a pus doar în vedere, surise Leo, că trebuie să curățăm lună înainte de a pleca, veneau bătrînii la prînz.

— Aha !

— Acolo am cunoscut-o pe puștoaica cealaltă, Catia parcă, a maiorului de la parter, și încă o fată, de colonel, Dumitrescu mi se pare.

Fața lui Dumitrescu reuși să rămînă perfect imobilă ; întrebă la fel de plat, ca toate întrebările lui :

— Cum au venit acolo ? Catia și fata lui Dumitrescu.

— Au auzit muzică. Puștoaica aia mică a făcut un amor fulger pentru mine, rîse Leo, așa, copilărește, are doar șapte ani, cealaltă însă, a colonelului, nu m-a agreat din primul moment.

— De ce ? întrebă Dumitrescu, gîndindu-se că atît i-ar mai fi trebuit fiică-si să-l mai fi și „agreat“ pe Leo !

— Nu înțeleg, am remarcat și altă dată. E ceva indiferent de inteligență sau cultură. Sînt fete sau femei care mă simpatizează din prima clipă, altele din contră. Un psiholog mi-a explicat asta. Și mi-a atras atenția că e periculos să insist. Fata colonelului a plecat după cîteva minute, schimbasesem abia cîteva cuvinte.

— Ești sigur că nu i-ai făcut și ei un „cadou“ ?
— Nu. Nu ne-am mai văzut de-atunci. De ce vă interesează atât de mult ?

— „Anton“ cine este ?

— Șeful adjunct al... serviciului pentru care lucrez.

— Numele real ?

— Asta... nu știu.

— Pe Marina Tarn de când o cunoști ?

— ...Nu o cunosc.

Ochii verzi ai lui Dumitrescu se fixară asupra lui, părăind să intuiască ceva, abia acum, ceva la care nici nu se gândise.

— Ți este rudă, spuse el calm, ai fost în casa lor, Andrei Tarn e vărul dumitale, îi vizitai des înainte de a pleca amândoi din țară.

Leo păru să mediteze îndelung.

— Am un văr cu acest nume, dar nu ne-am văzut din copilărie, zise el cu convingere. Nici nu știam că e însurat.

— La stînga și apoi la dreapta ! spuse Marina, gîndindu-se că și din aceste indicații ar fi putut da de bănuît. Trebuia însă, trebuia să se convingă că nu e urmărită, făcuse destule greșeli pînă acum, nu avusese timp nici măcar să se deghizeze, telefonul lui Toni o speriasse cumplit. Își pusese doar peruca, era acum o brunetă tunsă scurt, ochelarii mari de soare acopereau și ei o parte a obrazului, dar nu-i plăcea deghizajul ăsta, arăta bine, prea bine, pentru a putea trece neremarcată.

Cum de aflaseră că se ascundea la Gina ? Aflaseră într-adevăr sau o mințise Toni ? Dar Toni de unde aflase unde e ? Gina trîncănise în mod precis.

— De-aici, încotro o mai iau ? făcu șoferul nedumerit.

— Oprește aici, mulțumesc am ajuns.

Plăti, coborî, numai cu sacoșa Ginei, în care îndesase doar bijuteriile și cîteva lucruri de lenjerie, intră într-un bloc, ieși prin spate și ajunse la altă stație de taxi, urcă

alături de un șofer bătrîn și-i dădu altă adresă, departe de centru, unde știa că e de asemenea o stație de taxiuri.

Adevărul era că nu numai dorința de a verifica dacă e urmărită o împingea să nu dea adresa cuiva, ci panica, groaza că, oriunde s-ar duce, cunoștințele ei fuseseră deja contactate, că nicăieri nu mai putea fi sigură că nu e așteptată sau că nu-i va fi semnalată prezența imediat.

— Ia-o la dreapta, nu-mi place aglomerația.

— Ocolim mult, spuse șoferul mirat.

— Nu mă grăbesc.

Asta era adevărat, nu se grăbea, nu avea unde să se grăbească, îi veni deodată ideea să plece din București, alungă gândul ăsta imediat, gările sau șoselele de ieșire din Capitală erau desigur și ele controlate, fotografia ei fusese mai mult ca sigur multiplicată și înmînată agenților de miliție. Unde putea să se ducă ? !...

Și culmea, culmea era că nu mai avea nici mulți bani, — bijuteriile ar fi fost o nebunie să se apuce să le schimbe —, că nu mîncase mai nimic de mai bine de 24 de ore și se simțea murdară, obosită, nervoasă, cu picioarele umflate în urma nopții petrecute pe valiză în spălătorie, era „distrusă,” în ciuda aspectului de „doamnă tinărară și drăguță” pe care i-o dădeau peruca și ochelarii ăștia.

Șoferul îi vorbea ceva, nu înțelegea ce-i spunea, ceva despre drumuri și despre „nebunii care urcă azi la volan”, Marina simți că oboseala începuse s-o învingă, că, dacă nu va dormi, măcar cîteva ore, va face greșeli ! alte greșeli, mai mari decît ultima, cînd își lăsase lucrurile în casa Ginei. Dacă au venit acolo într-adevăr, le-au descoperit, vor ști că a fost acolo, asta le va da certitudinea că e în București, cercul se va strînge, vor căuta... taxiurile... Da, vor bănuî că...

— Oprește, te rog !

— Aici ! ?

— Da. M-am răzgîndit, mă opresc la o prietenă.

Marina plăti, coborî și se urcă în primul tramvai.

Încotro însă ? Unde mergea tramvaiul ăsta ? Nu spre centru. Ei, asta era bine !... Se așează lîngă un domn între

două vârste, cu mustăți, care trase cu coada ochiului spre ea. Și Marina întoarse capul încet spre el, îl privi lung.

Asta ar fi fost o soluție ! Mîna stîngă a bărbatului era fără verighetă, cravata înnodată cu o grijă pedantă !

Și dacă nu era funcționar, așa cum părea, ci... unul din cei care o căutau pe ea ? ! Dacă avea fotografia ei într-un buzunar și... Dumnezeu ! Ce era de făcut ? ! Primul lucru cu cap ar fi fost să scape de bijuterii și chiar de microfilme. Unde să le lase ? La cine ? ! Tramvaiul opri într-o stație, urcă doar o babă și... doi tineri cu cravată la gît. Marina simți că nervii o lasă. Desigur, nu pe ea o căutau, era doar o obsesie, dar îi venea să strige deodată, să urle, să zgîrie ! Asta i-ar mai fi lipsit, o scenă de isterie ! Nu făcuse în viața ei așa ceva, dar... Cine erau totuși tinerii cu cravată ? !

■

-

— Și vrei să mă faci să cred, începu Mihai, pe un ton plictisit, că nu știi unde e Marina acum ? !

— Vă jur că nu știu ! se apără Toni, dînd din miini repede. Pe cuvîntul meu de onoare că...

— Lasă asta !

— I-am telefonat să fugă, într-adevăr, dar...

— De ce ? !... Și de ce te-ai dat drept locotenent de miliție ? Asta cred că știi !

— A fost ideea Marinei, șovăi Toni, înjurînd parcă în gînd. Ca să... m-apropii de... colega dumneavoastră.

— De Magda ? ! !

— Da. Mi-a promis... Marina mi-a promis... o sumă mult mai mare ca de obicei, dacă reușesc.

— Decît de obicei ? ! Lucrai „la bucată“ ? !

! Toni nu răspunse, se scărpină în cap, încruntat.

— Mi-a spus, reluă el, să încerc să-i dau chiar unele informații domnișoarei Deleanu ; pentru a-i cîștiga încrederea.

— De-asta ai chemat-o la telefon și ne-ai dus la adresa aceea ?

— Da. Ar fi fost „o dublă lovitură“ ! Pe Marina o convingeam că... am salvat-o ! Pe... domnișoara Deleanu o convingeam că am bunăvoință, că vă ajut, că... prinsesem

un fir și doar o coincidență, o întârziere de câteva minute a făcut ca Marina să scape ! Luată repede, Gina ar fi măr-turisit că doamna Tarn fusese acolo, chiar dacă n-ar fi fost șalul uitat !

— Un plan bun ! remarcă Mihai batjocoritor.

— Da ! Dacă nu s-ar fi nimerit să fiți în bar tocmai atunci ! Asta nu prevăzusem, habar n-aveam că...

— Ce ? !

— Că mă cunoașteți. Și că veți reține numărul de telefon !

— Toni ! făcu Mihai enervat... Unde-i Marina acum ?

— Nû știu. Jur pe...

— Unde crezi că ar putea fi ?

— Oriunde. E foarte întreprinzătoare și... face întot-deauna lucruri imprevizibile.

— Caută totuși să-ți imaginezi, nu duci lipsă de fantezie !

— Dar s-ar putea să fie chiar în blocul Ginei ! E capabilă să intre în primul apartament și să îndruge o poveste...

— Nu ! În cazul ăsta n-ar face-o ! Altceva !

— S-ar putea să se fi lipit de primul trecător și să meargă acasă cu el, fără să-i spună nimic, jucînd rolul unei tîrfe de ocazie !

— Cît timp poate rămîne la el ? se întrebă Mihai.

— Depinde.

— Mai gîndește-te ! Legături de-ale ei ! Alte Gine, la care ar putea...

— Nu ! E prea prudentă și n-are încredere în nimeni. Mai ales după ce și-a dat seama că Gina a trîncănit...

Ușa se deschise, intră Magda.

— Tot nu-și amintește ? întrebă ea.

— Zice că nu.

— Nu-i nimic, spuse Magda, am aflat eu.

Mihai o privi atent.

— Am aflat într-adevăr, Aura adică... a aflat, mi-a telefonat adineauri. Toni ! Numele Silvia Brad îți spune ceva ?

Îl privea drept în ochi, Toni înțelese inutilitatea de a juca teatru, recunoscî simplu :

- Da. Poate fi într-adevăr acolo. Acolo da!
- De ce ? vru să știe Mihai, bănuitor.
- Hm !... Silvia Brad e... o fată de suflet.
- Adică ! mîrii Mihai.
- Nu-i... genul Ginei. E o... gospodină cumsecade, urîțică, banală, locuiește într-un cartier de periferie, n-are habar de ce învîrtește Marina.
- Cum de-o cunoaște ?
- Prin mine. De fapt, Marina m-a pus să... fac cunoștință cu Silvia, lucrează ca dactilografă la un institut de proiectări. A intrat în locul uneia, Gabi, care fusese dată afară.
- Foarte bine, tăie Magda. Ai prevenit-o pe Marina, acum ai s-o liniștești ! Mergem acolo împreună !
- Și eu ! ?
- Da. Ai să faci prezentările ! decise Magda apăsător. Eu voi fi... „venită din partea centrului“ și...
- Nu ! Asta nu ! se sperie Toni.
- De ce nu ? se zburli Magda. Se apropiase de biroul la care stătea Toni, îl privi lung, întrebîndu-se parcă ce putea fi în capul lui.
- O subestimați ! se feri Toni de privirea ei. Marina... își va da seama că nu sînteți... că nu veniți din partea centrului ! Va ghici imediat !
- Asta o să vedem.
- Va ghici dintr-o privire, reluă Toni, dintr-un amănunt cît de mic, din orice ! E foarte isteată cînd e vorba de pielea ei !
- Devenise dintr-o dată speriat, realmente speriat, Mihai și-l aminti în postura cealaltă, de la bar, unde era sigur de el ca un actor din filmele americane. Și aproape îl umflă rîsul. Apoi se îngrijoră. Toni nu era prost totuși, ceva putea fi adevărat în ce spunea el.
- Nu va ghici, spuse Magda rar, cu încăpăținare.
- Dacă se simte păcălită, e ca o tigroaică ! se alarmă și mai mult Toni. N-aș vrea să fiu în cușcă cu ea, cînd...
- Foarte bine, acceptă Magda cu aceeași liniște neferică, faci prezentările și dispari „din cușcă“ ! Hai să mergem !

— Magda ! interveni Mihai. N-ar fi mai simplu..?

— Nu ! se răsuci Magda spre el. Am aprobarea colonelului Dumitrescu să acționez așa ! E absolut necesar ! Trebuie să se termine totul rapid și definitiv ! Azi ! Acum !

— Să te încrezi în acest domn Toni, care pînă acum o oră juca pe mîna Marinei ! ? !...

Magda surise, privind la Toni care făcea încă o mutră disperată.

— Va spune exact atît cît trebuie și va pleca ! zise ea. Nici un cuvînt în plus ! adăugă ea numai zîmbet. De acord, Toni ? !

Toni tăcea, privi spre Mihai, din nou spre Magda, care adăugă :

— Dacă te rog eu, Toni ! Parcă erai în stare să mergem împreună și-n lună ! Hai, dragul meu, puțin curaj !

Ultima replică fusese spusă cam printre dinți, Toni avu impresia o clipă că ochii femeii din fața lui erau ochii Marinei ! Aceeași strălucire sigură, aceeași hotărîre aprigă de a face totul „așa cum vrea ea, nu altfel“. Și se îngrozi. Avea impresia că i se cerea să între manierat într-o cușcă cu pantere, pentru a încerca să le învețe vals lent !

Nu mai putea suporta privirea disprețuitoare a Magdei, se lăsă deodată pe scaun, spuse sfîrșit :

— Vă previn că Marina va ghici, domnișoară ! Va ghici ! Tot !

— Mergi sau nu ?

— ...Merg ! ...ridică Toni din umeri și explică pe un ton galant : Dacă mă rugați atît de frumos !

XI. Confruntarea

— Doamnă Tarn ! Doamnă Tarn !

Marina adormise abia de douăzeci de minute, sări imediat din pat, întrebă nervoasă :

— Ce este ? ! Ce țipi ! ?

— Vine o doamnă, îngăimă Silvia. Ați spus...

— Ce doamnă ? tresări Marina apropiindu-se de fe-reastră. Din curte se auzeau hămăiturile rezezi ale lui Dulfii.

— Foarte distinsă, cu părul așa, alb-albăstriu și...

Marina n-o putea vedea pe „doamna distinsă“, femeia bătea deja la ușa antreului.

— Vezi ce vrea și expediaz-o ! porunci Marina șoptit, dîndu-se în spatele ușii care dădea în micul antreu. Silvia ! De mine nu știi nimic, nu m-ai văzut ! Și... n-o lași să intre aici !

— Da, acceptă Silvia și trecu în antreu.

Marina o auzi apoi deschizînd ușa de la intrare și spunînd un „bună ziua“ parcă emoționat, ca de servitoare căreia îi veniseră stăpînii acasă pe neașteptate.

— Bună, păpușă ! auzi atunci vocea noii venite, o voce aspră, ușor răgușită, cu ceva de „babă a dracului“, batjocoritoare parcă. Tu ești Silvia Brad ? !

— Da, șopti Silvia parcă hipnotizată.

— Vreau să vorbesc cu Marina ! ceru vocea ferm, excluzînd din capul locului ideea că cea cu care voia „să vorbească“ s-ar fi putut cumva să nu fie acolo. Silvia bilbii ceva, un „Nu este, nu cunosc“, la care necunoscuta păru să strîmbe din nas plictisită. Minți prost, fetițo ! constată ea. Dă-te la o parte ! Și înainte ca Silvia să mai poată spune sau face ceva, străina intrase în cameră, se opri în fața Marinei, zîmbind. Bonsoar !

Marina nu răspunse, privi cercetătoare coafura impecabilă, fața și gîtul femeii care, în ciuda îngrijirilor cosmetice, dovedea circa 40 de ani trăiți aprig, cu patimă. Da, încrețiturile de pe gît mai ales trădau vîrsta necunoscutei, în ciuda eșarfei mov, prinsă tinerește și care aluneca voit neglijent peste rochia de-o eleganță discretă.

— Eram sigură că te găsesc aici ! adăugă femeia cu răceală.

— Silvia, cine-i doamna ? întrebă Marina cu morgă, cu același ton distant, cumva „de sus“, neimpresionată.

— Regina vizigoților, vezi bine ! veni prompt răspunsul necunoscutei, care întoarse capul cam peste umăr spre Silvia și o concedie cu un : „Șterge-o, la bucătărie, avem de vorbit !“

Silvia căută spre Marina nedumerită, neliniștită, dar incapabilă să se miște sau să spună ceva.

Cine putea fi femeia asta și cum de aflase unde era ? ! Cine vorbise de data asta ? Silvia ? Exclus ! Toni ! ? Toni nu știa, așa cum nimeni nu știa unde se află. Șoferul taxiului cu care venise ? ! Nu, coborîse trei străzi mai departe ! Atunci... ? !

— Doamnă ! interveni Marina hotărîtă, dar străina o întrerupse scurt, spunînd în germană, o germană impecabilă, cu accent berlinez :

— „Ne-am cunoscut în 18 mai 1955“ ! Nu-ți amintești ?

Parola ! Parola de legătură ! Era posibil ? Ca ei, cei de la centru, să fi înțeles totuși valoarea mesajului trimis de ea ? ! Să nu-i fi dat un răspuns pozitiv prin radio, din prudență ? ! Să fi trimis imediat pe cineva aici și acel cineva să fie... femeia asta ? !

— „Vreți să spuneți în 27 august 1954“ ! mîrîi Marina, tot în germană.

— Exact, făcu aproape scîrbită necunoscuta și adăugă un gest aproape imperceptibil spre Silvia.

— Silvia, decise Marina în românește, lasă-ne puțin.

Silvia se strecură spre bucătărie cu pașii ei șterși.

— Luați loc !

— Mersi ! zise dintr-un colț al gurii nemțoaica, dar merse spre fereastră, privi afară, întrebă repede, ca o profesoară care a prins iar o elevă cu lecția nefăcută : Ia spune, ce gînduri ai ? !

— La ce vă referiți ? tatonă Marina.

— De două zile ai dispărut. De ce ?

Dacă totuși era „un joc“, dacă totuși femeia era de la securitate, lucrurile stăteau prost de tot, aprecie Marina. Măsură silueta mai mult subțiratică a necunoscutei, înălțimea, — era cu puțin mai scundă decît ea și pe deasupra mai în vîrstă —, dar ținuta dreaptă, mișcările precise vorbeau de o stăpînire de sine, de-o energie nervoasă care putea însemna mult. Și, dacă era de la securitate, nu venise singură, în mod clar !...

— Nu bănuieți ? fentă Marina.

— Închipuie-ți că nu !

— V-am precizat în... ultimul meu mesaj ! pară Marina un răspuns, regretînd în aceeași clipă și cuvîntul „mesaj“, care îi scăpase.

— Și ți s-a dat un răspuns ! Nu mai ascuți ? !

— Nu-i vorba de asta ! evită Marina.

— Dar de ce ?

— ...Cum de m-ați găsit ?

Stăteau acum de-o parte și de alta a ferestrei supra-veghindu-se reciproc cu coada ochiului. Necunoscuta se întoarse apoi brusc spre ea, avu o mică grimasă de dispreț, spuse net, fără ezitare, privind-o de data asta în ochi :

— Fetițo ! Tu îi supraveghezi pe unii, alții pe tine. Și firele toate duc la mine ! Nu mi-ai răspuns !

Asta... ar fi fost o explicație ! Marina știa, o știa bine că pe teritoriile statelor unde acționa Delta-doi existau oameni special pregătiți, de mare încredere, care supravegheau doar din umbră mișcările agenților, pentru a descoperi eventuale „jocuri duble“. Numai în cazuri cu totul speciale asemenea oameni acționau, de regulă „curățînd terenul“, adică lichidînd fără a lăsa urme pe cei ce... deveneau indezirabili. Să fi avut în față un asemenea super-agent ?... Soarta ei să fi fost decisă deja, acolo, la centru și... Nu ! Tot în mod excepțional, asemenea oameni ca cea care ar fi putut fi femeia de lîngă ea preluau misiuni de mare importanță, adică de mare interes, de însemnat câștig ! De-asta venise ? De-asta apăruse din umbră !

— Sînteți chiar... ? !

— Uite ce e, n-am venit aici să mă prezint !

Și asta „cădea bine“, asemenea superagenți nu-și prezentau într-adevăr identitatea, de regulă acționau în așa fel încît ei să rămînă necunoscuți. Dar dacă totuși era securitatea ? !...

Marina simți iarăși apăsarea aceea teribilă a „mediului ambiant“. În străinătate ar fi fost aproape sigură că ar fi avut de-a face cu un om al centrului. Aici exista și alter-nativa cealaltă, unul din bunii spioni pe care îi cunoscuse capotase în țara asta în mod stupid, grație unui lăcătuș

mecanic, un puști de 19 ani. Își aminti de tînărul care se oferise să-i urce valiza în apartamentul 'Ginei și care se făcuse foc pe baba aceea că „murdărea scara“ mîncînd semințe. Scara blocului ! Nici măcar casa sau curtea lui ! Ce s-ar fi întîmplat dacă unul din acești tineri ar fi simțit ceva suspect în venirea ei la Silvia ?..

— Poate totuși o să vă prezentați, zise Marina liniștit, fără ca nici o inflexiune a vocii să trădeze frămîntările ei. N-am încredere în parolele astea nenorocite, iar de... persoanele de la centru mă tem mai mult decît de... oricine !

Se apropie încet de masă, se așează picior peste picior și își aprinse o țigară, privind spre necunoscuta care zîmbea acum. Marina intui într-o clipă că impertinența ei nu dispăcuse.

— Foarte bine, zise femeia cu eșarfă mov și se așează de partea cealaltă a mesei, cu gesturi studiate, atentă parcă în fiecare moment să nu fie luată prin surprindere. Pot să vă dovedesc, doamnă Tarn, cineva de la centru m-a prevenit că nu mă veți crede cu ușurință...

„Cineva de la centru“ ? Cine ? Andrei ? !

— Cred că e momentul să intri în joc, zise Mihai.

Toni întoarse capul spre el, Mihai îl privea lung, regretînd parcă și acum că acceptase ideea Magdei. Toni stinse țigara, deschise portiera și o porni cu pas relaxat pe stradă, simțind ochii lui Mihai ațintiți asupra lui. Era totuși liber, liber ca păsările cerului, nu tu însoțitor, nu tu cătușe, mergea pe stradă ca... un pieton obișnuit ! Intră în curtea Silviei, Dulfi se agită în lanț gudurîndu-se prietenos, Toni nu rezistă ispitei și o porni spre fundul curții, pentru a intra prin spate în casă. Voia de fapt să vadă curtea din spate, mai exact strada care se făcea în spatele casei. Mda, așa cum bănuise, spre colțul străzii era de asemenea o mașină, lîngă care își făcea de lucru un băiat brunet. Era clar, îl lăsaseră fără cătușe, liber „ca păsările cerului“, dar își luaseră măsuri de siguranță pentru cazul că... Dacă totuși ar fi încercat ? Își dădu seama că... dacă chiar ar

fi reușit să scape de cele două mașini, întinzînd-o prin curți, peste garduri, n-ar fi trecut nici două ore pînă avea să fie prins din nou și de data asta pus „la păstrare“, într-un loc sigur, fără șansa... Da, exista o șansă, o singură șansă, de a diminua cu ceva vina sa — în definitiv nu ucisese, nu furase secrete, ademenise doar niște fete. Trebuia să joace corect, cum i se ceruse, ceea ce însă nu era ușor. Își aminti privirea Marinei, avu senzația că îl va ghici, că Marina își va da seama că el „a trecut de partea cealaltă“ de cum va deschide gura. El fusese totuși cel ce o prevenise să fugă de la Gina ! Da, asta era un atu ! Tot el era un „mare actor“, cînd își punea în minte să obțină ceva. Și asta făcea să fie un atu, sau, mă rog, ceva încurajator, numai că Marina știa și ea asta... Și ce își punea în minte să obțină acum, de fapt ? ! Nici măcar nu-i promisese, nici Magda nici Mihai, o reducere a pedepsei. Iar el nu îndrăznise să mai „pună condiții“, ei s-ar fi putut descurca și singuri, în timp ce el...

Bătu încet la ușa din spate, o văzu prin geam pe Silvia, care stătea cu capul în mîini la masă, printre crătiți, cum se întoarce spre el, se ridică și vine repede. Îi deschise surîzînd, dîndu-și după urechi șuvițele cînepii de păr.

Toni o atrase încet la piept, simți imediat mirosul de ceapă prăjită pe care-l degaja părul Silviei, era limpede, din femeia asta nu avea să iasă niciodată altceva decît o bună gospodină, întrebă :

— Ești singură, da ?

— Nu, șopti Silvia, strîngîndu-se la pieptul lui.

— Nu ? !

— Marina e aici.

— Marina ? ! Ce caută ?

— E... cu cineva.

— I-auzi ! Cine-i tipul ?

— Ei, nu ! făcu Silvia zîmbind, rușinată parcă, discută cu o doamnă. Adineauri a venit.

— Pică bine ! zise Toni. Tocmai voiam să-i spun ceva doamnei noastre Tarn.

— A, nu, se sperie Silvia, m-a dat afară.

— Nu fi proastă ! se supără Toni, doar ești în casa ta !
Și dacă discută, va fi și mai bine, voi obține mai repede

ce vreau, va căuta să scape de mine cît mai urgent, încheie el și fără să mai ia în seamă protestele Silviei intră în camera unde erau Marina și Magda. Acum era acum !...

Ochii Marinei se fixară întrebător asupra lui, Magda întoarse capul încet, Toni rămase uimit, o clipă mai că n-o recunosc ! Magda era ? !

— Ce cauți aici ? întrebă Marina cu o voce uscată.

— Bună, Mary, și sărut mîinile, doamnă ! zise Toni fără a-și estompa aerul de surpriză, dar adoptînd totodată alura șmecherului simpatic.

Magda ridicase doar o sprinceană, ochii Marinei alertă repede de la unul la altul, întrebă parcă bănuitoare :

— Vă cunoașteți ?

Acum ar fi fost rîndul Magdei să se prefacă surprinsă, dar să recunoască totuși că îl cunoaște, așa se înțeleseseră. Ei, ia să vedem cum se descurcă domnișoara ofițer !

— Ce cauți aici ? întrebă Magda cu o voce scăzută, dar net amenințătoare, neplăcut impresionată parcă de apariția lui.

— Am venit, începu Toni... Venisem la..

— C-ai venit, vād, ce cauți ? tăie Magda scurt.

— Silvia, lasă-ne ! spuse Marina și Silvia care apăruse în pragul ușii în urma lui se făcu nevăzută ca un șoricel, șoptind un „Da, doamnă Tarn“ nefericit.

— Hm ! făcu Toni degajat, zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Eu, de fapt, aveam nevoie de... ceva bani și..

— Ești sigur că nu te-a urmărit nimeni cînd ai venit aici ? tăie Magda iar, pe același ton aspru, parcă zgîriat.

— Doamnă, mă jigniți !

— Șterge-o, făcu Magda, aproape șuierat.

— O clipă ! interveni Marina, privind încă cu suspiciune la amîndoi. De unde-o cunoști pe doamna, Toni ?

— Pe doamna ? ! surise Toni parșiv ca unei aduceri aminte. Am cunoscut-o la Viena, în urmă cu patru sau cinci ani, cînd...

— Era puțin încurcat cu poliția internațională, completă Magda mîriit.

— Vă rămîn pe deplin recunoscător pentru ziua aceea, doamnă, murmură Toni, modulîndu-și vocea, dar..

— Dacă-mi rămii pe deplin recunoscător, pleacă, ai picat prost, n-am timp acum de dumneata !

— Numai că... Marina, vreau să te rog...

— Ieși ! făcu Marina cu o voce înăbușită, dar care totuși părea să ardă ca un vîrf de bici.

Toni făcu o grimasă bosumflată, se încruntă, porni spre ușă cu un aer care lăsa impresia că le înjură pe amîndouă, apăsă clanța și le privi încă o dată, de data asta cu un zîmbet, care părea „să coacă ceva”. Magda își deschise poșeta, scoase un teanc de bancnote, le aruncă pe covor în direcția lui, cu un gest princiar.

— Îți ajung ?

— Oho ! făcu Toni luînd repede banii de pe jos. Aș zice chiar că...

— Revino peste două ore, am să-ți las instrucțiuni. Poți cîștiga triplu, într-o singură zi !

— Ați rămas la fel de...

— La revedere, zise Magda și deja îi întorsese spatele. Să continuăm, doamnă Tarn.

Toni înțelese că rolul său se încheiase, o salută pe Marina cu un gest mic, dînd pe la bărbie banii primiți, vrînd să spună parcă „Asta o lady nu ca tine !” și dispăru pe ușa bucătăriei, avînd grijă să ascundă repede banii în buzunar.

— S-a supărat, nu-i așa ? se interesă Silvia.

— Ei aș, rîse Toni și în aceeași clipă își dădu seama că Marina pierduse jocul, că îl crezuse, că nu era chiar atît de formidabilă pe cît părea, de asta ar fi trebuit să-și dea seama mai demult, din moment ce ea îl îndemnase s-o cucerească pe Silvioara asta, din care, în mod indubitabil, nu avea să iasă niciodată o Mata Hari ! Ce-avea să spună Silvioara asta despre el la proces ?

— De ce n-ai mai venit pe aici, Toni ?

Toni își aminti de un alt proces la care asistase, era vorba de un biet escroc sentimental, neimplicat în acțiuni de spionaj, care storsese bani de la vreo șapte logodnice concomitent. La proces însă femeile nu pretinseseră nimic și procurorul exclamase atunci : „Bine, dar v-a mințit, v-a luat banii, n-a avut niciodată de gînd să se căsătorească

cu voi !". „Da, răspunsese una dintre femei, dar... ne mințea atît de frumos !“...

— Toni, de ce nu-mi răspunzi ?

— Silvia, tu mă iubești, într-adevăr ?

— Eu, Toni ? ! Știi foarte bine că...

— Să nu uiți asta, iubito ! șopti Toni ca un descîntec. Orice s-ar întîmpla, orice ai auzi despre mine, să nu crezi ! Nici una... din femeile pe care le-am cunoscut... nu are... un suflet ca al tău ! Și eu nu uit asta, te iubesc numai pe tine !

O sărută strîngînd-o la pieptul lui, Silvia mirosea totuși îngrozitor a ceapă prăjită, se desprinsese repede, ieși, lă-sînd-o nedumerită, ocoli iarăși casa, parcurse strada pînă la mașina unde Mihai îl aștepta, se așeză pe banchetă, închise portiera.

— E-n regulă, făcu el. Nu credeam să ajut poliția vre-odată, dar uite că am făcut-o, și încă cu succes. Mi se pare că asta ar merita reținut.

— Totul va fi reținut, zise sec Mihai și adăugă : Banii !

Toni se strîmbă, scoase bancnotele din buzunar și i le înmînă omului de lingă el, care se apucă să le numere conștiincios. Peste alte cîteva minute o mașină stopă alături de ei și Toni fu invitat să treacă în ea.

Lîngă fereastră, Marina urmărise plecarea lui Toni pînă îl văzuse dispărînd. Rămase încă un timp așa, meditănd parcă la ceva neștiut decît de ea, se întoarse și observă pe un ton acrișor :

— Sinteți foarte darnică !

— Și dumneata foarte imprudentă ! veni răspunsul. De ce trebuia să știe ăsta unde ești ? !

— Nu știa, se încruntă Marina. A venit probabil la Silvia și...

— Fapt e c-a dat peste noi. Și că erai în stare să-l lași să plece fără un ban ! Deși știi cam ce fel de om e, cînd n-are bani ! De ce riști inutil ? ! Nu-i prima dată !

— Să trecem peste asta, spuse Marina, reșezîndu-se pe scaun.

— Bine. Atunci scurt pe doi, fără mofturi ! Vrei să rupi cu noi ? ! Da sau nu ? !

— Vreți să vorbesc deschis ? atacă brusc Marina, amintindu-și că impertinența ei nu displăcuse puțin mai înainte. Bine ! Am o informație de valoare ! Pe care prefer s-o vînd altora, într-adevăr, rup cu voi ! Da, din clipa asta !

— De ce ?

— Pentru că mă țineți cu misiuni de duzină, ca pe ultima începătoare ! Risc fără sens ! Orice gîsculiță poate oricînd să...

— De unde ai informațiile ?

— Dacă facem tîrgul, zîmbi Marina, veți constata din... documentele pe care vi le ofer.

— A ! Vrei să facem „un tîrg“ !

— Scump ! preciză Marina.

— Începi să-mi plăci.

— De zece ori cît mi-ați dat pînă acum, anunță Marina și adăugă repede : Nu mă tocnesc !... Și un pașaport ! Odată cu banii.

— Începi să nu-mi mai plăci.

— Regret, aici nu rămîn. Mi-e imposibil. Am făcut o greșeală.

— Mare ?

— L-am lichidat pe-un tip.

— Proasto !

Cuvîntul țîsnise scurt, ca o împușcătură, Marina nu reacționează, știa că merita cuvîntul acela, din plin, a trece la o asemenea acțiune, fără aprobarea centrului, fără măsuri speciale de „a face treaba curată“ era „mai mult decît o crimă, o greșeală“ ! cum ar fi spus ministrul poliției lui Napoleon.

— Asta era deci !

— Asta, preciză Marina cu o pocăință agresivă totuși, ca și cum ar fi spus : „am făcut-o, am făcut-o !“

— Cine e ?

— Doamnă dragă, zîmbi Marina, chiar atît de proastă nu sînt. Dar tresări în aceeași secundă, cealaltă deschisese poșeta. Ce faceți ? !

— Nu te teme !... Na ! Dar să știi că dincolo vei da totuși socoteală, pentru încălcarea regulilor.

Marina ezită. Pe masă fusese aruncat un pașaport, un pașaport adevărat ! pe care nu-i venea să-l atingă. Dacă paginile erau impregnate cu o soluție ucigătoare ? !... Nu ! Cît timp nu aflaseră de la ea ce informații deține, era puțin probabil să facă așa ceva. Marina apucă pașaportul încet, cu grijă, îl desfăcu și constată că era „curat“, în perfectă ordine, cu fotografia ei prinsă corect la locul său. Avea și viza de intrare în țară pusă... Era posibil ! ? O salvau într-adevăr ? ! Avea să-l revadă pe Andrei ! ? Andrei făcuse asta, desigur, pentru ea !...

— Vă mulțumesc ! Vă mulțumesc foarte mult, zise Marina abia șoptit.

— Ce spui ? ! Crezi chiar că...

— Fără bani, nu vă dau nimic. Și-am spus că nu mă tocnesc ! Hotăriți-vă ! Repede ! După documentele astea umblați demult. Le am ! Eu !

— Scoate-le !

— Banii !

— ...Îți place colierul meu ?

Marina văzu cum, de sub eșarfa mov, înnodată la gît, apărea un colier de diamante, care îi tăie respirația. Fu scos și ținut sub ochii ei pe două degete doar, atîrnînd ca un mic șarpe lucitor.

— Poftim !

Marina luă tot cu prudență colierul, privi ochii femeii, se ridică încet, merse lîngă fereastră, unde cercetă cu atenție bijuteria. Era o avere, pietrele valorau evident mai mult decît ceruse și, fără îndoială, era mult mai ușor de trecut peste graniță așa ceva decît un teanc de dolari.

— Sub cristalul de pe măsută e o vedere cu brazi, anunță cu o voce târăgănată Marina. Silviei îi place mult, adăugă ea cu un zîmbet. Sub timbru sînt două microfilme. Iar pe timbru se află un micropunct. Acolo aveți sursele. N-ați făcut o afacere de duzină, vă asigur.

— Știi că, dacă mă minți...

— Doamnă dragă, surise Marina privind cum femeia scotea ilustrata de sub cristal, știți că nu pot pleca din țara asta chiar atît de repede pe cît aș vrea. Vă trebuie o oră doar pentru a citi microfilmele și micropunctul, iar mie... ceva mai mult pentru a putea fi departe de țara

aceasta. A ! completă Marina amintindu-și parcă de ceva. Formula, formula finală a experimentărilor... am uitat s-o trec. E în capul meu. Iar indigoul de pe care am luat-o l-am distrus. Asta ca să nu vă vină vreo idee sinistă. Ați greși foarte mult.

— Spune-le tu, zise Pavel încet.

Renunțase acum la formulele regulamentare, părea sfârșit, înfrînt, indiferent la tot, vorbea cu o liniște rece, exprima doar hotărîri asupra cărora părea că meditase îndelung.

— Ce să le spun ? ! făcu sec Dumitrescu.

— ...Că eu nu voi mai putea fi niciodată... cel care-am fost. Nu-mi va ieși niciodată din minte, cînd voi fi cu mîinile pe manșă, sau cînd voi vorbi elevilor despre...

— De cînd n-ai dormit ? întrebă brusc Dumitrescu. Du-te acasă și culcă-te ! Omul, cînd e obosit, spune numai tîmpenii, cu convingere ! Ești obosit, atîta tot !

— Marine !

— Mă ! făcu Dumitrescu înfuriat. A fi zvîrlit o dată în genunchi nu-i o rușine ! Au fost și alții zvîrliți și s-au ridicat ! Dacă ești bărbat, strîngi din dinți, te ridici și lovești !! Tu !! Și încă pe tine nu te-au zvîrlit în genunchi ! Te-au „lucrat“ doar, au găsit punctul slab și ți-au făcut-o, dar nu te așeza tu în genunchi. Pentru că ei asta vor ! Mă auzi ? ! făcu colonelul scuturîndu-l de braț pe Pavel. Au în lucru și acțiuni făcute în scop pur de compromitere ! Ca să trecem în rezervă ofițeri buni ! Tu vrei să ieși singur ? ! De ce mama dracului crezi că poți judeca tu, tu singur, mai bine decît alții, care-i cunosc bine pe prăpădiții ăștia ? ! L-ai văzut pe ăla care i-a dat avionul fiică-ti ? !

— ...Nu.

— Ei, hai să-l vezi ! Vino ! Vino cu mine, să-l vezi !

De-aici misiunea ei se încheia. Se încheiase de fapt, știa tot ce trebuia, recuperase microfilmele, era suficient să pronunțe fraza cheie pe care o stabilise cu Mihai înainte de a veni aici, pentru ca micul aparat porta-

tiv din poșetă, pe care-l împrumutase de la o milițiancă de la circulație pe stradă — își amintise că nu i-ar strica așa ceva abia cînd o văzuse pe fata aceea plimbîndu-se prin mijlocul străzii cu aparatul în mînă — pentru ca Mihai să apară în ușă, iar „cariera“ Marinei să se încheie. Planul, planul ei „trăsnit“, ca și altele, se dovedise și de data asta bun, fusese integral realizat !

Magdei nu-i venea însă, nu-i venea totuși să se despartă de femeia aceasta, avea senzația că încă nu aflate tot, că mai era ceva de stabilit, de clarificat, de înțeles. Marina o privea cu atenție, căutînd parcă să-i ghicească gîndurile, mirată că nu pîleacă.

— O ultimă întrebare, zise Magda.

— Vă rog ! făcu Marina grăbită.

— ...De meserie sînt psiholog, începu Magda. Trebuie să întocmesc un studiu asupra oamenilor cu care lucrăm.

— Sper că nu vreți să mă supuneți unui test ? ! rise Marina amuzată parcă de idee și Magda constată că, atunci cînd rîdea, femeia blondă și uscată, rigidă aproape, cu ochi mici, cu nas drept, ascuțit și buze subțiri, devenea deodată alta, cu totul alta, destinsă, frumoasă, da, foarte frumoasă chiar, așa trebuie că se lăsase Vlad otrăvit de ea !... Părea că altă femeie, o femeie adevărată, se naștea subit din cenușa asprei Marine !

— Nu, spuse Magda gînditoare. Vreau un răspuns doar... Drept !... Am să verific.

— Dacă vi-l pot da ! ridică Marina din umeri.

— Unul din fanții de care știi, continuă Magda... A yrut „să-și dea demisia“. Zilele trecute.

— Trebuie să fi fost un începător ! observă Marina.

— Nu chiar. Aflase că una din fetele pe care le-a expediat dincolo... s-a sinucis... După ce a fost stoarsă de informații, desigur. O fată căreia el îi promisese s-o ia în căsătorie. Și nu-i primul caz.

Nici nu improviza prea mult, cazul Lavinia Senic îi rămăsese în minte, o transferase doar peste hotare și inventase cîțiva „fanți“ cu muștrări de conștiință ! Era prea mult ? Marina avea să ghicească ceva ? !

— Aha ! făcu Marina indiferentă. Și ?

— Vreau să-mi spui, întrebă Magda jucându-se cu inelul de pe deget, care este... suportul dumitale moral ?

— Moral ? ! se strîmbă Marina parcă ar fi atins o reptilă.

— Da, spuse Magda liniștit. Începe să se poarte iar, oricît ar părea de ciudat. Ne interesează mult.

— ...Acum vreți să vă spun... ?

— Da.

Marina o privea lung, neîncrezătoare, Magda avu impresia că ratase, că greșise, exagerase, călcase pe un punct capcană ascuns. Marina avea să explodeze imediat, să-i dovedească faptul că înțelesese tot, că...

— Silvia ! strigă deodată Marina, cu ochii în ochii Magdei.

Ușa se deschise, Silvia apăru cuminte, șoptind aproape :

— Da, doamnă Tarn.

— Vino ! Aici, lîngă mine, comandă Marina. Stai jos ! Așa ! Ia spune-mi acum, de ce mi-ai zis tu azi că te-ai hotărît să mergi în străinătate ?

— Doamnă...

— Prietenă mea e la curent cu tot ! preveni Marina. Vine de dincolo și o interesează. Spune ! Ești o fată nu foarte inteligentă, și tu știi asta, nu foarte frumoasă, știi și asta...

— Da, doamnă Tarn, acceptă Silvia cu o liniște moale.

— Care nu va putea face nici măcar trotuarul, în cazul în care, ajunsă dincolo, Toni ți-ar da cu piciorul !

Silvia zîmbi cald, simplu, nu le privea pe nici una, ochii ei se fixaseră pe broderia de ață care acoperea masa rotundă în jurul căreia stăteau toate trei.

— Nu-mi va da cu piciorul, spuse ea simplu.

— De unde știi ? !

— ...Pentru că... este primul bărbat... care mi-a spus că sînt frumoasă.

— Dar tu știi că nu ești frumoasă ! punctă Marina scurt, logic, din adînc, atît de sigură ca și cum i-ar fi spus : „Tu știi că nu ești Steaua polară !“

— Da, acceptă Silvia corectă. Numai că el, adăuga ea, mă vede așa. Vorbește atît de frumos !... Vede, spune că

vede sufletul meu ! Și spune poezii atât de limpezi... de curate...

— A, mîrii Marina. Spune și poezii curate !

— Da, continuă Silvia imperturbabilă, fără să ia în seamă accentul batjocoritor al Marinei. Din poezi de care nici n-am auzit... Deși eu citesc mult. Știți, începu ea apoi și mai încet, privind de data aceasta spre Magda. Seara, vin acasă, după ore de bătut la mașină și... citesc poezii.

Din nou, Magda, care avusese impresia că intuia bine sufletul feminin, avu „revelația“ de-a descoperi, acolo, în cămăruța banală de mahala, în surîsul vag, nostalgic, în ochii Silviei, care păreau că... se depărtaseră dintr-o dată, devenind alții, o altă femeie, alt om, care se deschisese deodată, cum, de ce, pentru care motiv ? în fața acestei Marine și-a ei, pe care o vedea pentru prima dată ? ! Gînduri poate niciodată spuse treceau parcă fără voia lor printre buzele moi ale șoricelului ăsta cenușiu, care o privea fără s-o vadă. Cum reușise asta Marina ? Care era taina, taina ei, de-a dezlega sufletele ascunse și sucite de femeie, ale acestei prostuțe, așa, repede, fără nici o pregătire, întrebînd brutal, lovind fără jenă, în iluziile trăite intens, cine știe de cînd, în singurătatea cămăruței banale ?

Care era misterul brutalității ? Magda își aminti o înțimplare din urmă cu cîteva luni, cînd anchetase ea o fată venită de la țară, care nimerise într-un anturaj păcătos. Încercase cu cuvinte alese atent, cu grijă, să afle ceva de la fata care tăcea continuu. Venise apoi Stoenescu care, sec, plat, fără menajamente, pusese întrebări precise, intime, la care, spre uimirea Magdei, fata răspunsese imediat. Cum era cu puțință ? nu înțelese Magda. De ce se pleca acum această Silvie în fața grosolăniei Marinei ?

— Cum de e primul care te-a plăcut ? ! hohoti aproape Marina. Niciodată, la dans, cu băieții, nu a mai descoperit nici unul „sufletul tău“ ? ! Nu mergi la dans ?

— Mergeam, surise Silvia. Și plîngeam de fiecare dată, cînd veneam de acolo.

Era posibil ca ființa asta să se plece într-adevăr doar în fața forței și a aroganței ? ! Era posibil să se lase modelată, ca o bucată de ceară, de voința Marinei ? ! Și-a lui Toni ? ! Pînă cînd ? De ce ? Sau era altceva, altceva de

neînțeles, un mecanism pe care nu-l putea descifra și pe care Marina îl intuia, îl stăpînea perfect ? !

Marina o privea, pe Magda o privea acum, cu ceva din încîntarea unui asistent de laborator căruia „i-a ieșit“ o experiență cu cobai.

— Bine, zise Magda, reluîndu-și rolul. Poți să pleci. Silvia se ridică, porni cu pași mici spre bucătărie.

— Fă-ne o cafea ! porunci Marina.

— Da, șopti Silvia și dispăru, închizînd ușa cu grijă.

— Dumneata n-ai fost niciodată o femeie urită, doamnă Tarn !

— Nu ! tresări Marina cu un aer bătaios. În jurul meu, băieții au început să se-nvîrtă de pe la doisprezece ani. Și eu am fost atît de tîmpită să mă-namorez, pînă peste urechi, de... cineva.

— Și ? ! păli Magda.

— Cînd și-a luat licența, am fugit de-acasă, am venit la București, să-l felicit ! Și l-am găsit în luna de miere ! Se însurase logodnicul meu cu o bleagă „cu suflet frumos“ !

Magda respiră ușurată, Vlad nu, nu fusese căsătorit niciodată, asta știa precis.

— M-am măritat după două luni, continuă Marina, pe un ton de sfidare. Cu Andrei Tarn ! Restul îl știți ! Poate mai bine decît mine ! zîmbi ea strîmb. Vă poate servi la ceva ce v-am spus pentru „studiul dumneavoastră psihologic“ ? !

— Foarte mult, zise Magda încet.

— Perfect, mă duc să văd ce face adormita aia cu cafeaua, încheie Marina.

Se ridică și dispăru pe ușa bucătăriei.

Magda rămase o clipă nemișcată, își privi mîinile, da, soluția pe care și-o aplicase începea „să se lase“, fusese avertizată că „vîrsta“ ei nu va rezista mai mult de o oră, cel mult două, probabil că și fața, gîtul...

Desfăcu poșeta, trase ușor de antena micului aparat, spuse încet :

— Poți veni, Mihai. Prin spate, în față e cîinele.

Pliă din nou antena, scoase o oglinjoară, își corectă fața, constată că ridurile „îi stăteau încă bine“, privi ceasul,

constată că nici nu trecuse chiar atît de mult pe cît credea. Avea impresia că se afla aici de ceasuri întregi.

— Vă place mai amară ? se interesă Marina.

Apăruse în spatele ei cu o tavă de porțelan, pe care erau două cești, de asemenea de porțelan, din care se ridica ușor aburul cafelei.

— Da, zise Magda distrată... Că vreți să faceți în Occident, doamnă Tarn ?

— Presupun că n-o să aveți nimic împotrivă, zise Marina luînd o țigară, dacă îmi voi deschide o agenție proprie. Andrei e de acord, a aranjat deja tot.

— Ce agenție ?

— Cunosc destui tipi de-aici care merg anual în străinătate, explică Marina. Se pare că-i o afacere bună. Îmi voi forma o echipă din... Silvia, tu du-te la bucătărie !... Silvia ! Iar doarme-n picioare, constată Marina.

Magda întoarse capul încet, în ușa bucătăriei Silvia își strîngea degetele unele de altele, privind lung spre Magda.

— Ce-i cu tine, fetițo ! ? se încruntă Magda.

— Asta nu se poate, doamnă Tarn, zise Silvia încet, foarte scăzut, mutîndu-și privirea la Marina.

— Silvia ! țipă Marina. Ieși !

— Să nu beți, zise Silvia și mai încet. Să nu beți, a pus ceva...

Uimirea Magdei fu atît de mare — „ceara, bucata asta de ceară“ vorbise, încet, dar hotărît, înfruntînd hotărîrea Marinei — încît își dădu seama o fracțiune de secundă prea tîrziu de pericol. Marina apucase fulgerător tava de porțelan și zvîrlea cafeaua încinsă spre fața ei !

Magda reuși să-și ridice instinctiv brațul, simți arsura lichidului fierbinte, sări în picioare în aceeași secundă. Marina răsturnase însă masa cu o mișcare bărbătească, teribilă, piciorul ei se îndoi și destinse ca un resort, Magda simți în stomac șocul năucitor, se plecă fără să vrea, reuși în cădere să se-arunce totuși într-o parte, evitînd următoarea lovitură — fatală — pe care Marina încercase să i-o dea în ceafă, cu o „biciuire“ a brațului drept.

Marina icni, de furie, sparse printr-o mișcare răsucită, aprigă, tava de porțelan, rămase în mină cu un ciob as-

cuțit cu care se repezi spre ea, se aruncă pur și simplu printr-un plonjon, străină parcă la orice altceva în afara ideii de a ucide. Și tot instinctiv, Magda se rostogoli spre stînga, conștientă că uitase în clipa aceea toate mișcările de judo bine învățate la sală, scăpă de lovitura Marinei doar grație reflexului de apărare și în aceeași clipă auzi vocea lui Mihai care soma scurt, cu vocea lui bărbătească, puternică :

— Nici o mișcare !

Marina încremeni pe covor, căzută pe palme și genunchi, se prăbuși izbind cu capul podeaua și rămase așa, strîngînd în degetele crispate covorul și ciobul care îi tăiase mîna.

Mihai îi scoase ciobul dintre degete, o ridică, privi spre Magda, și ea acum în picioare.

— Ce-i cu tine ?

Magda făcu cîțiva pași nevenindu-i parcă să creadă că era întreagă, își scutură capul, căutînd „să se trezească“, ochii lui Mihai priveau fix petele mari, negre, care se prelingeau încă pe brațul ei gol și pe eșarfa mov.

— Nimic. Nu-i nimic, șopti Magda.

— Mîna ! E...

— Puțin opărită, atîta tot. Cafea.

Marina își revenise complet, o privea cu buzele strînse; cu ochi aprinși, din care nu lipsea totuși o undă de dispreț.

— Unde-am greșit, doamnă Tarn ? întrebă Magda cu un surîs mic, parcă dureros, amintindu-și de finalurile cărților polițiste în care însă, de regulă, „polițiștii“ răspundeau.

Marina tăcea, cu buzele linie, izbucni deodată biruitoare parcă, cu ceva aspru, spart în vocea batjocoritoare :

— Ai greșit într-un mod stupid !

— Sînt convinsă, aprobă Magda. Unde ?

— Stimată doamnă, aruncă cu sarcasm Marina. Cînd are în mîna informații ca cele pe care vi le-am dat, nici un spion adevărat nu se mai ocupă de... psihologie ! zvîrli ea acum cu suveran dispreț. Ați greșit !

— Nu mai mult decît dumneata, șopti Magda. Mihai ! Ia, te rog, vederea asta. Două microfilme ! Pe timbru, se pare că e un micropunct. Țasta e pașaportul, colierul !...

Și cioburile ceștilor de cafea, adăugă ea, luînd de pe jos cioburile cu toartă ale celor două piese de porțelan. A, și sacoșa. Aura mi-a spus că a venit cu o sacoșă... Asta e. Eu mai rămîn.

— Rămîi ? ! făcu Mihai nedumerit.

— Da. Nu mult. Raportează că totul a decurs după plan.

Mihai nu spuse nimic, luă sacoșa Marinei, în care Magda vîrîse toate „corpurile delictelor”, o conduse pe Marina ținînd-o de braț, spre ieșire.

— Mihai !... Îți mulțumesc.

Mihai surîse, ieși. Îi văzu prin fereastră, mergînd repede, chiar foarte repede, Marina parcă grăbea ritmul, pășind apăsător, un pas aproape sportiv.

— Silvia !

— Aici sînt, doamnă.

Magda își smulse peruca dintr-o mișcare.

— Spune-mi Magda, zise ea. Sînt numai cu cinci ani mai în vîrstă decît dumneata.

Silvia nu părea să fi auzit, întrebă pe un ton alb, parcă indiferent :

— Mă arestați și pe mine ?

— Nu, zise Magda. Îți mulțumesc pentru că m-ai prevenit... Eu am să-ți spun însă ceva... Nu vrei să stăm jos ?

— Nu, spuse Silvia și merse încet lîngă fereastră. Privea afară, la cîinele care se zbuciuma încă în lanț, lătrînd răgușit.

Și Magda se întrebă cum, cum anume putea, cum va putea să-i spună femeii acesteia cu față parcă dintr-o dată îmbătrînită... tot ce trebuia totuși spus.

— Nu-i nevoie să stau jos, adăugă Silvia jucîndu-se cu perdeaua. Ce ?

— ...Ceva foarte trist... În aparență, foarte...

Cîinele începu un nou lanț de hămăituri furioase, întăritat de niște copii care îl asmuțeau prin gard. Nu, nu era deloc nici momentul, nici „cadru” pentru a-i spune și Magdei îi veni să renunțe, se simți deodată sfîrșită, extenuată, golită de orice gînd care putea însemna „o soluție” !

— Despre Toni ? întrebă Silvia întorcându-se deodată. Privirea era limpede, absolut liniștită, periculos de liniștită și, preț de câteva clipe, Magda ezită.

— Ai ghicit... Despre Toni.

Cîinele contenise brusc, se făcuse liniște acum, o liniște nefirească, în care Silvia se așează încet pe marginea unui scaun, spuse cu aceeași simplitate dezarmantă, care pe Magda o nedumerea, o uluia :

— Știam.

— Sînt autorizat să vă comunic, începui Nicolaide, dar se opri. Luați loc, nu va fi o ședință operativă anunțată el.

Marius zîmbi ironic, Ioana îl privea atentă, presimțind ceva, Ștefănescu se așează primul, liniștit, în fotoliul din fața biroului, ceilalți patru șefi de laborator care mai erau în cameră se așezară și ei.

— Ce ne mai comunicați ? făcu Marius, căscînd „discret“. Cum naiba se nîmeresc ședințele astea tocmai cînd...

— ...Că vin de la identificarea unui cadavru, tăie Nicolaide. A fost o femeie care a lucrat aici, cu noi ! adăugă el pe un ton mocnit. Că rezultatul experimentărilor la care lucrăm de aproape opt luni, lucrarea ta, Marius, a fost la un pas de-a ajunge în străinătate ! Cum s-a întîmplat, asta e o altă poveste, va face obiectul unei anchete, continuă repede Nicolaide, temîndu-se parcă de o întrerupere. Nu pentru asta v-am chemat. Vreau să vă-ntreb doar... cum credeți că se face... că Lavinia Senic n-a venit la nici unul dintre noi să ne spună nimic, deși își dăduse seama că era amestecată într-o afacere de trădare ?

— De trădare ? ! șopti Ioana și se ridică fără rost.

— Cum se face, reluă Nicolaide, că nici unul din noi, care spuneam că lucrăm aici „ca într-o familie“, n-a avut habar că Lavinia intrase în legături foarte apropiate cu un străin, că aștepta un copil, că a fost șantajată ? ! Cum de n-am văzut nici unul nimic ? ! Cum de femeia asta

— care a plătit greșeala cu viața — a preferat să moară, chinuindu-se groaznic, dar n-a găsit de cuviință să vină la nici unul dintre noi și să spună ce i s-a întâmplat ? De ce ? !

Ultimul „de ce” căzuse ca lama rece a unei ghilotine.

În birou se lăsă o liniște stranie, încordată, care chema parcă un dangăt depărtat. Și Nicolaide, cu mâinile crispate pe spătarul jețului său, avu impresia absurdă că, printre ei, printre fotoliile din cameră, plutea imaterială, clorotică, o siluetă cunoscută, venită parcă dintr-un coșmar viitor, care înghețase, paralizase prin simplă prezență, orice mișcare ! Că umbra aceea, care nu exista, și care totuși exista, plăsmuire colectivă a minților lor... ar fi fost singura care le-ar fi putut da răspunsul exact, și neplăcut pentru ei toți. Că le-ar fi putut spune lucruri la care, descopereau acum, nu se gândiseră niciodată.

Se despărțise de Silvia în poartă, înțelegându-se să se revadă a doua zi. Ce va fi însă în mintea Silviei pînă a doua zi ? se întrebă Magda în timp ce bocănea rar cu pantofii cu toc înalt pe asfaltul străzii. Își curățase grimajul de pe față și gît, Silvia „o oblojise” la mîna arsă cu albuș de ou, „leac sigur”, dar Magda se simțea prost în rochia asta pătată dar elegantă, prea elegantă pentru cartierul vechi, de periferie, unde blocurile masive ca niște transatlantice nu pătrunseseră încă.

Silvia ! Îl iubise pe Toni, îl iubise mult și, poate, dracu știe ce mai putea fi în sufletul femeilor ! conchise înfuriată Magda, îl mai iubea încă. Pentru că Toni îi spusese că are „un suflet frumos”. Era posibil ca, în afară de Toni, să nu mai fi văzut nimeni asta ? ! Era posibil ca exteriorul unei femei să însemne chiar atît de mult ? ! Își aminti de părul Silviei, de rochia șleampătă, care „nu stătea pe ea”, de gesturile parcă indifferente la tot ale femeii acesteia care nu avea decît 20 de ani ! Trebuia să vorbească cu Silvia despre asta ! Chiar mîine ! Azi... și azi îi venise ideea, dar oricum nu era momentul, și apoi

se simțea sfârșită, era extenuată după noaptea de nesomn și confruntarea cu Marina.

Traversa tocmai strada, când o mașină frână chiar lângă ea.

— Vlad ! ? !

Vlad zîmbea, la volanul micii lui mașini, zîmbea senin, cu un braț scos prin fereastră, privind-o cu sprîncelele ridicate deasupra nasului.

— Te-a opărit, te-a opărit ? făcu el privind mîna Magdei.

Aflase deci toată povestea, de la Mihai, desigur, o așteptase aici, o așteptase în mod special. Cum de era aici ? Cum de... ?

— Ai fugit !

— Cu ajutorul tău, rîse Vlad. Adică al sorei de la spital. Foarte simpatică ! Nu urci ?

— Ba da ! făcu Magda. Dă-te la o parte, conduc eu.

— Nu-ți fie teamă, mă simt excelent !

— Îmi închipui. Doctorii spuneau că...

— Ce știi doctorii ! pufni Vlad. Era nevoie de-o rezervă liberă, iar eu... Arăt a om care să stea în spital ? !

— Nu mă lași să conduc ?

— Nici nu mă gîndesc.

Magda își întoarse repede privirile, căutînd ceva.

— Pe cine cauți ?

— Un telefon, zise Magda cu nevinovăție. Vreau să anunț pe cineva că altcineva a șters-o din spital.

Vlad izbucni în rîs, dar îi făcu loc repede la volan, trecînd alături pe banchetă.

— Ți-a zis șeful că i-am telefonat ?

— Nu, spuse Magda instalîndu-se, dar sînt sigură că ai uitat să-i spui și altceva decît că te simți bine. Cum naiba ești pe picioare, făcu ea realmente nedumerită, nu numai doctorii, dar și fata de la laborator spunea că efectul otrăvii e „sigur mortal“ ! ?

— O fi ! se amuză Vlad, dar nu pentru mine !

— Nu face pe nebunul ! se supără Magda demarînd. Care-i explicația ?

— Foarte simplu, spuse Vlad. N-am băut toată „doza“, iar în secolul ăsta economicos se vede că se calculează

exact și otrava ! După prima înghițitură de cafea, Marina... se uita la mine ca la un mort !... Ți s-a întâmplat asta vreodată ?

— Nu.

— Mie da. I-am cerut Marinei ceva și... în capul cui o fi căzut cafeaua nu știu, fereastra era în spatele meu, etajul patru, dar fapt e că am scăpat ieftin.

— Cotul cămășii l-ai muiat după aceea, în zaț ? se interesă Magda profesional.

— Da. Pe moment nu m-am gândit decât cum să scap de cafea. A trebuit să-i mai cer și un pahar cu apă. Așa că, fii atentă, când vrei să-ți otrăvești iubitul, servește-l și cu apă ! rîse el și părea să se amuze realmente.

— „Iubitul“ e corect spus ?

— Așa prost mă crezi ? ! pufni iar Vlad pîrînd chiar jignit. Cu Marina ? !... Unde mă duci ? făcu el deodată neliniștit.

— La minister.

— Magda, să fim serioși, sînt în convalescență.

— Trebuie să-i raportezi colonelului ceva... Despre Dana.

— Dana ? ! !

— În ce relații ești cu ea ? Spune repede, că altfel minți !

— Absolut inocente ! Și, de fapt, ce te interesează ? !

— Absolut inocente ? !

— Jur ! O cunoscusem de două zile, și era de altfel în cantonament, dacă vrei să știi. Dar de unde ai aflat tu de Dana ? !

— E pe lista lui Leo... Maican... Fete cărora le-a promis să se căsătorească cu ele. Dacă o pune păcatul să-l creadă și-l așteaptă acolo să se mărite...

— Dana ! ? Cu Leo ? ! !

— Are douăzeci și șapte de ani, dragul meu !

— Dana ? Douăzeci și șapte ?

— Date verificate. E nemăritată, n-a terminat liceul măcar și e „rezervă“ ! La vîrsta asta, rezervă, chiar în echipa națională, nu e o perspectivă prea grozavă pentru o femeie ! Mă întreb doar de ce i-a avansat ei Leo ase-

menea propuneri ! Dacă era „o relație serioasă“ a ta, mai pricepeam.

— Ți-am spus că nu ! Și Dana nu cred să fie atât de proastă încât să-l creadă pe Leo !... Oricum, nu mă duce la minister !

— Atunci unde ?

— Du-mă la tine, spuse Vlad simplu, ca și cum soluția asta era evidentă, și argumentă : Ai un interior foarte drăguț aranjat, pe cât am apucat să văd, sabia aia de samurai e originală ? !

Magda surise, un suris mic, șmecher, spuse pe un ton târăgănat :

— Nici nu-i o idee rea !

— Chiar ? făcu Vlad, părînd că se aștepta la orice alt răspuns, în afară de asta.

Magda era extrem de preocupată de volan. Vlad mai fusese odată la ea în vizită, asta era imediat după ce Magda se instalase în camera mare de la mansarda unei vile vechi, unde locuia și acum. Pe timpul acela nu-și aranjase încă locuința „în stil japonez“, dar invitase cîțiva colegi pentru „inaugurare“. Venise și Vlad, care, cînd musafirii începură să se retragă, căutase să rămînă mai la urmă. Magda simțise însă mișcarea și, odată cu ultimele perechi care plecau, se oferî să-i conducă, invitîndu-l astfel discret afară. Îl dăduse apoi în grija soților Suter, cu precizarea „să-l lase acasă, pentru a nu nimeri cine știe unde“.

— Chiar, zise Magda candidă, dar adăugă : Cred că ai să te simți în elementul tău.

— Asta de ce ? se interesă Vlad bănuind ceva „în neregulă“.

— Vor veni cîteva foste colege de facultate. Au să-și dea definitivatul și vor dormi la mine. Te vei simți foarte bine, ai să vezi, sînt foarte simpatice.

— Cred, spuse Vlad, iarăși cu sprîncenele ridicate, dar dacă e o conversație cu bioloage, prefer să vin altădată ! Mă simt totuși cam obosit.

— Cum vrei, făcu Magda cu indiferență. Atunci lasă că te duc unde știu eu. De acord ?

— A, nu ! făcu Vlad. Asta nu.

— De ce ?

— Nu-ți mai semnez „cecuri în alb“ după povestea cu Ina !

Magda rise. „Povestea“ era că, în urmă cu o săptămână, Vlad o jignise pe Aura Daneș, colega de birou a Inei Suter și a Magdei. O jignise fără să vrea, cu nonșalanța lui masculină, puțin inconștientă, spunînd ceva care Aurei i se păruse „cu totul deplasat“. Cînd Magda intrase în birou, cîteva minute după plecarea lui Vlad, Aura plîngea singură, cu capul pe masa de lucru. Sigur că n-ar fi fost Magdă dacă, în cîteva minute, n-ar fi scos de la Aura tot și dacă după asta nu s-ar fi repezit glonț în birou la Vlad, care, lămurit cum stăteau lucrurile, se oferî să-și ceară scuze.

— „Scuze“ ? ! se înfuriase și mai rău Magda. Ai merita o palmă !

— Dă-mi-o ! spusese Vlad simplu. Aura nu cred că o va face !

Magdei nu-i venea totuși, așa, „invitată“, să-i ardă o palmă. Pe deasupra, cu el nu se putea ști niciodată — prea aștepta palma, s-ar fi spus că i-ar fi făcut plăcere să o capete acum — dar ar fi fost în stare și să-și retragă brusc capul, iar Magda să bată aerul.

— Ești de acord că meriți o palmă ? șovăise ea.

— N-auzi că sînt ? !

— Bine ! încheiase Magda discuția. Nu eu trebuie să-ți dau palma, du-te deocamdată și cere-ți scuze, dar vezi cum o faci.

Vlad uitase de incident, imediat după ce-i ceruse Aurei scuze, Magda însă nu.

Cîteva ceasuri mai tîrziu plecau împreună, se opriră la standul de cărți din holul ministerului, începură să răsfoiască „noutățile“. Magda descoperi deodată că între ea și Vlad se afla Ina Suter, îmbrăcată într-un jersey roșu, cufundată în cercetarea unei cărți de fizică. Magda întinse mîna discret și atinse ușor brațul Inei, dar în partea lui Vlad. Fără să pară a da vreo importanță, Ina se trase doar puțin mai spre Magda, care, tot prin spatele ei, repetă

gestul, mîngîind ceva mai mult brațul Inei. O știa promptă în reacții, așa cum Ina îl cam știa pe Vlad. Niciodată Vlad nu s-ar fi dedat însă la asemenea „manevre” și încă față de Ina, talentul lui în materie de femei era să se ferească de complicații ca de dracu. Or, Ina era măritată și pe deasupra cu un ofițer ! Ina păru și de data asta că nu reacționează, trase doar cu coada ochiului spre Vlad, care, cam peste umărul ei, cerceta distrat cu privirea standul, străin complet de mașinațiunile Magdei.

Și-atunci Magda, care simțise cabrarea invizibilă a Inei, o bătu pe șold, ușor, dar suficient pentru ca Ina să se întoarcă fulgerător și să-i ardă lui Vlad o palmă răsunătoare ; palmă de handbalistă !

Vlad rămase tablou. Ina își reluase imediat studiul cărții de fizică, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, cei din jur priveau nepricepînd nimic. Magda nu mai reușise să se stăpînească, pufni în rîs, figura bărbatului pălmuit din senin era nemaipomenită. Vlad înțelese instantaneu, izbucni în rîs și el, de data asta spre completa nedumerire a Inei, căreia Magda îi mulțumi drăguță... în numele Aurei ! Seara se încheiase la un pahar de vin, în apartamentul soților Suter. De-atunci însă Vlad învățase să nu-i mai semneze Magdei „cecuri în alb”.

— Mai bine du-mă acasă ! hotărî Vlad cuminte.

— Asta cred că e o idee și mai bună, observă Magda și răsuci volanul spre dreapta, pentru a schimba traseul. Să știi însă că mașina ți-o confisc.

— Pînă cînd ? întrebă Vlad, calculînd că, oricum, era mai bine decît să fi aflat Dumitrescu de faptul că o ștersese în oraș.

— Pînă vei ieși oficial din spital.

— Ești o conformistă ! decise Vlad și se lansă într-o pledoarie împotriva conformismului, după care întrebă scurt : Mă ascuți ?

— Da.

— Aiurea ! La ce te gîndești ?

— Mă-nfurie ideea, spuse Magda foarte încet, aproape cu gravitate... cît de proaste pot fi femeile uneori !

Vlad izbucni în rîs încîntat.

— Termină, făcu Magda, nu mă enerva și tu !

— Bine, o liniști Vlad, încetînd să rîdă. Spune-mi numai cum ai ajuns la o asemenea descoperire.

— Marina ! spuse Magda. A ajutat la păcălirea nu știu cîtor femei ! Dar a crezut ! Ea ! se încruntă Magda. Și crede și-acum ! Că măgarul de bărbat-su o așteaptă în străinătate, să ducă împreună „o viață formidabilă“ ! Mi-a spus că a aranjat ceva cu o agenție, că o așteaptă !

— Draga mea, începu Vlad persiflînd, se vede că...

— Andrei Tarn s-a căsătorit anul trecut cu un cabinet ultramodern ! exclamă Magda parcă strivind nisip între dinți. Un cabinet la care are anexată o babă plină de bani ! Toate scrisorile către Marina le-a scris din ordinul expres al serviciului Delta-doi ! Unde el nu-i decît un om de paie, o acoperire pentru alții ! A scris, în schimbul promisiunii *ferme* că Marina nu-l va deranja niciodată !... Babornița e altminteri geloasă ! încheie Magda cu furie.

— Mda, făcu Vlad gînditor, simțînd că nu era cazul să dea o replică în genul lui. Șantajul modern devine tot mai subtil. Devine... sentimental ! Și pare... destul de eficace.

— Mie-mi spui ? !

— De ce ție ?

Magda surîse, îi aruncă o privire rapidă.

— Lasă, făcu ea o mică strîmbătură. Nu le mai știi tu pe toate, te-am adus acasă, sper că nu-i cazul să-ți dau sfaturi în legătură cu noaptea asta.

— Ești prea tînră pentru a da sfaturi, aprecie Vlad.

— Oare ? întrebă Magda.

Privea în gol, drept înainte, cu mîinile amîndouă pe volan și Vlad avu senzația că „era ceva cu ea“, că nu o putea lăsa să plece în felul ăsta. Magda sări însă după obiceiul ei de la o stare la alta, se întoarse rîzînd, cu dantura ei impecabilă, cînd rîdea devenea cu adevărat cuceritoare, rîdea cu toată fața, cu ochii ei „științifico-fantastici“, care deveneau calzi, foarte intimi. O intimitate ciudată, pe care era totuși greu s-o apreciezi exact.

— Spun prostii, se scuză ea. Sînt obosită. Pe mîine, Vlad !

Vlad o cercetă atent, Magda surîdea iar, un surîs ostenit într-adevăr. Vlad șovăi, ieși totuși din mașină, închise portiera fără un cuvînt.

Mașina demară brusc, goni o sută de metri, se răsuci în plină stradă aproape pe loc, astea erau „figurile Magdei“, se întoarse, trase aproape de bordură, încetini, se opri chiar lângă el.

— Știi, zise Magda, mijindu-și ochii și scoțînd ea acum prin fereastră brațul subțire. Dacă te hotărăști totuși să-mi faci o vizită, „altădată“ să nu fie mîine !... Mi-am adus aminte, explică ea extrem de serioasă, dar ochii îi rîdeau, făcusem o confuzie regretabilă. Mîine vin colegele mele, nu azi ! Pa !

Și mașina demară din nou, la fel de vijelios, și dispăru după primul colț.

Epilog

— Am să vă spun tot, încep Marina cu o bună dispoziție de-a dreptul ciudată. Absolut tot, este în interesul meu.

Dumitrescu aruncă o privire rapidă spre Mihai, nici Mihai nu înțelegea, starea aproape de euforie a Marinei avea ceva straniu. Și oricum, era prima oară cînd un om care făcuse ce făcuse Marina începea astfel, neașteptînd măcar să fie întebată. Apoi Marina ceru o țigară, Dumitrescu îi întinse cutia de pe birou, Mihai îi aprinse, după care Marina continuă.

— E în interesul meu să vă spun tot, tot ce se referă la ce știu despre cei de-aici din țară, bineînțeles. Toni, Leo, încă cîțiva. Vreau, cînd îmi veți da drumul, să aveți motive s-o faceți !

Se scrîntise în urma șocului suferit sau juca scena alienării ?

— Nu m-am scrîntit, nu vă speriați, știu însă că sînt unele formalități plicticoase, că aveți nevoie de un „spion pocăit“ pentru a-mi da drumul cînd voi fi eliberată pe cauțiune. Andrei va plăti ! Oricît ! aruncă ea ca o sfidare.

Telefonul sună, Dumitrescu fu chemat afară din cabinet, unde dădu cu ochii de Stoenescu. Făcea o mutră încurcată, salută posomorît.

— Ai venit ? întrebă colonelul, cu gîndul încă la Marina, nedumerit și de fața lui Stoenescu, care părea că nu știe cum să spună ceva.

— Am venit, zise Stoenescu. S-ar putea să primiți un raport în legătură cu comportarea mea din ultimele douăzeci și patru de ore, dar asta e altceva, o „boroboacă”, timpită.

— Ce s-a mai întîmplat ? exclamă Dumitrescu gîndindu-se că lucrurile trebuie că mergeau tare rău totuși, dacă și ponderatul Stoenescu începea să facă „boroboace”, dîndu-i de lucru.

— L-am cîrpit pe unul, zise Stoenescu. O palmă numai, dar bună, nu m-am putut stăpîni.

— Bravo ! izbucni Dumitrescu. Îmi place chestia asta, mai ales că săptămîna viitoare trebuie să ții o lecție cu calmul și comportarea exemplară, în fața ofițerilor tineri ! Bravo, încă o dată !

— Maică-mea n-a murit, interveni sec Stoenescu. A fost o farsă ! Făcută de-un dobitoc. L-am descoperit și...

— A ! se încruntă Dumitrescu. Cred că eu i-aș fi scăpat două ! Cînd ai venit ? se interesă apoi repede.

— Acum o oră. Am trecut pe-acasă și-am mîncat. De dormit am dormit în tren, pot să intru în anchetă, cunosc cazul. Trebuie să mă pună doar Mihai la curent cu ultimele evenimente, aud că sînt destule.

— Am să te pun eu, hai la tine-n birou ! zise Dumitrescu și părea acum liniștit. Îl cunoștea pe Stoenescu de aproape treizeci de ani. Ca și el, Stoenescu putea adormi imediat ce își propunea să o facă, iepurește, dar suficient pentru a se reface. Dacă spunea că poate intra în anchetă, însemna că putea.

— Stai numai puțin, făcu totuși Dumitrescu cînd intrară în biroul lui Stoenescu și Vlad. Formă un număr de telefon și începu scărpinîndu-se în cap : Ați mîncat ?

— Nu, se auzi vocea Marei.

— Mîncăți. A, știi ce te rog...

— Ce mă mai rogi ? se supără Mara ; era „în nervi” în mod evident. Plec în noaptea asta !

— Ce faci ?

— Plec ! Pe teren, la Cluj !

- A, bine... Să te duc cu mașina la gară ?
- Ai putea face gestul. La 11,30 e trenul.
- Auzi !... Ce mi-ai zis că... ai să-mi spui... Aseară !...
E urgent ?
- Nu-i urgent, rîse Mara. Ți-ai adus aminte ?... Ce
vrei să mă rogi ?
- Treci pe la Pavel. Vezi care e atmosfera.
- Am fost adineauri, s-au mai liniștit. Intră însă și tu,
cînd vii, e altceva.
- Am să trec.
- La 11,30 e trenul, ai reținut ?
- Am reținut. Poftă bună ! zise Dumitrescu și închise.
Pe ușă tocmai intrau Magda și Mircea.
- Cu voi ce mai e ?
- Tovarășe colonel, Leo și-a încheiat ultima parte a
mărturisirii, a semnat, totul e în regulă.
- Bine. Magda ?
- Vreau să vă raportează...
- Mi-a spus Mihai. Ceva deosebit ?
- Nu, spuse încet Madga... Nu e „nimic deosebit“.
- Mircea, mîine, la opt, vii la mine, acum poți pleca.
- Am înțeles, făcu Mircea, salută și dispăru.
- Ce e totuși ? se interesă colonelul.
- Cu Marina... și cu Silvia... ar fi ceva de spus. Dar
nu e ceva... care să intereseze ancheta din noaptea asta,
își reveni Magda cu un surîs, n-are rost „să complic lu-
crurile după obiceiul meu“ !
- Ai să-mi spui mîine, hotărî colonelul. Treci mîine
pe-aici, pe la zece, în rest ai zi liberă.
- Am înțeles.
- A ! își aminti Dumitrescu deodată, privind mîna
Magdei. Chestia cu cafeaua ! Asta să-ți fie învățătură
de minte, să mai depășești și altă dată planurile pe care le
stabilim împreună.
- Magda își mușcă buzele surîzînd ușor, cu gîndul la o
întîmplare mai veche pe care colonelul făcuse imprudența
să i-o spună. Atunci Dumitrescu ieșise din planul stabilit
de șeful său.
- Noapte bună ! încheie colonelul.

— Să trăiți !

— Așa, făcu Dumitrescu, cînd ușa se închise în urma Magdei. Și-acum uite cum stau lucrurile, bătrîne, începu colonelul adresîndu-se lui Stoenescu. Stai jos, nu-i scurt, dar e în schimb complicat.

Vlad trase un șut formidabil într-o piatră și se hotărî în sfîrșit să intre în casă fluierînd. În dreptul apartamentului de la parter stătea Lola.

— Face fițe, așa-i ? întrebă ea zîmbind.

Avea 28 de ani, fața oacheșă și un corp molatec, ce se întrevedea prin halatul subțire.

— Numai tu nu faci fițe ! aruncă Vlad iritat. Niciodată !

— De ce-aș face ? rîse Lola, ridicînd un umăr, ca și cum ar fi adăugat : Fiecare cu tehnica ei, nu ?

Și pentru ființa asta, un băiat bun și corect ca un erou de reportaj ieșise din miliție, supărat că nu i se dăduse aprobarea să se căsătorească „cu cine voia el“... Cu Lola !

Vlad aflase chiar cu cîteva zile în urmă că, în lipsa de-acasă a soțului, femeia ajunsese să pescuiască pur și simplu trecători pe care îi aducea cu deplină liniște în casă, puțin păsîndu-i de prostul, care, la 35 de ani, ajunsese ajutor de șofer din cauza ei.

— Mi-ai promis odată, atacă Lola, văzîndu-l că începuse să urce scara, să mă înveți arta fotografică !

Vlad încremeni pe scară, se uită la Lola lung, cu sprîncenele ridicate deasupra nasului, mîngîindu-și bărbia. Nu-i promisese niciodată așa ceva, Lola aruncase o vorbă, în urmă cu vreo săptămînă, și luase zîmbetul lui drept acceptare.

— Poate altă dată, lăsă Vlad să cadă. Vreau să stau întîi la un pahar de vorbă cu bărbat-tu.

— Ph ! făcu Lola disprețuitoare. Cu el ? !

— Cu el !... Mai are centironul de cînd era militar ?

Lola vru s-o ia în glumă întîi, văzu că Vlad nu glumea, se strîmbă deodată la el, făcîndu-se în mod uluitor, într-o secundă, ca o Mumă a Pădurii, se ascunse, bufnind ușa.

Vlad urcă în apartamentul său. Era de fapt o garsonieră, în care se mutase încă pe timpul când venise de la Sibiu și se instalase „temporar“, ca „inginer radioamator“. Camera era plină și-acum de „decorul“ pe care-l improvizase atunci, se obișnuise cu el, cu aparatura bizară de radio, care ocupa aproape un sfert din încăpere.

Se duse direct la frigider, avea acolo bere și...

Frigiderul se stricase !... Șunca nu mai era bună nici pentru pisici, laptele se acrise, untul era o masă gălbuie care se întinsese, berea...

Vlad trânti ușa frigiderului, lăsându-l așa și se întinse pe un șezlong în balcon.

Cum dracu se făcea că soțul Lolei, fost ofițer de miliție, și încă unul bun, nu își dădea seama cu ce femeie trăia sub același acoperiș ? !...

Fără îndoială oamenii se dovedeau niște ființe ciudate, constată pentru a nu știa cîta oară Vlad, apoi medită dacă nu cumva, privit rece, dinafară, faptul că el se lăsase păcălit de Marina putea părea cel puțin la fel de absurd, de neexplicabil ? !

Marina !... Brațele ei goale, de adolescentă, pletele blonde fluturînd în vînt, pe bicicletă, în stînga lui !... Cum vaiba, cînd ajunsese Marina... la „preocupările“, de-acum ?

De cînd o cunoștea oare vecinul lui pe Lola ? !

Dincolo de sentimente, de amintiri, el, Vlad, ar fi putut prevedea ieri, otrava din cafeaua Marinei ? !

Intuise perfect sensul privirii scurte a lui Leo Maican aruncate Danei, își imaginase se pare bine că Leo aștepta pe cineva acolo în parc, dăduse și peste Marina, făcuse legătura cu afacerea Tarn, de mulți uitată și iată că, totuși, deodată, nu putuse să prevadă ce ascundea licoarea neagră, asortată cu vorbe, de pocăință de... frumoasa Marina !

Ar fi putut prevedea ? ! Întrebarea asta îl obsedase de mult, îi revenea de fapt în minte, de fiecare dată cînd simțea că trecuse, și asta era a patra oară în viață, pe lîngă prăpastie. Îl întrebasese odată și pe Dumitrescu.

Risese colonelul. „Vezi, spusese el apoi, ăsta-i un joc complicat, dragul meu, în care... ideal ar fi să prevezi consecințele fiecărei vorbe care-ți iese din gură !“

Era omeneste posibil ? !

Vlad își mișcă încet umerii mari, simțea încă o ușoară febră musculară de la volei, de la exercițiile la inele mai ales, de ieri. Ieri dimineață când habar n-avea că la ora asta ar fi putut fi un corp inert, întins pe masa de disecție a morgii !...

Acest „joc complicat“ ! Vlad își imagina o imensă tablă de șah, cu sute de piese, vopsite în culori diferite, iscînd complexe cîmpuri de forță, în care trebuia totuși să te miști rapid...

Și încă nu era tot ! Imprevizibilul apărea de acolo că unele piese se mișcau deodată altfel, cu totul altfel de cum credeai, de cum știai că se mișcă ele pe tablă !

Își privi antebrațul gol întins pe marginea șezlongului, mîna prelungă, ce-i amintea în mod inexplicabil, întotdeauna, de mîinile zvelte, cu degete subțiri ale Magdei. Dinspre grădină venea o adiere ușoară, parfumată.

Vlad se ridică deodată, se învîrte fără rost prin cameră, privind mobilele desperecheate, care nu i se păruseră niciodată „necorespunzătoare“ într-o viață „en pasant“ ca a lui, se opri lângă telefon, formă un număr. O voce pe care o clipă n-o recunoscuse spusese un „da“ absent.

— Hello, Magda !

— Tu ești ? zise vocea care își revenise subit.

— Așteptai pe altcineva ? întrebă Vlad obraznic.

— Ce vrei ?

— Mă plictisesc grozav.

— Nu cumva ți-e foame ?

Vlad rămase trăsnit.

— Spune drept ! continuă Magda încurajată de tăcerea lui. Ți s-a stricat frigiderul, așa-i ?

Un moment, Vlad bănuia că Madga „îi făcuse figura“, ușa camerei n-ar fi fost o problemă pentru ea, dar „stilul“ glumelor ei era altul. Și-apoi, în ultimele zile, nu-i arsese Magdei de-așa ceva !

— Incepi să ai fler de cînd lucrezi cu mine ! observă el.

— Și tu fantezie !

— De ce fantezie ?

— Dacă-mi dai telefon acum, fără să fii sigur că te trimit la dracu.

— Eram sigur că mă trimiți la toți dracii, mărturisea Vlad.

— Să știi că rabla ta a început „să bată“, îl preveni Magda, nu mă mai urc în ea.

— Ajung eu cu ceva acolo.

— Ia și-o sticlă cu vin, dacă tot vii, în definitiv, poți și doi polițiști să sărbătorească un succes, nu ?

— Sper că da. Așa că iau două.

O simți parcă pe Magda zîmbind, era zîmbetul ei șmecher, care apărea întotdeauna cînd îl prindea încercînd să trișeze cu ceva, vocea Măgdei suna însă doar puțin tărăgănat :

— Nu te obosi ! Ești în convalescență !... Iar eu, grație Marinei tale, n-am închis ochii de treizeci și șase de ore. Așa că... lasă economia mondială de carburanți și ia un taxi, nu... „autostopul“. Dacă rătăcește drumul vreo șoferiță și n-ajungi în douăzeci de minute, am adormit.

— Chiar ?

— Chiar. Iar vinul îl vei bea cu Kuki.

— Kuki cine mai e ? se interesă Vlad.

— O jăvruță cu coada bîrligată care doarme pe preș, la ușa mea.

— Lasă ușa deschisă, pentru orice eventualitate.

— Asta s-o crezi ! Douăzeci de minute din secunda asta ! Pa !

Și telefonul fu închis.

Vlad rămase cîteva clipe nemișcat, ezitînd parcă să pună receptorul în furcă, ori să rămînă așa, strîngînd în mîini bucata de ebonită. În minte îi veniră instantaneu cuvintele unui mare „cuceritor“ care, neștiind cine e Magda, i-o arătase într-o zi la un bar, atras de privirea ei : „N-aș vrea, de pildă, să mă iubească femeia asta și să afle c-am înșelat-o !“

Vlad abandonă totuși receptorul, învîrți de două ori pe deget veriga cu chei, ieși trîntind ușa, alunecă pe bară pînă la parter, în timp ce-și aranja fluierînd frizura zburlită și abia atunci își aminti că n-avea la el nici un ban... Portofelul îi rămăsese în torpedoul mașinii !...

Peste două minute intra în micul magazin de la colț.

— Kati, am nevoie de două sticle de vin bun, dar am rătăcit portofelul.

Kati rîse, căută din ochi mașina lui Vlad în stradă, dispăru cîteva clipe, reveni aducînd două sticle lungi, le înfășură frumos și le puse pe masă fără un cuvînt. Vin de Jidvei era, cu adevărat rar, făcut de părinții fetei, și din care Kati nu vindea de fapt. Numai că Vlad era un client simpatic. Iar Vlad știa asta.

— Ești o fată grozavă, mîine ai banii, îți mulțumesc foarte mult.

Ieși în stradă, își privi ceasul, surîse. Mai erau 16 minute, timp berechet pentru un „autostop“. În definitiv, economia de carburanți era o realitate mondială, nu ? !..!

Cuprins

I. „Hello, boy !“	3
II. A dispărut o fată	18
III. O invitație tentantă	30
IV. Serata	49
V. Spre marea albastră	62
VI. Promisiunile nu costă nimic	73
VII. Sub biciul lui Cronos	88
VIII. Deziluzii	105
IX. Lasou pentru himere	131
X. Un cântec pentru sirene de aur	143
XI. Confruntarea	154
<i>Epilog</i>	181

Redactor : maior ION ARAMĂ
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

Bun de tipar 11.04.1977. Apărut 1977. Tiraj : 61 460.
Hîrtie zîar de 50 g m². Format 16/54×84. Coli
tipar 12. B. 175.

Comanda nr. 70 143
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”,
București — Piața Scînteii nr 1,
Republica Socialistă România

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SF

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SF

Domnule anchetator, începuse deodată Leo în românește, spre uimirea lui Mircea. Erau primele cuvinte pe care le scotea, vorbea cu o voce puțin răgușită, fără pic de accent străin, cumva grav, dar mereu zimbitor. Dragă domnule anchetator, nu are rost să vă pierdeți timpul, eu n-am să spun nimic din ce vă interesează! Nu vă faceți iluzii, continuă Leo...